

Trần Thị Bảo Châu

Dưới Ngàn Thông

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Chương 1

Vừa đi tới, đi lui bên bãi giữ xe, Hạnh Lâm vừa luôn miệng cần nhả:

– Cái thằng trời đánh ấy làm gì mà giờ này vẫn chưa ra tới? Chờ nó không khéo hỏng việc của người ta.

Khác với vẻ nóng nảy của cô em gái, Hạnh San dịu dàng nói:

– Em cứ về trước đi. Chị ở lại một mình được mà.

Nhìn đồng hồ, Lâm dài giọng:

– Hồng dám để chị ở lại một mình đâu. Lỡ có chuyện gì chắc bán mạng mà đền người ta sợ cũng chưa đủ.

San xịu mặt:

– Hai đứa bây lúc nào cũng coi thường chị.

Hạnh Lâm chặc lưỡi:

– Không phải tại em coi thường, nhưng sắp tới giờ cao điểm, một mình chị làm sao quản lý nổi việc này?

Rồi cô lại tiếp tục cầu nhàu:

– Thằng quỷ Lập đúng là ham chơi. Không dũa thì nó lùng. Hừ! Phải cho nó một trận mới vừa.

Hạnh San ngắt lời em gái:

– Nó ra tới kìa. Đừng cần nhả nữa. Em giống má lắm rồi đó.

Liếc San một cái, Lâm bước tới gốc cây nơi Lập vừa dựng chiếc xe đạp.

Hất mặt lên y như dân anh chị, cô gằn giọng:

– Em làm quái gì mà giờ này mới lết xác ra đây?

Vò vò cái đầu đinh vuông lồm chồm, Lập tỉnh bơ:

– Lỡ ngủ quên mà cũng la. Chị thế chỗ má hồi nào vậy?

Hạnh Lâm trừng mắt:

– Lúc nào cũng chỉ ăn với ngủ. Nhà có mình em là con trai, nhưng vô tích sự. Nghĩ mà chán.

Lập lẩm bẩm:

– Chán sao còn trông người ta?

Lâm hơi dịu giọng:

– Lo phụ chị San đi. Tao sắp trở rồi đây.

Dứt lời, cô tắt tả dắt chiếc xe đạp cũ mềm ra cong lưng đạp đi. Vừa xin được chân bán hàng trong một siêu thị vào buổi tối, nên Lâm không dám đến trễ. Với cô, một ngày qua nhanh hơn là gió, cứ xen lẫn vào những giờ học là những khoảng thời gian chạy đôn chạy đáo đi kiếm tiền bằng các công việc vặt vãnh, vậy mà vẫn thiếu trước hụt sau. Lắm lúc, Lâm cứ mong mình có ba đầu, sáu tay, mười hai cái chân, hoặc có phép phân thân để một lúc làm được nhiều việc cho thu nhập khá hơn.

Sắp tới đây, cả ba chị em cô đều cần những khoảng tiền rất lớn để đóng học phí, nếu không lo được thì coi như vứt đi sự nghiệp ăn học lâu nay. Chị San đang học năm cuối, Lâm học năm thứ ba, còn Lập vừa đặt chân vào ngưỡng cửa đại học, không ai có thể bỏ dở dang được. Nhất là chị San và Lập...

Bỗng dưng Hạnh Lâm thở dài khi nghĩ tới những gánh nặng đang đè lên vai của chị em cô.

Ngừng xe ở siêu thị Lan Anh, Lâm vội vội vàng vàng đưa xe đi gởi, rồi chạy ù vào trong thay đồng phục. Sửa lại cái nơ cánh bướm ở cổ áo, Lâm chải cho thẳng mái tóc dài đen bóng, cô hài lòng bước ra quầy.

Vừa thấy Lâm, cô gái ngồi trên ghế cao đã reo lên:

– Em luôn đúng giờ. Đỡ ghê. Chả bù với con nhỏ trước đây chuyên môn đi trễ, về sớm. Chờ nó tới để đổi ca mà hụt hơi dài cổ. Thôi, ở lại làm việc nghe. Chị về.

Hạnh Lâm nhìn theo dáng vẻ nhún nhảy yêu đời của cô ta mà phát... thèm. Rồi chỗ làm việc, Hường sẽ đi chơi với người yêu tới khuya lác khuya lơ mới về nhà ngủ một giấc đầy mộng đẹp cho tới sáng, chớ đâu khổ như Lâm phải vùi đầu vào đóng bài vở ê chề rồi ngủ gà ngủ gật bên bàn học. Ước gì Lâm được hưởng chừng phân nửa hạnh phúc của cô ta nhỉ?

Lơ đãng, Lâm xốc lại những móc treo quần áo theo quán tính rồi ngồi chống tay chờ khách. Khác với hôm mới vào làm, cô đã hết sẫm soi, ngấm nghĩa, trầm trồ những mặt hàng cao cấp ở đây. Lâm biết sức mình không thể nào với tới chúng, tốt hơn hết hãy an phận với công việc của người làm công mà mức lương tháng chưa mua nổi phân nửa cái áo dạ hội rẻ nhất được trưng bày trong chiếc tủ ở góc cửa hàng.

Cửa kiếng xịch mở, Hạnh Lâm vi nhoẻn miệng cười, kiêu cười Hường hay gọi đùa là nụ cười mua bán, nhưng khi nhận ra khách vừa bước vào là ai, cô liền đưa tay lên che miệng.

Thái độ của cô khiến Long ngạc nhiên. Anh hỏi:

– Sao đang cười Lâm lại méo? Bộ không hoan nghênh khách hàng này hả?

Hạnh Lâm tủm tỉm:

– Đâu có. Nhưng tôi phải đổi lại nụ cười khác dành cho bạn bè. Còn nụ cười tôi vừa kịp... nín là gọi là nụ cười nghề nghiệp, chẳng có bao nhiêu tình cảm đâu.

Long "ồ" lên thích thú:

– Thì ra là thế. Tình cảm thể hiện trong nụ cười thứ hai là tình cảm gì vậy? Có chút nào đặc biệt không?

Hạnh Lâm lắng đi:

– Long định mua gì? Tôi lựa hộ cho. Nếu mua quà tặng người yêu, tôi sẽ gói thật đẹp.

Long nhìn cô chăm chú:

– Tôi mua quà tặng sinh nhật mẹ.

Lâm mau miệng:

– Vậy tôi sẽ gói đẹp hơn nữa.

Long nheo nheo mắt:

– Lời nói vừa rồi xuất phát từ tình cảm hay nghề nghiệp vậy?

Hạnh Lâm chớp mi:

– Xuất phát từ trái tim, vì tôi rất thương mẹ nên luôn trân trọng những ai biết nghĩ tới mẹ.

Long mỉm cười:

– Cảm ơn trái tim của Lâm. Có thể nào lựa hộ tôi một cái khăn choàng không?

Lâm nhiệt tình:

– Ô! Được chứ. Khăn rất nhiều giá. Long định chọn giá nào?

– Dĩ nhiên là loại tốt nhất, đẹp nhất. Với tôi, giá cả không thành vấn đề.

Hạnh Lâm hơi khó chịu vì cách nói của Long. Cô biết gia đình anh chàng khá giả, nhưng dầu có thế cũng đâu cần... khoe với đứa bạn nghèo như cô. Nhưng anh ta vào đây, hãy xem như khách, cỡ nào cũng đẩy đưa cho vừa lòng.

Miệng vẫn tươi như hoa, Hạnh Lâm bước tới tủ kính, lôi ra một lô khăn đủ màu tuyệt đẹp. Lấy một cái màu tím than có những hoa vàng

nhật trông sang trọng. Cô đưa cho Long.

Anh chàng gật gù:

– Đẹp lắm. Mẹ tôi rất thích màu tím. Lâm thật khéo chọn.

Hạnh Lâm nói:

– Vậy tôi gói nha?

Chống tay lên mặt kính, Long hóm hỉnh:

– Tôi đang chờ xem Lâm trở tài khéo léo đây.

Lựa tờ giấy bạc gói quà có những khóa sol màu hồng nhạt, Lâm chăm chú bắt tay vào việc.

Vừa nhìn Lâm gói quà, Long vừa hỏi:

– Suốt ngày Lâm bận bịu, thời gian nào dành cho việc học, thời gian nào dành cho người yêu?

Hạnh Lâm nghiêng đầu:

– Thì cũng phải chia nhỏ hai mươi bốn tiếng ra chứ.

- Thế người yêu được mấy tiếng?

Dán miếng băng keo vào mép giấy, Hạnh Lâm lơ đãng:

– Với tình yêu, thời gian vô tận. Làm sao mà tính.

– Hạnh phúc thay cho ai là người Lâm yêu. Mà này! Lâm có dành thời gian cho bạn không?

Nhìn Long một cái rồi cúi xuống tiếp tục phần việc của mình, Hạnh Lâm nói:

– Dĩ nhiên là có. Nhưng còn tùy bạn. Thời gian của mình rất quý, nên không thể phung phí.

Long gõ tay lên mặt tủ, giọng hơi ngập ngừng.

– Tôi rất muốn mời Lâm đi uống cà phê. Tối nay được không?

Dán cái nơ màu tím xanh lên gói quà, Hạnh Lâm nghĩ thầm... Long là người giới thiệu cô tới làm cho siêu thị Lan Anh này, cô chỉ cảm ơn

suông, chớ chưa hề... trà lá gì đáo lại anh. Trái lại, Long đã mời cô vào quán mấy lần, nhưng lần này lại viện lý do nào nữa thì cũng kỳ.

Lâm nói:

– Tôi về trễ lắm, sợ Long phải đợi mất thời gian.

Mặt Long tươi hẳn lên:

– Chín giờ đóng cửa siêu thị, còn sớm chán. Tôi nhất định đợi.

– Với điều kiện, tôi sẽ là người trả tiền.

– Ôi trời! Lâm lại nghĩ tới chuyện đền đáp ơn nghĩa rồi. Tội mình còn trẻ, không nên lẩm cẩm như người già.

Lâm cương quyết:

– Nếu Long nói vậy, coi như tối nay xù.

– Ấy! Đừng... xù. Tôi tôn trọng ý kiến của Lâm.

Hạnh Lâm lại ra điều kiện:

– Đi với tôi là vào quán bình dân, vỉa hè thôi à nha.

Long hơi khựng lại rồi gật đầu:

- OK. Vỉa hè cũng có cái lãng mạn của vỉa hè. Tôi nhất định chờ

Hạnh Lâm.

Nheo mắt với cô, Long cầm gói quà mang sang quầy tính tiền trong khi Hạnh Lâm đang đứt ruột nghĩ tới số tiền phải chi ra cho buổi cà phê... cà pháo tối nay.

Nghèo đúng là khổ, muốn làm bất cứ việc gì cũng đắn đo suy đi nghĩ lại. Nhưng đây là việc phải làm, keo kiệt cỡ nào cũng đành móc hầu bao ra thôi.

Đang ngồi thần thờ tiếc món tiền sắp sửa bay khỏi túi thì cô thấy một nhân viên siêu thị mặc đồng phục giống mình bước đến.

– Giám đốc mời chị lên làm việc kìa.

Tim chợt thất lại, cô đáp ứng.

– Chuyện gì vậy? Chị biết không?

Cô nhân viên lắc đầu:

– Không. Tôi chỉ biết bốn phận mình là tới đây thế chỗ chị tối nay.

Hạnh Lâm nhú mào:

– Vậy à?

Cô máy móc bước đi, lòng phập phồng lo. Tới phòng ghi hai chữ "Giám đốc" màu trắng, cô dè dặt gõ cửa và nghe một giọng lạnh lùng vang ra:

– Vào đi.

Hạnh Lâm đẩy cửa và lễ phép gật đầu chào người phụ nữ ngồi sau bàn tiếp tân. Đây là lần đầu tiên Lâm gặp giám đốc nên hết sức ngạc nhiên khi thấy đó là một phụ nữ trạc ngoài ba mươi một chút.

Cô ta hát hàm:

– Ngồi đi.

– Dạ.

Lấy trong hộc tủ ra một phong bì, giám đốc Lan Anh nói:

– Đây là tiền lương tháng này của em. Tuy em mới làm được một tuần, nhưng chúng tôi vẫn cho em lãnh trọn tháng. Có điều bắt đầu từ giờ trở đi, em không làm việc ở siêu thị nữa.

Dù linh tính báo mình sẽ gặp chuyện không may, nhưng Lâm vẫn hết sức bất ngờ khi nghe lời phán quyết đó. Cô liếm môi:

– Thưa... Em đã phạm lỗi gì à?

Lan Anh điềm đạm đáp:

– Trong công việc em không phạm lỗi gì hết, thậm chí quầy của em bán rất chạy, nhưng rất tiếc là tôi không giữ em lại được.

Mất tối sầm vì thất vọng, Hạnh Lâm hỏi:

– Em có thể biết lý do không?

Đan hai tay vào nhau trong im lặng khá lâu, Lan Anh mới trả lời:

– Long rất có cảm tình với em. Ba mẹ tôi không vừa lòng khi thấy nó cứ tìm đủ cách la cà bên quầy của em. Do đó, chúng tôi sa thải, dù em do Long giới thiệu vào.

Hạnh Lâm khá ngạc nhiên khi nghe Lan Anh nói thế. Thì ra siêu thị này của gia đình Long, vậy mà anh bảo của gia đình người quen.

Giọng Lan Anh lại vang lên:

– Tôi có một đề nghị nhỏ.

Lâm gượng cười:

– Xin chị cứ nói ạ.

– Tôi biết hoàn cảnh em đang khó khăn, do đó ba mẹ tôi sẽ giúp em một số tiền để đóng học phí với yêu cầu em phải cách xa Long ra.

Mặt Hạnh Lâm đỏ ửng lên:

– Xin lỗi, chị đã hiểu lầm, em chỉ xem Long là bạn, một người bạn rất tốt.

Môi Lan Anh nhếch lên:

– Cô gái nào khi đựng chuyện chẳng dấy nấy như em, để rồi sau đó... Ôi dào! Mệt. Nói thật nhé. Xã hội đã phân chia kẻ giàu người nghèo rất rõ. Muốn đổi đời bằng cách bám vào một gã giàu có ngờ nghệch như em trai tôi, xem ra không dễ đâu. Hãy dẹp mơ mộng hão ấy đi.

Đứng phắt dậy, Hạnh Lâm xẵng giọng:

– Tôi không phải hạng như chị nói và tôi cũng chẳng có chút cảm tình nào với em trai chị. Bằng không, những gì tôi muốn chị cũng chẳng cần nói đâu.

Cầm bao thư đựng tiền lên, Lâm bình tĩnh đếm rồi lấy một phần tư số tiền:

– Tôi chỉ nhận đủ công sức mình bỏ ra thôi. Chào chị.

Lâm vừa quay lưng đã nghe tiếng Lan Anh đuổi theo:

– Nhớ là tránh xa thằng Long ra nghe chưa, con nhóc hợm hĩnh. Nếu không, đừng có trách.

Hạnh Lâm mím môi, đáp lại:

– Tốt nhất gia đình chị nên giữ Long cho kỹ, tôi cũng chẳng thích hấn bám theo đâu.

Bước tới hành lang, Lâm dựa vào tường để thở. Vừa bị xúc phạm, vừa mất việc làm thật là đau, nhưng cô không nản đâu.

Ngẩng cao đầu, Hạnh Lâm dẫn mạnh gót giày trên nền gạch bóng loáng. Rồi cô sẽ tìm được việc làm mới. Nhất định là thế.

Vừa ngồi xuống ghế, Cẩm Tiên đã hỏi Hạnh Lâm bằng giọng xúc động:

– Ê! Mày hay gì chưa?

Mắt vẫn dán vào mớ tài liệu trên bàn, Lâm hờ hững.

– Chuyện gì nói đại đi. Tao không có thời gian động não đâu.

Cẩm Tiên thì thầm:

– Long bỏ nhà đi bụi rồi. Tất cả tại mày đó.

Hạnh Lâm kêu lên:

– Sao lại tại tao? Mày thật vớ vẩn.

Cẩm Tiên vụt hỏi:

– Mày hết làm ở Lan Anh rồi, phải không?

Lâm ậm ừ:

– Đúng. Mới bị nghỉ tối hôm qua.

Tiên dài giọng:

– Vậy là đúng rồi. Long vì chuyện này mà bỏ nhà đấy. Tối qua mày cho hấn leo cây thoa mỡ bò mà.

Lật lật những trang sách một cách máy móc, Hạnh Lâm ầm ức:

– Bị đuổi việc còn lòng dạ nào mà cà phê cà pháo nữa. Đã vậy, còn nghe bà chị của Long nói những lời hết sức khó chịu. Nói thật, nếu tao biết siêu thị Lan Anh là của gia đình hắn, tao không vào làm.

Nhưng tại sao chuyện Long bỏ nhà lại là do tao?

Cầm Tiên nhún vai:

– Biết bà Lan Anh cho mày nghĩ việc, hắn về nhà quậy tung bưng lên, sau đó xách balô tới nhà trọ ở với Tuấn. Suốt đêm hắn say khướt ới tùm lum khiến ông Tuấn chẳng ngủ được gì được.

Hạnh Lâm nhún vai:

– Cậu ầm làm nũng vài hôm rồi cũng quay về tổ. Chẳng qua Long tự ái chớ đâu phải tại tao.

Cầm Tiên nói:

– Hắn đòi nghỉ học luôn đấy.

Lâm khịt mũi:

– Đúng là điên. Đàn ông gì yếu đuối thế. Mà nhà hắn giàu, cần gì phải học cho cực.

Cầm Tiên nghiêng đầu nhìn Lâm, chăm chú:

– Mày không mấy may xúc động ư?

– Không hề.

– Chắc. Đúng là dân máu lạnh. Chỉ tội lão Long đang nằm nửa tỉnh nửa mê vì mày.

Hạnh Lâm nhăn nhó:

– Khổ quá. Mày đừng gài tao vào, vì sẽ chẳng đi tới đâu đâu. Tao không muốn bị gia đình hắn sỉ nhục.

Cầm Tiên gắt:

– Nhưng hắn đang bệnh, chỗ bạn bè, chẳng lẽ mày để mặc? Tao biết

Long rất thích mày.

Lâm im lặng, Tiên không nói cô cũng thừa hiểu Long có cảm tình với mình. Cô đâu phải người thiếu trái tim, ngược lại, tim Lâm đang xao động vì những gì vừa được nghe.

Giọng hạ thấp xuống, Hạnh Lâm nhỏ nhẹ:

– Là con gái, tao biết phải làm gì đây? Với lại tao cũng không có thời gian.

Tiên vặn vẹo:

– Nhưng mày có thích hấn không?

Hạnh Lâm ngập ngừng:

– Tao không biết nữa.

Cầm Tiên lém lỉnh:

– Miễn là đừng ghét là được rồi. Hấn si mình, ngu gì không làm tình làm tội hấn chứ?

Hạnh Lâm thành thật:

– Tao không nghĩ tới việc làm tình làm tội ai hết. Điều tao quan tâm nhất hiện nay là cơm áo, gạo tiền... học phí. Không một gã đàn ông nào có mặt trong trái tim đang bấn loạn vì sinh kế của tao đâu.

Cầm Tiên bĩu môi:

– Mày làm như tao không lo vậy. Dân tỉnh lẻ ra thành phố học như tao và Tuấn còn lo nhiều thứ hơn dân Sài Gòn như mày nhiều.

– Nhưng mày chỉ lo thân mày. Còn tao, ôi thôi... cả nhà gồm ba mạng.

Cầm Tiên ngắt ngang lời Hạnh Lâm:

– Mất chỗ làm ở Lan Anh, giờ mày tính sao?

Chống tay dưới cằm, Hạnh Lâm lắc đầu thay câu trả lời. Tối hôm qua, cô và Hạnh San đã rù rì cả đêm về vấn đề này. Mất chỗ làm đó,

chị em cô có khốn đốn, nhưng không vì thế mà chết đói. Rồi bọn cô sẽ chạy vạy những chỗ khác, sẽ vất vả hơn nhưng không bị xúc phạm.

Giọng Cẩm Tiên thì thào:

– Bọn Hương Thảo rủ tao đi tiếp thị bia, việc này nhẹ và dễ kiếm tiền lắm.

Hạnh Lâm xua tay:

– Cho tao xin đi mày. Nhẹ phần xác, nhưng nặng phần hồn. Lỡ sảy chân là chết cả đời đó.

Cẩm Tiên phì cười:

– Mày lại nghiêm trọng hóa vấn đề. Suy nghĩ nhiều quá, khó kiếm tiền lắm.

Rồi Tiên nghiêm mặt:

– Tao định ngày mai đi làm thử.

Lâm tò mò:

– Tuấn không cản mày à?

Tiên trả lời bằng một câu hỏi:

– Sao lại cản khi việc tao làm hết sức đúng đắn? Mày cản dẹp thành kiến qua một bên, sống cởi mở một chút sẽ bớt nặng nề. Căng thẳng quá chỉ tổ đau thần kinh.

Im lặng một tí. Cẩm Tiên lại nói tiếp:

– Bản lĩnh như mày dễ gì sảy chân. Nếu có mày đi cùng, tao sẵn sàng tiếp thị bia để kiếm tiền đóng học phí. Dù gì cũng sắp hết hạn rồi. Mày thiếu nợ là khỏi thi đó.

Hạnh Lâm nuốt tiếng thở dài vào lòng. Cô hỏi:

– Cụ thể của việc tiếp thị là làm gì?

Cẩm Tiên ngập ngừng:

– Mời khách uống bia, họ uống bao nhiêu lon sẽ tính bấy nhiêu tiền.

Hạnh Lâm mĩa mai:

– Vậy mày là tiếp viên chớ tiếp thị gì?

Cầm Tiên nhăn nhó:

– Thôi đi mày.

Lâm ngó ra sân trường. Giờ này đã trễ, nhưng giáo viên vẫn chưa đến. Đang lúc cô sốt ruột nhìn đồng hồ thì nghe có tiếng lớp trưởng thông báo:

– Thầy nghĩ. Mình được về, quý vị ời.

– Ôi! Quá đã. Tao đến chỗ Tuấn. Mày đi không? Săn thăm Long luôn.

Hạnh Lâm lắc đầu:

– Tao phải về phụ chị San. Để bảo trông xe một mình, tao không an tâm.

– Xời! Chị San lớn hơn mày những mấy tuổi, lo gì mà lo. Thế mấy ngày khác mày đi học, ai phụ chị ấy?

Lâm giải thích:

– Lúc nào thằng Lập và tao cũng phụ trách chính. Chị San chỉ phụ thôi. Sáng nay Lập bận công chuyện, bảo giữ xe một mình, chả biết sao đây.

Cầm Tiên dài giọng:

– Thì ra là thế. Tao đành sô lô vậy. Có gọi lời gọi vốn gì không?

Hạnh Lâm bấu môi:

– Hắn say rượu chớ có bệnh hoạn đâu mà gọi lời thăm cho lố.

Tiên cười cười:

– Tao sẽ mách lại y chang lời của mày.

Lâm xốc cái túi xách lên vai:

– Đúng là nhiều chuyện. Mà biến đi cho tao nhờ.

Cầm Tiên cười hì hì trước khi... biến theo yêu cầu của Hạnh Lâm.

Móc tiền trả tiền gọi xe, cô lại tiếc khi nghĩ đến công việc thường ngày phải làm. Nhếch môi chua chát, Lâm cầm túi đạp xe.

Về tới chung cư, Lâm thấy có nhiều người đứng lố nhố. Tim đập mạnh, Lâm vút đạp xe đạp vô gốc cây, rồi nhào tới chỗ Hạnh San đang ngồi.

Nhìn gương mặt thất sắc của chị, lòng Lâm nhói lên. Tự nhiên cô buột miệng:

– Mất xe hả?

Hạnh San mếu máo:

– Sao em biết?

Không trả lời chị, Lâm ngồi phịch xuống ghế, mặt cau lại:

– Xe gì?

– Citi.

– Trời ơi!

Giọng người đàn bà mất xe đánh đá vang lên:

– Trời đất gì? Mấy người tính sao thì tính lệ đi chứ. Gia tài tôi vất chiu bao nhiêu năm mới có cái xe đó.

Hạnh Lâm đưa mắt nhìn quanh như cầu cứu. Ai cũng nhìn chị em cô với cái nhìn cảm thông. Nhưng ai cứu được chị em cô chứ?

Giọng ông Tám, bảo vệ chung cư ôn tồn:

– Chuyện đâu còn có đó. Xin chị đừng nóng.

Quay sang chị em Lâm, ông bảo:

– Bác nhờ người đi báo công an rồi. Giờ con Lâm ở lại bãi trông xe con San vào trong nói chuyện với khách.

Hạnh Lâm liếc môi:

– Nhờ bác Tám giúp dùm tụi con.

– Yên tâm đi. Dầu gì cũng phải năn nỉ họ trước, được tới đâu hay tới đó.

Lâm rầu rĩ gật đầu. Cô muốn khóc cho hả, nhưng đôi mắt ráo hoảnh.

Bất giác Hạnh Lâm kêu:

– Mẹ ơi! Mẹ!

Từ ngày mẹ mất tới nay, chị em cô toàn gặp chuyện không may. Nhà cửa không có, ba người được cho ở dưới gầm cầu thang của chung cư, được địa phương giúp đỡ bằng cách được giữ xe cho chung cư và cho siêu thị ở tầng trệt. Thu nhập chả bỏ vào đâu, vì tiền gửi xe mỗi chiếc phải theo đúng giá quy định, mà chị em cô cũng chẳng dám... chặt đẹp ai. Bây giờ thì... tàn đời rồi. Đào đâu ra tiền lớn đến thế để đền cho người ta đây?

Người Lâm uể ải, rã rời khi nghĩ tới chuyện xui xẻo vừa ập đến.

Nhưng dù nản cỡ nào, cô cũng phải làm việc để tồn tại và để hướng tới tương lai.

Cố kìm sự lo lắng xuống, Lâm tiếp tục nhận xe vào bãi và trả xe cho khách, lòng tức anh ách vì không hiểu chị San hơ hồng cỡ nào mà để mất xe oan uổng như vậy.

Đang nẫu rut vì lo, Hạnh Lâm bỗng nghe có người gọi mình. Quay lại, cô thấy Long. Anh đang nhìn cô bằng cái nhìn buồn bã lẫn si mê, làm cô phải chớp mắt...

Bước đến kế Hạnh Lâm, Long trầm giọng:

– Xin lỗi Hạnh Lâm về việc chị Lan Anh đã quyết định. Tôi... tôi... rất tiếc và rất khổ tâm.

Hạnh Lâm gượng gạo:

– Long đâu có lỗi gì.

– Tôi sẽ tìm cho Lâm một chỗ làm khác.

– Cảm ơn!

Nói tới đây, tự dưng Hạnh Lâm nghẹn lời. Nỗi lo lắng, khổ sở cô vừa cố nén xuống chợt dâng trào, khiến mắt mũi cô cay xè.

Long nhíu mày:

– Lâm sao thế? Đang buồn tôi phải không?

Mắt rưng rưng, Lâm vừa lắc đầu, vừa nghẹn ngào:

– Mất xe rồi.

Long ngạc nhiên:

– Xe... xe gì?

– Xe của khách. Tôi không biết lấy đâu ra tiền để đền cho họ đây.

Nhìn gương mặt đầm đìa nước mắt của Lâm, Long cuống lên. Anh van vãn:

– Đừng khóc mà Lâm. Tôi chịu không nổi những giọt nước mắt này đâu.

Lời nói có vẻ tình tứ hơn ngày thường của Long khiến Hạnh Lâm sực tỉnh. Cô quay mặt, lau nước mắt và thấy ngượng vì mình đã để lộ sự yếu đuối trước mặt Long.

Giọng Long lại vang lên:

– Chuyện xảy ra thế nào, hả Lâm?

– Tôi không biết nữa. Vừa ở trường về tới, đã nghe mất chiếc Citi.

Chị San và bác Tám bảo vệ đang năn nỉ chủ xe, chả hiểu họ có thông cảm không. Thú thật, tôi rối trí quá.

– Lâm vẫn còn bạn bè và còn cả tôi nữa, không ai bỏ rơi Lâm đâu.

Đừng lo.

Định nói sẽ không nhận sự giúp đỡ nào nữa từ Long, nhưng cô đã kịp lặng thinh khi nghĩ tới số tiền lớn mình sắp cần tới.

Bạn bè cô không người nào giàu như Long, ngoài anh ra, khó ai có thể giúp cô vượt qua giai đoạn ngặt nghèo này. Bám vào sự giàu có đó, là lợi dụng và không nên, song trước mắt Lâm biết bám vào đâu đây?

Vờ như không biết cả đêm qua Lâm bỏ nhà, Lâm chớp mắt, hỏi:

– Ủa! Sáng nay Long được nghỉ học à?

Long nói.

– Tại tôi nghỉ chứ đâu được nghỉ.

– Sao lại nghỉ vậy?

– Nhức đầu quá, đến lớp cũng gục lên bàn.

Hạnh Lâm lại hỏi:

– Sao không ở nhà cho khỏe.

Môi nhếch lên đầy khinh mạn, Long nói:

– Ở đây với Lâm thích hơn ở nhà.

Lâm nhè nhẹ:

– Đừng nói vậy. Tội tôi lắm.

Long hạ giọng:

– Thật đấy. Gia đình đối với tôi không phải là tổ ấm. Sau khi biết chị Anh bức Lâm nghỉ việc, tôi đã bỏ nhà ra đi.

Hạnh Lâm nói ngay:

– Đó là việc làm nông nổi, bốc đồng, tôi chẳng tán thành chút nào.

Long nên trở về nếu không tôi sẽ bị trách.

Long nhìn cô:

– Tôi muốn gia đình tôn trọng mình. Chị Anh đã làm tôi mất uy tín với bạn bè, tôi còn về nhà làm gì nữa.

Lâm nói:

– Chị Anh có lý của chị ấy khi cho tôi thôi việc. Tôi hoàn toàn hiểu và

thông cảm cách cư xử đó.

Giọng Long chùng xuống:

– Thế Lâm có hiểu tình cảm của tôi đối với Lâm không?

Hạnh Lâm tránh né:

– Tôi đang rối trí, xin Long đừng hỏi nữa.

– Nhất định tôi sẽ gỡ rối cho Lâm.

– Tôi sẽ yên tâm hơn nếu Long về nhà. Bằng không, đừng tìm gặp tôi.

Long bảo:

– Tôi sẽ về, nhưng không phải lúc này. Lâm cho tôi giữ xe hộ nha.

Hạnh Lâm chưa kịp trả lời, Long đã nhanh nhẹn bước tới dẫn xe cho một ông khách. Lâm đành theo anh ghi sổ, gửi thẻ cho ông ta với nụ cười nhẹ nhõm trên môi.

So với lúc nãy, tâm trí Lâm đã bớt căng thẳng, vì có một người động viên an ủi. Vào thời điểm nóng này, Long là điểm tựa tinh thần duy nhất của cô.

Hạnh Lâm hy vọng và tin tưởng anh sẽ giúp cô vượt qua giai đoạn khó khăn, dù sau đó chắc chắn cô sẽ gặp rắc rối từ phía gia đình anh.

oOo

Nhìn những thùng bia không, những lon bia rỗng nằm chỏng chơ trên sàn, Cẩm Tiên cười toe toét:

– Nhỏ Lâm vậy mà có... duyên tiếp thị ghê. Nó đã mở miệng mời, khó tay nào can đảm từ chối.

Hương Thảo hơi đồ kị:

– Đã bảo sắc đẹp là vốn quý của phụ nữ mà. Nhóm mình đâu đưa nào... vốn mạnh bằng nó. Nhưng hồng nhan đa truân. Đẹp mà khổ,

tao không ham.

Cầm Tiên bửu môi:

– Có ham cũng chẳng được.

Mím môi, khiêng một thùng bia còn nguyên ra, Hương Thảo khệ nệ bước lên cầu thang. Đi được nửa chừng, cô dừng lại, giọng khó chịu:

– Nếu biết trước bị dành khách, tao đã không rủ tụi bây làm chung cho mất mối.

Cầm Tiên hơi ngớ ra vì những lời Thảo nói, nhưng ngay lập tức cô phản ứng:

– Quản lý nhà hàng phân công đi đâu, tui tao tới đó. Ai thèm dành với mày. Bạ bè sao nói khó nghe quá.

Thảo khinh khỉnh:

– Tụi bây chỉ biết tiền thôi chứ biết nghĩ gì tới bạ bè.

Cầm Tiên hậm hực nhìn theo Hương Thảo, rồi cô cũng bưng một thùng bia ra bàn nơi Hạnh Lâm đang trở tài uốn ba tấc lưỡi để mời khách uống bia.

Một gã mặt đỏ, đầu hói bóng lưỡng, lè nhè hỏi Lâm:

– Em là sinh viên à?

Hạnh Lâm gật đầu:

– Dạ. Em đang học năm thứ ba ạ.

Gã ta ré lên cười:

– Giỏi thiệt đó. Nhưng đẹp gái như em, học làm chi cho cực thân.

Lâm vẫn tươi cười:

– Dạ học để sau này có một chỗ làm chứ ạ.

Gã khách khoát tay:

– Cần gì phải thế. Cưng uống hết thùng này với anh là có chỗ làm ngay. Công việc nhàn hạ, bảo đảm lương cao.

Hạnh Lâm chúm chím:

– Dạ... em chỉ được phép mời các anh, chứ không được phép uống.

Gã đeo kính ngồi kế bên, kêu lên:

– Luật lệ ở đâu kỳ vậy?

Lâm hết sức nhỏ nhẹ:

– Các anh thông cảm. Ngày mai em còn đi học, nên không được phép uống.

Gã liền hất mặt:

– Vậy thì thôi. Bọn anh ngày mai cũng phải làm việc, nên tối nay đâu dám uống. Bọn em qua tiếp thị mấy cụ bên kia kìa.

Hạnh Lâm cố nài nỉ bằng giọng nũng nịu:

– Hai anh uống giúp em năm lon thôi. Bia này nhẹ, không say đâu.

Gã đầu hói lắc đầu, ngâm nga:

- Môi cười mắt liếc chua ngoa. Năm lon bia đủ say ba bốn ngày...

Thôi thì ủng hộ em sinh viên này năm lon bia vậy.

Hạnh Lâm vừa cảm ơn, vừa lấy bia để trên bàn. Thấy cô còn ngần ngại, gã đeo kính giục:

– Sang bên các "bố già" đi. Các cụ nặng túi lắm. Nếu cứng khéo nói, mỗi cụ "boa" chừng một cái "vé" là đủ học phí cả bốn năm rồi. Nếu ngại, anh sẵn sàng dẫn sang giới thiệu.

Hạnh Lâm xua tay:

– Cảm ơn anh. Em tự sang được mà.

Miệng nói thế, nhưng Lâm vẫn thấy chùn chân khi nghĩ đến lúc phải đẩy đưa uốn éo với các bậc... trưởng lão. Nhưng một liều, ba bảy cũng liều. Lâm đang cần tiền để trả nợ cơ mà. Cô đâu muốn bị ràng buộc ơn nghĩa với Long mãi.

Đưa mắt tìm Cẩm Tiên, cô thấy con bé đang lú lo đầu hót với đám

choai choai trạc tuổi thằng Lập.

Vậy đó. Đứa phải ổng ẹo với bọn đáng em mình. Đứa phải đồng đẳng với các bậc đáng cha chú. Càng đi vào các quán xá, nhà hàng, Lâm càng thấy sợ đàn ông. Họ sao lắm thói hư tật xấu thế. Vậy mà trước khi nhắm mắt, mẹ vẫn bắt chị em cô hứa phải tha thứ cho ba, cho người chồng vô thủy vô chung của mẹ. Người cha vô trách nhiệm với các con. Khổ nỗi, chị em Lâm có biết hiện giờ ba mình ở chỗ nào, và cũng có ai đâu để tha để thứ.

Hạnh Lâm vuốt lại mái tóc dài rồi bước đến bàn của các... bố già. Cô chưa kịp mở lời, một ông bố đang cầm ly rượu chân cao đã quay sang hỏi:

– Gì đây con gái? Tiếp thị bia phải không? Các chú chỉ uống rượu thôi.

Hạnh Lâm mỉm cười:

– Rượu có hại cho sức khỏe lắm. Các chú dùng bia tốt hơn ạ.

Một ông bố ngồi quay lưng về phía chọt lên tiếng:

– Rượu này là rượu thuốc "Cải lão hoàn đồng", làm sao lấy bia sánh với nó được. Sau khi uống xong chai này, em phải gọi các chú là anh đấy.

Cả bàn các bố cùng cười hô hố khoái trá, làm ông ta hứng chí đứng dậy đọc thơ :

- Mời em gọi chú bằng anh. Dầu cho chú phải hy... sinh cuộc đời.

Mặt Hạnh Lâm tái đi khi ông ta cầm ly rượu ngất ngưỡng quay lại nơi mình.

– Em uống một ly rượu, anh sẽ hy sinh đời anh bằng một thùng bia.

Lâm sững sờ đứng ngây người ra, mắt cô trừng trừng căm phẫn. Cái nhìn giận dữ như có lửa của Lâm, khiến ông bố khựng lại. Ông ta

cũng nhìn cô trôn trối rồi môi mấp máy:

– Hạnh Lâm hả?

Môi mím chặt, Lâm quơ tay gạt đổ ly rượu, miệng rít lên:

– Đúng là đòi bại !

Quay người thật nhanh, Lâm tất tả chạy đi trong tiếng vỡ của thủy tinh, tiếng bát nháo lẫn lèn nhè của những bọm nhậu và tiếng tức tưởi của chính mình .

Vừa chạy tới cầu thang, Lâm đã bị một bàn tay mạnh mẽ ghì lại .

Ngước lên nhìn, cô thấy Long .

Giọng anh hết sức giận dữ :

– Thì ra công việc ban đêm của Lâm là ở chỗ này chứ không phải đi dạy kèm như tôi vẫn tưởng .

Hất mạnh tay Long ra, Lâm chạy tuốt ra tận khuôn viên nhà hàng .

Ngồi xuống ghế đá, Lâm để mặc nước mắt tràn ra .

Long bối rối :

– Tôi xin lỗi đã nặng lời với Lâm .

Cô gào lên :

– Để cho tôi yên .

Long chợt đập tay lên thành ghế:

– Chuyện gì ? Chẳng nào sàm sỡ em phải không ?

Đầu gục xuống, Hạnh Lâm ôm mặt . Giọng Long bỗng dịu lại :

– Những chỗ này không phải dành cho em . Anh sẽ tìm cho em một công việc phù hợp hơn . Mình về thôi .

Ngẩng đầu lên, Hạnh Lâm đánh đá :

– Đừng anh anh em em với tôi . Chướng tai lắm . Chúng ta là bạn cùng lớp, không thể xưng hô như thế . Dù tôi đang là con nợ của Long, Long cũng không nên cho mình quyền gọi tôi là em .

Long có vẻ ngượng vì những lời thẳng của Hạnh Lâm . Anh im lặng, đốt cho mình điếu thuốc, vừa lúc người đàn ông lúc nãy ra tới . Ông ta dáo dác tìm rồi vội vã đến bên cô .

– Hạnh Lâm !

Lâm chưa có phản ứng gì, Long đã tới chộp ngực ông ta, đẩy mạnh ra sau, mặt danh lại :

– Mẹ kiếp ! Ông định giờ trò vớ vẩn Hạnh Lâm hả ? Đừng nghĩ có tiền là vung ra là mua gì cũng được nghe . Tôi sẽ cho ông một bài học đấy .

Vừa nói, Long vừa đề ông khách sát tường, mắt long lên như muốn ăn tươi nuốt sống, khiến Hạnh Lâm phát hoảng .

Cô kéo tay anh ra, giọng run rẩy :

– Buông ông ta ra ...

Long hàm hàm mắng :

– Đồ già mắc dịch !

Lâm lôi anh đi :

– Tôi xin anh đừng chen vào việc của tôi .

Long cay cú :

– Nếu Lâm không phải là bạn, tôi cũng chẳng muốn chen vào những chuyện kiểu này .

Dứt lời, Long nhảy lên chiếc Max phóng vút đi . Hạnh Lâm liếc vào cửa hàng rồi vòng ra phía sau lấy chiếc xe đạp, đạp về . Việc xảy ra vừa rồi khiến cô chẳng còn tâm trí đâu để tiếp tục mời mọc, nói cười với khách . Cô thấy chán và hận đời quá . Có lẽ Long rất đau lòng và rất giận cô, nếu không anh đã chẳng bỏ cô về như thế . Giá như Long hiểu được hoàn cảnh riêng tư của cô, chắc anh sẽ không làm thế . Giá như cô có thể yêu Long, chắc giờ này, cô đã vui đầu vào

ngực anh để khóc cho đỡ tủi, cho thỏa thê rồi .

Nhưng tất cả chỉ là .. giá như . Cái hình ảnh lãng mạn được gục đầu lên vai một chàng trai nào đó chỉ có trong mơ . Mà Lâm cũng đừng nên vọng tưởng làm gì, vì đàn ông đáng sợ lắm .

Những lời trêu trúa của ông ta lại vang lên, khiến Lâm rùng mình, giận dữ . Tại sao cô gặp ông ta, mà gặp trong hoàn cảnh trớ trêu này cơ chứ ? Cũng may là ông ta còn nhận ra cô .

Lâm lại tấm tức khóc . Chưa bao giờ cô thêm có một người đáng tin cậy để chia sẻ buồn vui như bây giờ . Song những điều gần như bí mật này có mấy ai là người có thể sẽ chia thông cảm ?

Thấy xe ở chân cầu thang, cô chui vào cái hốc nhỏ của mình và hơi khựng lại khi thấy Hạnh San đang ngồi với một người đàn ông .

Sự xuất hiện đột ngột của cô làm cả hai mất tự nhiên . Khi gã đàn ông gật đầu chào Hạnh Lâm thì Hạnh San giả lả :

– Sao hôm nay em về sớm vậy ? Để chị giới thiệu . Đây là anh Thái .

Thái mỉm cười, tiếp lời San :

– Em là Hạnh Lâm . Đúng không ?

Hạnh Lâm khó chịu nhìn xoáy vào mặt Thái :

– Nhà này chỉ có hai Hạnh, không Hạnh này thì là Hạnh kia chứ sao nữa . Khéo hỏi .

San gượng gạo :

– Em mệt rồi . Vào nghỉ đi Lâm .

Lâm cau có :

– Em đang bức bối chứ không mệt mỗi gì hết . Nhưng em cũng không ở đây làm kỳ đà đâu .

Mặc cho Hạnh San nhìn mình đầy trách móc, Lâm bước qua công viên của chung cư và ngồi xuống ghế đá với tất cả chán chường .

Giờ cô đã rõ . Mỗi tối khi cô lao vào kiếm tiền bằng tất cả nhọc nhằn thì Hạnh San và Lập làm gì rồi . Một người đi ... mút chỉ, còn một người mãi mê vui vẻ với bồ, chẳng ai cực thân như cô . Không phải Lâm so đo với chị em, nhưng sao cô lại khổ như vậy .

Bắt đầu ngày mai, cô bỏ mặc mọi thứ, thử xem chuyện gì sẽ xảy ra . Nước mắt lại tràn mi, cô chợt căm ghét thói mọt ướm của mình .

Nhưng không khóc sao được, khi San biết cô ngồi phơi sương một mình ngoài công viên mà vẫn chưa chịu tống cổ gã đàn ông ấy về . Đang ngậm nỗi bất bình, Lâm chợt nghe tiếng chân trên sỏi . Ngước lên, cô thấy Long . Anh bước tới ngồi kế bên cô, giọng thật hiền :

– Muốn giận Lâm ghê lắm, nhưng vẫn không sao giận được . Trở vào nhà hàng, chỉ thấy Cẩm Tiên, thế là tôi về đây .

Lặng lẽ nhìn cô, Long dịu dàng :

– Lại khóc à ? Ngồi ngoài sương mà khóc dễ cảm lạnh lắm . Nín đi .

Hạnh Lâm nói qua nước mắt :

– Tôi đang buồn, nếu không khóc, chắc tôi chết mất .

Long bối rối :

– Buồn tôi à ? Xin lỗi đã cáu gắt với Lâm .

Lâm nhếch môi :

– Ngoài xin lỗi và năn nỉ ra, Long còn biết nói gì khác không ? Tôi xin Long đừng dịu dàng với tôi, đừng làm tôi phải khó xử .

– Tôi dịu dàng với người mình yêu thì có gì là không tốt chứ ? Hạnh Lâm! Tại sao em cứ dối lòng ? Tại sao em cứ khó xử khi chúng ta có quyền đến với nhau ?

Hạnh Lâm kêu lên :

– Đừng nói nữa Long . Với Long, tôi không có quyền gì hết .

Long dang tay :

– Tôi không cho là như vậy . Nhưng em trả lời đi . Em có yêu tôi không ?

Hạnh Lâm chịu không nổi cái nhìn chờ đợi của Long, cô nhè nhẹ lắc đầu và đáp nhỏ :

– Không .

Ghì mạnh vai Lâm, Long gần từng tiếng :

– Em nói dối .

Hạnh Lâm lặng lẽ gỡ tay Long ra . Có lẽ tiếng "không" của cô quá phũ phàng so với những gì Long đã giúp đỡ cô từ trước cho tới tận bây giờ . Nhưng nếu Lâm gật đầu nói có, khác nào cô tự dấn mình vào ngõ cụt .

Lời nói của Lan Anh vẫn còn rõ từng tiếng trong tâm trí Lâm . "Xã hội đã phân chia kẻ giàu người nghèo rất rõ" . Cô phải tỉnh táo để nhận ra mình đang đứng đâu trong cái xã hội này .

Lâm nói :

– Tôi sẽ cố hết sức để trả tiền cho Long trong thời gian ngắn nhất .

– Đó không phải là điều tôi muốn nghe .

– Nhưng đó là mối quan tâm hiện giờ của tôi .

Long nhếch môi cay đắng :

– Thì ra giữa tôi và Lâm chỉ ràng buộc vì món nợ ấy ? Nếu đúng thế, Lâm ác quá .

Hạnh Lâm nhói đau vì lời trách của Long . Cô đúng là ác . Đã mang tiếng phải làm tới luôn, Lâm hết sức lạnh lùng :

– Long về đi . Tôi không thích hợp với Long .

Dứt lời, cô đứng dậy . Long kéo tay cô ghì mạnh đến mức Lâm té ngòai trên ghế đá . Lúc cô chưa kịp lấy lại thăng bằng, Long đã ôm cô thật chặt . Sự việc diễn ra quá nhanh, làm Lâm không kịp phản ứng .

Cô hoảng hồn nhìn Long và đọc được rất rõ sự khát khao mê đắm trong đôi mắt đầy cảm xúc này . Long cúi đầu và như vô tình, môi anh chạm nhẹ vào môi Hạnh Lâm . Một tiếng kêu chưa kịp thoát ra đã tắt nghẹn trong họng cô . Lâm định đẩy Long ra, nhưng không hiểu sao, cô không nỡ vì mới vừa rồi, cô đã làm anh đau, bây giờ cô không thể ...

Mắt nhắm lại như trốn chạy hiện thực, Hạnh Lâm nghe chính tim mình đập hoảng loạn và sự run rẩy của Long trong nỗi đam mê đầu đời .

Rồi Long hôn lên mặt cô, những nụ hôn âu yếm dịu dàng :

– Hạnh Lâm ! Anh rất yêu em . Anh vô cùng yêu em . Anh không muốn gì hơn là được lo cho em . Đã có anh rồi, mỗi khi cần gì, em hãy trông cậy vào anh .

Lâm thở dài :

– Long đừng nói như thế . Tôi xin Long mà .

Long nhỏ nhẹ :

– Anh hiểu . Anh không muốn quan hệ giữa chúng ta phát triển theo chiều hướng vì những lời độc địa của chị Lan Anh . Nhưng anh không cưỡng được tình cảm của mình . Bây giờ chúng ta đang ngồi cạnh nhau, vì đó là điều quan trọng nhất đối với anh . Anh sẵn sàng bỏ qua gia đình vì em, sẵn sàng chịu đựng mọi cực khổ để được có em .

Hạnh Lâm nghẹn ngào :

– Không . Không thể có chuyện đó .

Long hỏi bằng giọng thẳng thốt :

– Tại sao không ? Em không hài lòng về anh hay em mặc cảm về thân phận ?

Hạnh Lâm hờn tủi :

– Đừng hỏi nữa . Em van anh . Chúng ta hãy quên chuyện xảy ra vừa rồi đi .

Long nhăn trán :

– Anh biết em cũng thích anh . Nếu không, em đã chẳng ...

Hạnh Lâm quanh co :

– Tất nhiên em thích có một người bạn như anh . Nhưng chúng ta chỉ là bạn thôi . Em chưa sẵn sàng ràng buộc mình vào ai đó .

Những nếp nhăn trên trán Long dần ra :

– Anh hiểu điều này và anh nhất định đợi cho tới khi em sẵn sàng yêu anh như anh yêu em .

Hạnh Lâm im lặng . Cô không biết bằng cách nào có thể nói cho Long hiểu ý của cô mà không làm anh bị tổn thương . Nhưng cô cũng muốn để mặc cảm xúc lấn áp lý trí . Cô muốn được ngã vào lòng anh, để được an ủi, để xua đẩy hết mọi buồn phiền nặng nhọc ở trong lòng . Làm như vậy, cô sẽ được lợi nhiều mặt . Một nguồn lợi bất chánh và không công bằng từ một tình yêu cô đã không đáp lại, và sẽ không bao giờ đáp lại .

Dưới Ngàn Thông

Chương 2

Ngậm đôi môi được tô khá đậm vào ống hút, Hương Thảo điệu hạnh hút một tí sữa trong hộp sữa tươi, rồi băng quơ nói :

– Sữa ngon thật .

Long hấp háy mắt :

– Sao ngon bằng bia được . Đúng không ?

Thảo chum chim môi :

– Chuyện này phải hỏi Hạnh Lâm mới biết . Con nhỏ ấy uống bia như uống nước . Nó chuyên môn "cưa đôi" với khách .
Thấy mặt Long xụ xuống, Tuấn liền lên tiếng :
– Có hãy nói nha . Khai xấu bạn bè là điều tội này tối kỵ đấy .
Hương Thảo đồng đánh :
– Em cũng muốn khai tốt cho nó đó chứ, khổ nỗi, con nhỏ ấy chả có gì tốt . Hạnh Lâm ham kiếm tiền đến mức quên hết bạn bè . Đạo này, nó đâu thèm nhìn em .
Tuấn tủm tỉm :
– Để anh nhìn đỡ em vậy .
– Em không có đùa đâu . Hạnh Lâm đang được một ông bố già đeo đuổi . Đêm nào bố ấy cũng tới nhà hàng Sao Đêm để tìm . Hạnh Lâm muốn làm cao nên lẩn tránh, nó sang tiếp thị ở nhà hàng khác rồi .
Long nôn nóng :
– Dựa vào đâu mà Thảo biết ông ta đeo đuổi Hạnh Lâm ?
Thảo cao giọng :
– Thì ông hỏi thăm bọn em về nhỏ Lâm . Ông ta hỏi cả địa chỉ, nhưng tội em lơ, vờ như không biết .
Che miệng khúc khích cười, Thảo nói tiếp :
– Nhìn ông thất vọng đến thù người ra mà tội nghiệp .
Long mím môi :
– Ông muốn gì ở Hạnh Lâm ?
Nhún vai, Hương Thảo bảo :
– Ông già đó thích chơi búp bê chứ còn muốn gì nữa . Em mà là bồ nhỏ Lâm ấy, nhất định em không cho nó tới nhà hàng .
Tuấn hất mặt :
– Thế còn bồ em thì sao ?
Xoay xoay cái ống hút, Hương Thảo chớp chớp mắt :
– Em làm gì có ai . Với lại, em khác Hạnh Lâm . Gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn .
Tuấn trầm trồ :
– Chà ! Chưa thấy ai tiếp thị "mình" như em . Nhưng hạ kẻ khác mà tôn mình lên là vi phạm nguyên tắc quảng cáo đấy .
Hương Thảo cong môi :
– Em chỉ nói đúng sự thật thôi .
Long đẩy ghế đứng dậy :
– Xin lỗi ! Tôi có chuyện phải đi trước .
Rồi không đợi Tuấn nói thêm lời nào, Long nóng nảy nhảy lên chiếc Maz phóng một lèo tới bãi giữ xe .
Thấy Hạnh Lâm vừa ngồi dưới cây dù che nắng, vừa xếp thẻ xe, vừa

dán mắt vào cuốn vở dày cộm, lòng Long thất lại .

Giăng cái rổ thẽ xe ra khỏi tay cô, anh bảo :

– Để cho anh . Ôm đồm làm gì cho khổ anh, hả Lâm ?

Hạnh Lâm kéo cái ghế nhựa cho Long :

– Đây là công việc, không có nó thì chết, em chả thấy gì cực hết .

Long nhìn quanh :

– Chị San và Lập đâu ?

– Lập đi học . Chị San mới đi với bạn .

– Anh chàng Thái à ?

Hạnh Lâm gật đầu :

– Vâng . Anh ta đeo chị San cứng ngắt, làm em thấy lo cho chị ấy .

Long bật cười :

– Thế ai lo cho em ?

Lâm liếc anh :

– Em không dễ dụ như chị San đâu .

– Vậy sao ? Với cuộc đời em vẫn là cô bé choàng khăn đỏ, mà sói già xung quanh không chỉ có một con .

Hạnh Lâm nhú mày :

– Anh muốn ám chỉ vấn đề gì ?

Long thẳng thắn :

– Em đừng tiếp thị bia nữa .

Lâm từ tốn :

– Chúng ta đã thỏa thuận không nói tới chuyện này khi gặp nhau .

Sao hôm nay anh lại nhắc chứ ?

Long nhỏ nhẹ :

– Vì anh thấy lo cho em .

Hạnh Lâm cụt ngắn :

– Cảm ơn .

Rồi cô nói tiếp sau khi xếp quyền vở lại :

– Với em, việc đi tiếp thị bia cũng giống việc giữ xe . Chả có gì phải lo hết .

Long cau kinh :

– Nhưng môi trường ở nhà hàng khác . Ở đó, toàn bộ đàn ông háo sắc .

– Ở đâu cũng có người tốt, kẻ xấu . Quan trọng là bản thân mình kìa .

– Anh tin em là người bản lĩnh . Nhưng thiên hạ rất giỏi lọc lừa . Khi họ đã muốn, em không thoát khỏi bẫy đâu .

Hạnh Lâm chăm chú nhìn Long :

– Anh định nói họ nào ?

Long im lặng . Lâm tức tối :

– Em không thích kiểu nói lấp lửng của anh vì nó làm em phải suy nghĩ, trong khi em đang cần sự bình an cho tâm hồn .

Long buột miệng .

– Lão già ấy vẫn bám theo em phải không ?

Lâm tròn xoe mắt :

– Lão già nào ?

Long hậm hực :

– Em vờ vịt hay thật .

Lâm khó chịu:

– Không hiểu anh muốn nói gì nữa .

Long giọng ghen tuông :

– Tại sao em bỏ nhà hàng Sao Đêm để sang nhà hàng khác ?

Hạnh Lâm lạnh lùng :

– Công ty phân tiếp thị ở đâu, tôi đi điểm đó . Long hỏi thế là sao chứ ?

Môi mím lại, Long đay nghiến :

– Chớ không phải em muốn tránh lão dê xồm ấy à ?

Mắt Hạnh Lâm tối sầm :

– Long giỏi suy diễn . Ông ta không xấu như Long nghĩ đâu .

– Vậy sao tối nào ông ta cũng tới nhà hàng Sao Đêm tìm em ?

– Ai nói với Long như vậy ?

Long kêu lên :

– Ai nói, không quan trọng . Điều quan trọng là anh không muốn em bán rẻ mình vì tiền . Đã có bao nhiêu cô gái trong trắng, lương thiện bị sa đà rồi em biết không ?

Hạnh Lâm cứng cổ :

– Tôi không tham tiền, cho nên tôi sẽ không sa đà . Chỉ cần trả xong món nợ của anh là tôi nghỉ ngay .

– Nhưng anh không hề bắt em trả nợ .

– Chính vì vậy tôi càng phải tự trọng . Tôi muốn được bình đẳng quan hệ .

Long khỗ sở :

– Chưa bao giờ anh xem em là con nợ .

Lâm chua chát :

– Dầu sao tôi vẫn là người thiếu nợ . Nợ ơn nghĩa mới là đáng sợ .

Long thở dài :

– Anh phải làm sao để phá vỡ cái khoảng cách vô tình luôn chia cách chúng ta đây ?

Hạnh Lâm nhếch môi :

– Đã là vô tình, làm sao anh phá vỡ được .

Có khách lấy xe, Long nhanh nhẹn đứng dậy nhận thẻ rồi dắt xe ra khỏi bãi . Nhìn về thạo việc, không chút câu nệ của Long, Hạnh Lâm chột chạnh lòng . Cô không sợ sa đà ở nhà hàng, mà sợ rơi vào bẫy tình "êm ả" của Long . Anh đang làm đủ mọi cách để Lâm yêu anh như anh đang yêu cô .

Thấy thẻ xe qua một học tử, tiền qua một học tử, Long vui vẻ :

– Người ta gọi anh là ông chủ đây . Em thấy sao khi họ còn bảo em là bà chủ ?

Thản nhiên, Lâm đáp:

– Mắt họ bị lệch trục chính .

Long chép miệng :

– Còn mồm mép em thì độc địa . Vậy sao anh lại yêu cho khổ chứ ?

Hạnh Lâm chưa kịp nói trả thì nghe có tiếng gọi Long . Hai người cùng quay lại và thấy Lan Anh . Cô ta đang đứng đỉnh bước tới với hai ba gã thanh niên mặt mày bặm trợn, tướng tá dữ dằn giống dân "xã hội đen" trong phim .

Mặt Hạnh Lâm tái xanh khi thấy hai gã thanh niên bước vào bãi, rồi đưa chân đạp mạnh khiến nguyên một hàng xe ngã rạp xuống .

Long hàm hừ sấn tới :

– Tụi bây làm gì vậy ?

Gã đeo bông vờ khúm núm :

– Xin lỗi cậu út . Tại em vô ý đụng phải, để tụi em dựng xe lại ạ .

Lan Anh cười khẩy :

– Đó chỉ là vô ý, còn cố tình thì khó biết trước hậu quả lắm .

Quay sang Long, cô hát hàm :

– Về nhà . Mẹ đang chờ em để cùng tới bác Mẫn dự sinh nhật

Thương Huyền kia .

Long cộc lốc :

– Em không đi .

Lan Anh trừng mắt :

– Đừng trở chứng . Tao không đủ kiên nhẫn để năn nỉ đâu .

Long nghinh lại :

– Thì đừng năn nỉ . Đã bảo không về, tôi dứt khoát không đổi ý .

Lan Anh gằn :

– Cho mày nói thêm lần nữa đó . Về hay không ?

– Không .

Lan Anh gật gù :

– Tại mày muốn xem kịch, vậy đừng trách chị nhé .

Lan Anh búng tay đánh tróc, hai gã thanh niên nhào tới xô mạnh

Long, miệng chửi thề :

– Mẹ ! Mày tới số dành ... ghê của tao . Bữa nay tao nhất định phá tanh bành bãi xe này .

Gã còn lại sấn tới ghệt tóc Hạnh Lâm giọng rít lên :

– Đồ điểm thúì ! Mày qua mặt tao cặp hết thằng này đến thằng khác để moi tiền . Thật là đề tiện !

Long cố thoát khỏi bốn cánh tay lực lưỡng đang ghì chặt mình, nhưng không được . Anh hét lớn :

– Tôi sẽ về . Chị cho dẹp cái trò bỉ ổi này ngay .

Lan Anh nhếch môi hài lòng :

– Có vậy chứ . Thằng Tư, thằng Chín đưa cậu Út ra xe . Thằng Bàn chạy chiếc Max về .

Hạnh Lâm bị xô chúi nhỏ vào chân tường, gượng đứng dậy, lồng ngực như muốn vỡ tung vì tức .

Lan Anh chống nạnh :

– Hừ ! không biết an phận . Đũa móc mà chòi mâm son . Giờ thì đẹp mặt chưa ? Nhưng đây chỉ mới là khúc dạo đầu, hãy nhớ bài học này để sống khôn hơn nhé .

Hạnh Lâm nhìn bãi xe nghiêng ngả bằng đôi mắt ráo hoảnh rồi nhìn về ngạo nghễ đáng ghét của Lan Anh . Nhất định ngày nào đó, cô sẽ trả thù .

Một bác xe ôm gần đó tới giúp Lâm dựng xe lên . May là không chiếc nào bị bể đèn, gãy chống . Hạnh Lâm cố giữ thần nhiên trước những cái nhìn thông cảm lẫn dè bĩu của những người gần đó . Dầu hiệu ở thành phố này mạnh ai nấy sống, Lâm vẫn thấy nhục nhã ê chề .

Giọng Lập hớt hải :

– Có chuyện gì vậy chị Lâm ?

Không trả lời nổi, cô chỉ lắc đầu . Lập lại hỏi tới :

– Người ta nói chị bị đánh ghen .

Cô chợt bật khóc :

– Ai nói gì mặc họ . Họ có nuôi mình ngày nào đâu mà nhiều chuyện . Chị thề là không làm gì sai hết .

Lập chớp mắt, giọng ghen lại :

– Em tin chị . Trong nhà chỉ còn ba chị em, nhưng mọi gánh nặng đổ dồn lên vai chị .

Hạnh Lâm quệt nước mắt :

– Chị không sao . Coi xe để chị đi làm .

– Còn sớm mà .

– Sớm cũng đi . Ở đây nặng nề quá . Nhớ kỹ lương đó .

Vừa đạp xe đến nhà hàng Trùng Dương, Hạnh Lâm vừa nghĩ tới

món tiền Long đưa cho cô để đền cho khách bị mất chiếc Citi . Bằng mọi giá cô phải trả cho anh sớm nhất . Ngoài ra Lâm phải tránh xa Long, nếu không, gia đình Long nhất định sẽ gây khó khăn cho chị em cô .

Nhìn đồng hồ, thấy còn sớm, cô rẽ vào nhà trọ của Cẩm Tiên . Sáng nay, con bé ghi học mà cô đang có khối chuyện muốn nói cho vui nỗi buồn .

Gọi mãi lâm mới thấy Tiên sập sù ra mở cửa . Cô hỏi :

– Mày bệnh hả ?

Cẩm Tiên uể oải :

– Xin từ tối đến giờ chớ bệnh gì ?

Hạnh Lâm tròn mắt :

– Mày ... cưa hai với khách hả ?

Vỗ vỗ vào trán, Cẩm Tiên nói :

– Trăm phần trăm chớ cưa cắt gì .

Rồi cô chửi đồng :

– Mẹ nó ! Kiếm ra đồng bạc thật khốn nạn, khốn khổ .

Hạnh Lâm đau đớn :

– Tại sao mày phải làm vậy ?

Giọng Cẩm Tiên đều đều :

– Mẹ tao mỗ . Tao mới nhận được thư hôm qua . Thế là đánh liều .

Có mấy lão xồn xồn treo giá uống hết thùng bia sẽ được thưởng 100 đô . Vậy là uống . Vừa uống, vừa ới tới mặt xanh luôn .

Nước mắt Cẩm Tiên lặng lẽ rơi xuống :

– Tao vừa nhờ Mỹ Hồng gởi tiền về nhà . Tối nay, nếu có ai thưởng như thế tao sẵn sàng uống nữa .

Hạnh Lâm ngập ngừng :

– Rồi mày sẽ giải thích sao với gia đình về số tiền đó ?

Tiên lắc đầu :

– Tao không biết . Hồi tối này, nhờ Hương Thảo đi nhà hàng khác, nếu không, mọi chuyện chắc tới tai Tuấn rồi . Nó rất khoái chỗ mỗ vào đời riêng của bạn bè . Nó sẵn sàng phóng đại mọi thứ vì ganh ghét . Mày nên đề phòng vì nó thích Long lắm .

Hạnh Lâm cười khẩy :

– Thích thì sao ? Tao không thích mà còn ê chề vì gia đình Long . Ác như họ mà vẫn giàu, ông trời đúng là không có mắt .

Cẩm Tiên tò mò :

– Bà Lan Anh lại làm gì mày à ?

Hạnh Lâm âm ức kể cho Tiên nghe chuyện vừa xảy ra . Con bé kêu lên :

– Họ đúng là ác . Nghĩ cũng tội cho Long . Anh chàng yêu mầy thật đó .

Hạnh Lâm nhếch môi . Hai chữ tình yêu sao nghe cay đắng quá . Cô ngậm ngùi nhớ lại những lúc Long ở kế bên . Anh đối với Lâm tốt thật . Không có anh, Hạnh Lâm sẽ rất buồn, nhưng cô đành chịu chia xa thôi .

Cầm Tiên bồng vổ tay xuống bàn :

– Ở, quên nữa . Có người gọi số điện thoại cho mầy .

Hạnh Lâm nhú mầy :

– Ai ?

Tiên cười nửa miệng :

– Một anh chứ ... bề ngoài rất lịch lãm . Anh ta bảo rất muốn gặp riêng mầy .

Tới bàn lục trong túi xách ra một danh thiếp, Tiên đưa cho Lâm :

– Xem thử coi có quen không ?

Hạnh Lâm liếc qua tấm card rồi nói :

– Không hề .

– Ông ta có vẻ tha thiết muốn gặp mầy . Chắc lại là một lão "be be" rồi .

Hạnh Lâm im lặng xé đôi tấm danh thiếp . Lòng tự nhủ sẽ không bao giờ gọi đến số điện thoại này .

Cầm Tiên giằng lấy hai mảnh giấy :

– Sao lại xé ? Đưa đây cho tao . Biết đâu có lúc cần đến hạng người này .

Nhìn đồng hồ, Tiên ngao ngán :

– Lại tới giờ rồi à ? Nhanh thật .

Lâm nói :

– Tối nay tao đến nhà hàng Sao Đêm với mầy .

Tiên hấp háy mắt :

– Bộ mầy cũng định kiếm 100 đô sao ?

Hạnh Lâm xa xôi :

– Tao tìm thứ khác quý hơn 100 đô . Nhưng dầu gặp tao cũng chẳng thém nhét .

– Là thứ quái gì thế ?

– Tao không nói được .

– Cái đó có xài được không ? Nếu không, thì chẳng phải của quý đâu .

Hạnh Lâm ngập ngừng:

– Có lẽ mầy đúng . Tao lảm càm mất rồi .

Cầm Tiên nói :

– Chờ tao tắm rồi mình đi .

Ngồi 1 mình, Lâm chấp hai mảnh giấy vừa xé lại, cô đọc tên, chức danh, số nhà, điện thoại một cách máy móc .

Ông ta là giám đốc nhà hàng chắc phải giàu lắm . Vậy mà lâu nay ... Sự phẫn nộ khiến Lâm thấy choáng . Bỗng dưng Lâm muốn la hét hay đập phá cái gì đó cho hả dạ . Chị em cô đang rất cần tiền, nhưng không có nghĩa là phải lần theo địa chỉ trong danh thiếp để tìm gặp và cầu cạnh ông ta .

Nhớ tới những gì nghe được từ chính miệng ông ta lúc cầm ly rượu, Hạnh Lâm lại nhức nhối . Cẩm Tiên và Long gọi ông ta là già dịch, già dê đâu có sai . Hôm đó ông ta đã sàm sỡ bằng lời với cô rồi còn gì.

Cẩm Tiên từ trong bước ra, cô có vẻ tươi tỉnh hơn lúc nãy nhiều .

Hắt hàm với Lâm, Tiên nói :

– Đi thôi .

Phố vừa lên đèn, nhìn cảnh những gia đình quây quần bên mâm cơm, hai cô chợt nuốt tiếng thở dài :

Cẩm Tiên chép miệng :

– Hơn ai hết, tao hiểu câu "Nghèo cũng là một thứ tội". Tội trọng nữa là khác .

Hạnh Lâm lên giọng :

– Đâu ai giàu ba họ, cũng chẳng ai khó ba đời . Sống phải hy vọng ngày mai sẽ tươi đẹp hơn, sung sướng hơn chứ .

Tiên cười phá lên :

– Nói vậy chớ với dòng họ, tao là thế hệ thứ ba khó rồi đấy mày . Ba mẹ tao nhất định cho tao đổi đời nên dù cực nhọc thế nào vẫn cố bám đất vườn nuôi tao ăn học . Ông bà nghe nói có ba mớ chữ nghĩa dễ kiếm sống hơn cày ruộng . Trước kia, tao cũng tưởng thế, giờ mới thấy làm bất cứ việc gì, ở đâu cũng phải nai lưng ra cày mới có cơm mà ăn .

Hạnh Lâm nói :

– Mới xin có 1 lần mà đã già dặn đi cả chục tuổi .

Cẩm Tiên nhún vai :

– Biết sao hơn, dù lúc nào tao cũng muốn mình vô tư như trẻ con .

Vào nhà hàng, thay đồng phục, Hạnh Lâm theo Cẩm Tiên ra ngoài .

Tối thứ bảy, khách đông gấp mấy ngày thường . Lẫn trong đám nam tiếp viên của nhà hàng, hai cô nổi bật như hai bông hoa lạ giữa đám cỏ gai xơ xác .

Tay quản lý nhà hàng kéo Lâm ra :

– Tụi em tới bàn sát cửa sổ kia kìa . Họ chơi đẹp lắm . Tiên "boa"

toàn là ... "vé" có điều phải chịu khó "chịu" họ tí tí .

Cầm Tiên ra vẻ bất cần đời :

– Mấy ... tí cũng chịu .

Hạnh Lâm nhăn mặt khều Tiên :

– Sao lại nói vậy ?

Tiên gắt lên :

– Mày đừng hỏi . Có muốn kiếm tiền thì theo tao .

Lúc Hạnh Lâm còn sững sờ vì sự thay đổi bất thường của Cầm Tiên, con bé đã đi một mạch về phía cửa sổ .

Thấy Lâm đứng ngẩn ngừ, tay quản lý hỏi :

– Em thì sao đây ?

Lâm gượng gạo :

– Em đi tầng khác vậy ?

– Anh biết em ngại . Nhưng cuộc sống này ... sạch sẽ quá, khó tồn tại em ạ .

Lâm lặng thinh, cô làm lủi leo thêm một tầng thang nữa, mắt đảo đảo tìm nhưng không thấy ông ta . Giờ này vẫn còn sớm . những người như thế có thể lấy đêm làm ngày, họ chưa đến lúc này đâu . Nhưng cô mong gặp ông ta làm gì chứ ?

Bưng thùng bia đi như kẻ mộng du, Hạnh Lâm bỗng nghe tiếng gọi :

– Cô bé tiếp thị ới ! Cho tôi thùng bia .

Lâm giật mình quay lại :

– Thưa, vâng ạ .

Một giọng cười mạnh mẽ, nhưng lạnh vang lên :

– Tôi có lớn tuổi như các ông bố già thích ve vãn trẻ con đâu, mà cô em "vâng dạ " .

Hạnh Lâm liếc xéo người vừa mĩa mai mình và bắt gặp một gương mặt đàn ông với đôi mắt sắc ngọt làm Lâm liên tưởng đến những mảnh thủy tinh vỡ . Đôi mắt ấy đang nhìn cô với cái nhìn sỗ sàng lẫn soi mói, làm cô phải quay đi .

Đỡ thùng bia lên ghế, xé nắp và lấy ra năm lon đặt trước mặt hấn,

Hạnh Lâm cố mỉm cười lịch sự :

– Chúc ông ngon miệng .

– Vào nhà hàng chắc phải ngon miệng, nhưng không ai trò chuyện chán lắm . Cô em ngồi đây với tôi nhé .

Thấy Hạnh Lâm ngẩn ngừ tìm cớ để từ chối, hấn nói tiếp :

– Phần bia còn lại, tôi sẽ mua hết .

Búng tay cái tróc, hấn gọi người phục vụ :

– Tính tiền mấy thùng bia của cô bé này vào phần tôi nhé . À ! Cho thêm một phần ăn nữa .

Người phục vụ mau mắn .

– Xong ngay, thưa anh Út .

Lại Út . Tự động Lâm nhếch môi cười . Cô không có duyên với cậu Út đâu . Nhưng với gã này, để xem sao .

Tránh cái nhìn như dao cắt của hắn . Lâm với lấy lon bia, cô khui đổ vào ly . Tay cô bỗng run làm bọt trào cả xuống bàn .

Cô nghe hắn cười giễu cợt :

– Vụng về quá .

Hạnh Lâm gượng gạo :

– Xin lỗi ông . Mời ông .

Hắn cũng với lấy một lon bia, khui ra đổ vào ly, nhưng không bị tràn như Lâm . Đặt ly bia trước mặt cô, hắn nghiêng đầu :

– Mời em .

Lâm nhẹ nhàng :

– Tôi chỉ ngồi cho ông đỡ chán, chứ không uống đâu .

– Không bia thì ... pép vậy .

Rồi chẳng cần biết Lâm đồng ý không, hắn lại búng tay :

– Một lon Pepsi đi, chú em .

Hạnh Lâm chớp mi :

– Ít ai uống bia một mình như ông .

– Một mình vẫn có cái thú của nó chứ . Nhưng tôi vừa chán ngồi một mình thì gặp em . May thật .

Bưng ly bia lên, hắn hỏi :

– Sinh viên đi kiếm thêm, phải không ?

– Không phải . Tôi thất học .

Mắt hắn ánh lên tia tinh quái :

– Em tên gì ?

Hạnh Lâm đáp cụt ngắn :

– Út !

– Tuổi ?

– Hai mươi hai .

Hắn gắp nghía và nói :

– Trông em chừng mười chín . Tuổi này cũng quá vị thành niên rồi .

Không sao .

Hạnh Lâm thắc mắc :

– Không sao ... nghĩa là sao ?

– Chắc . Giao du với các em vị thành niên phiền phức lắm . Tôi nói ít, em hiểu nhiều .

Lâm dè dặt nhìn hắn :

– Tôi hiểu rồi .

Hắn lững lờ :

– Hiểu thế nào ?

– ...

– Sao lại im lặng ? Sao lại nhìn tôi nghi ngại thế kia ? Mình cùng ly nào .

Lâm nghiêm nghị :

– Tôi không uống bia mà .

– Ờ . Quên nhỉ . Họ làm gì mà chưa đem Pepsi ra kìa .

Mặt đành lại, hắn đứng dậy vừa lúc người phục vụ mang nước tới, giọng lễ phép quá đáng :

– Xin lỗi đã để cậu Út phải chờ . Tại tôi tìm cho được lon Pepsi ướp lạnh nên hơi lâu .

Vừa nói, anh ta vừa khai lon, rót ra ly, trình trọng mời Lâm .

Thường ngày, anh ta hay bắt nạt Lâm và Cẩm Tiên, hôm nay lại xum xoe trông thật dễ ghét .

Nhìn theo dáng đi ... "nịnh thần" của gã, Lâm buột miệng :

– Ông có uy thế ghê . Đúng là thượng đế .

– Sao em lại nói thế?

Hạnh Lâm ầm ức :

– Tôi vẫn bị anh ta bắt chẹt đủ điều . Tối nào tôi vào nhóm bạn cũng phải nộp cho anh ta một số tiền tạm gọi là tiền hoa hồng hay trà lá gì cũng vậy .

Hắn trợn đôi mắt lạnh buốt lên :

– Có chuyện đó nữa à ?

– Đó là chuyện thường . Quản lý nhà hàng thì dễ lắm, nhưng anh ta thì nạnh hộc đủ điều, mãi tới khi chúng tôi nộp tiền mới chịu thôi .

– Sao em không than phiền với quản lý Nhất ?

Hạnh Lâm hạ giọng .

– Tại tôi đâu dám . Đã nhờ vào nhà hàng để kiếm cơm, than phiền lỡ bị đuổi đi thì phải hại mình không ?

Hắn khai lon bia khác :

– Họ không đuổi bọn em đâu .

– Tôi không chủ quan như ông được . Nhiều quán đâu nhận tội tôi vào .

– Vậy là họ dại . Tội vạ gì không nhận một đội ngũ nữ trẻ, đẹp, xinh xắn có ăn học vào trò chuyện với khách mà không phải trả lương chứ . Bọn em chỉ làm tăng doanh thu của nhà hàng thôi .

Hạnh Lâm sửng sốt :

– Sao ông biết ?

Rót nước ngọt vào ly cho Lâm, hắn nheo mắt :

– Chuyện nhỏ .

Hạnh Lâm nói :

– Vậy mà lâu nay bọn tôi cứ nơm nớp lo sợ . Người như anh ta thượng đội hạ đạp thật dễ ghét .

Hắn gằn giọng :

– Anh ta vừa nghèo vừa hèn hạ . Nghèo không phải là tội, nhưng chính vì nó mà người ta phạm tội . Nếu em thích, tôi sẽ cho hắn biến khỏi đây .

Lâm hơi khựng lại, cô gạt ngang :

– Thôi, đừng . Làm thế ác lắm .

– Khi bắt nạt, thậm chí gần như trấn lột các cô, anh ta có nhân đạo không ?

Hạnh Lâm uống chút nước ngọt, mắt kín đáo quan sát gã đàn ông trước mặt . Hắn ta là hạng người nào nhỉ ? Nếu đánh giá qua bộ quần áo jean bạc phếch, trông hắn y như một tay anh chị với một chút ngang tàng, bụi bụi, mái tóc cắt ngắn, để lộ gương mặt góc cạnh, cái cằm vuông, cái mũi thẳng và cái nhìn luôn khiến kẻ khác phải dè chừng của hắn làm Lâm liên tưởng tới một con sói đang rình mồi .

Lâm phải cảnh giác cao độ với gã đàn ông này mới được . Vì theo Long, cô chỉ là một cô bé choàng khăn đỏ . Gấp vào chén Lâm một miếng cua chiên bột, hắn cười mà nghe như ra lệnh :

– Ăn đi chứ ! Đừng nói với tôi, em cử đồ biển ghen .

Hạnh Lâm ngoay ngoay trên ghế . Thái độ bối rối của cô không thoát khỏi đôi mắt ranh ma của hắn . Môi mỉm cười, hắn hỏi :

– Tôi có gì không ổn sao ?

Lâm chối phắt :

– Đâu có .

Đôi mắt hắn nheo lại :

– Vậy thì em không ổn rồi .

Lâm lặng đi :

– Lần đầu tiên tôi được đằng hoàng ngồi như thượng đế trong nhà hàng nên hơi khóp .

Hắn hứng hờ :

– Đừng đặt nặng vấn đề lần đầu, lần cuối, em sẽ thoải mái hơn . Thế nếu không tiếp thị bia thì em làm gì ?

Hạnh Lâm vẽ những vòng tròn vô nghĩa :

– Tôi phụ bà chị giữ xe cho siêu thị gần nhà . Đó cũng là một việc lương thiện nhưng không phải một nghề .

– Theo em, thế nào là một nghề ?

Lâm lắc đầu thật nhanh :

– Tôi không biết .

Hắn dài giọng :

– À ! Tôi quên nên mới hỏi người ... thất học một câu có hơi cao .

Hạnh Lâm im lặng . Cô bồn chồn nhìn quanh và thấy ông ta bước đến bàn mình .

Ông ta vừa bắt tay gã đàn ông, vừa đơn đả chào hỏi :

– Khoẻ không cậu Út Phú .

Hờ hững bắt tay lại, Phú trả lời nhát gừng :

– Vẫn bình thường .

Thấy ông ta ngần ngừ định ngồi xuống, Phú khoát tay :

– Xin lỗi . Tôi không thích bàn công chuyện khi đang ăn .

– Tôi biết . Tôi muốn gặp riêng Hạnh Lâm chừng dăm ba phút .

Liếc Lâm bằng đôi mắt sắc lạnh, Phú nói :

– Cô ấy không phải tên đó . Ông làm rồi .

Nhìn thẳng vào mặt ông ta, Lâm khô khan :

– Tôi không muốn thấy ông .

Nói dứt lời, cô tự khui cho mình lon bia và ngửa mặt lên uống một hơi dài .

Hành động đột ngột của cô làm cho Phú thích thú . Hắn ta khen :

– Khá lắm . Có bạn nhậu cỡ cô em thật tuyệt . Nào ! Minh cụng lon .

Hạnh Lâm uống nốt phần bia còn lại rồi tiếp tục khui lon nữa . Lần này, cô từ tốn uống từng ngụm nhỏ . Mặt căng lên, người nóng bừng, Lâm mím môi .

– Tôi muốn say .

– Chuyện nhỏ .

Ông ta thở dài rồi gục đầu bước đi . Lâm uống hết lon bia thứ hai, đầu cô cũng gục xuống .

Phú nhướng mày, giọng giễu cợt :

– Ông ta đang đau khổ ... sao em không nhận em là Hạnh Lâm cho ông đỡ héo sầu nhỉ ?

Lâm nhếch môi :

– Tên ông ta đặt cho tôi, nhưng tôi muốn bỏ nó .

– Cái tên đẹp đấy chứ . Em có thích tôi đặt cho em cái tên khác không ?

– Không . Với tôi, một cái tên là đủ rồi .

Phú hỏi :

– Sao chưa chát thế ?

Không trả lời, Hạnh Lâm lại uống nữa . Đầu bắt đầu lâng lâng, cô thấy văng vát khó chịu đến mức buồn nôn .

Loạng choạng đứng dậy, Hạnh Lâm nói :

– Xin lỗi . Tôi vào toa-lét .

Phú đứng lên theo :

– Cần tôi đỡ không ?

–Ồ ! Không . Tôi chưa say mà .

Đưa tay chặn ngang ngực, Hạnh Lâm chạy vội vào toa-lét . Tới trong, cô ói thốc tháo mọi thứ trong bụng ra .

Người chéch choáng, nhẹ tênh, cô vục nước vào mặt cho tỉnh rồi trở ra ngoài, thấy ông ta chàng ràng ngay lối đi như đợi cô .

Không tự chủ được, Lâm lớn tiếng :

– Tôi không muốn gặp ông . Đừng quấy rầy tôi .

Nghe cô hét, Phú lừ đừ bước đi :

– Phiền phức quá ông Phát ạ . Cô bé ta nói thế rồi, còn gì nữa mà vương vẩn mãi .

Hạnh Lâm ngồi gục xuống bàn, giọng Phú vang lên như xoáy vào tai cô :

– Uống thêm sẽ thấy nhẹ nhõm, cô nhóc ạ .

Lâm lắc đầu :

– Không . Phải tỉnh táo để về tới nhà chứ . Cám ơn ông đã mua bia và đã giải vây cho tôi .

– Nhất định không uống nữa sao ?

Đứng dậy, Lâm xua tay :

– Bye nhen .

Nhìn theo dáng Hạnh Lâm, Phú lắc đầu khui bia tiếp . Anh chẳng lạ gì những cô gái kiểu này, nhưng cô nàng này trông có vẻ lạ . Ôi ! Mà nghĩ ngợi làm chi ? À nào chả muốn tạo ấn tượng cho đàn ông chứ . Nhưng không biết cô nàng đã bỏ bùa mê thuốc lú gì mà lão Phát trông xác bác sang bang, tối tăm mặt mày thế kia .

Đảo đôi mắt sắc lạnh tìm kiếm, Phú thấy ông Phát ngồi một mình ở góc phòng với chai rượu Tây còn đầy .

Chà ! Đầu hai thứ tóc mà còn thất tình một ả đáng tuổi con cháu .

Đáng thương hay đáng trách nhỉ ? Đốt cho mình điếu thuốc . Phú ung dung bước đến kéo ghế ngồi đối diện .

Phà khói mịt mù, Phú châm biêm :

– Sao thế ... bác giai ? Bị em nó chê quá "đát" rồi hả ?

Nhìn Phú bằng cái nhìn khó chịu, ông Phát tợp hết phần rượu trong ly rồi rót thêm vào . Rượu tràn ra bàn, nhưng ông vẫn không hay .

Phú đành giữ chay rượu lại, ông mới giật mình giả lả :

– Tôi bê bối thật .

Mặt hất lên khinh khỉnh, Phú hỏi :

– Giờ ông mới thấy điều đó à ? Chỉ tội bà thím tôi không giữ được chân ông .

Ông Phát nói :

– Với gia đình, tôi vẫn tròn bổn phận mà.

– Vậy sao ? Hừ ! Nếu ông biết điều thì đâu tới những chỗ này .

Ông Phát văng tục :

– Thế thì cậu còn làm ăn đếch gì nữa . Này nhé ! Chớ có mó tay vào Hạnh Lâm đấy .

Phú xoa cằm :

– Ông định đọc quyền con bé à ? Coi bộ khó đó . Ông không đủ đô đâu .

Ông Phát gân cổ lên, mặt đỏ bừng :

– Mà nói bậy . Hạnh Lâm đáng con tao .

Phú cười khẩy :

– Làm như ông đạo đức lắm không bằng . Con bé giúp việc nhà, ông còn chẳng tha nữa là ...

Ông Phát ấp úng :

– Tại đêm đó tôi say .

Phú châm chọc :

– Ông có bao giờ tỉnh đâu .

Ông Phát hạ thấp giọng :

– Cậu đã ... đã ngủ với Hạnh Lâm à ?

Nhìn dáng điệu khổ sở của ông Phát, Phú bật cười :

– Chưa . Mà làm gì ông cuống lên thế ? Không sợ tôi mách thím Hà đã gặp ông ở đây à ?

– Cậu đâu tệ dữ vậy .

Phú nhún vai :

– Ông làm rồi . Trong gia đình, tôi là người tệ nhất đó .

– Khác với nhiều người, tôi luôn nghĩ tốt về cậu .

Với vẻ khinh bỉ, không hề dấu diếm Phú bảo :

– Tôi không cần biết ông nghĩ về tôi thế nào . Nhưng nếu tôi nghe Hoàng Điệp phàn nàn tí ti nào về ông, ông không yên với tôi đâu .

Ông Phát lại nốc cạn ly rượu, mặt gằm xuống bàn với vẻ cam chịu :

– Tôi xin cậu đừng làm điều gì hại Hạnh Lâm . Nó là con nhà đảng hoàng .

Phú lững lờ :

– Tôi chưa hại ai bao giờ . Nhưng nếu giữa tôi và cô ta có những mối quan hệ, thì đó là chuyện riêng, chả dính líu tới ông .

Dứt lời, Phú đứng dậy trở về bàn mình .

Kéo gã quản lý vừa đi ngang, anh hất mặt về phía ông Phát :

– Ông ta thường đến đây lắm à ?

Nhất gật đầu :

– Thường . Ông khoái giỡn với mấy em tiếp thị bia lắm . Cậu quen à ?

Không trả lời Nhất, Phú lại hỏi :

– Nghe đầu lão đang điều dưỡng vì một con bé choai choai phải không ?

– Chắc vậy . Tôi thấy ông hỏi thăm địa chỉ của một đứa, nhưng tại nó không chỉ . Có chi không cậu ?

Phú gật đầu, giọng nghiêm khắc :

– Có . Nhưng không phải chuyện của ông ta . Tôi lưu ý anh về đám tiếp viên . Cầm bắt nạt họ, nhận tiền của các cô bé tiếp thị bia .

Nhất giãy nảy :

– Làm gì có chuyện đó .

Phú lừ mắt :

– Có hay không tôi biết mà . Đã nhận bao nhiêu, lo trả lại người ta đi .

Nhất bẻ những ngón tay :

– Dạ . Cậu Út bỏ qua cho, tôi sẽ bảo lại bọn chúng .

Phú lăm lăm mũi khui bia, biết anh không muốn nói nữa, Nhất vội vàng biến .

Điện thoại di động reo lên lúc Phú đang uống dở, làm anh cau mày .

Nhìn số điện thoại hiện ra, anh bấm nút tắt rồi uống tiếp . Cậu Út đã nhậu thì đừng ai quấy rầy, dù đó là hoa hậu .

Mười một giờ, Phú rời bàn, chệnh choạng bước ra khỏi nhà hàng .

Anh không say, nhưng hơi sật sờ một chút . Gió từ bờ sông thổi vào mát lạnh, khiến Phú thấy khoan khoái . Anh vươn vai bước về bãi đậu xe .

Trán cau lại, Phú nhận ra cô nàng Út đang gập người ỏi vào bồn hoa trồng sát rào . Bộ dạng này chắc nàng ta say "quất cần câu" rồi .

Vậy mà lúc này vờ vịt không uống .

Đến kế bên, Phú đỡ Hạnh Lâm lên . Cô ta chúi vào ngực anh, giọng lặc đi :

– Về . Đưa tôi về nhà .

Phú giữ cô trong tay :

– Nhà cô ở đâu ?

Hạnh Lâm lè nhè :

– Ở cầu thang ... cái thang ... để bắc lên hỏi ông trời ấy . Nếu được lên trời, tôi sẽ hỏi ông sao tôi khổ thế này ? Sao lúc nào tôi cũng cần tiền ? Mà tiền đâu để tôi trả nợ đây chứ ?

Phú nhếch mép :

– Đi với tôi hết đêm nay, em sẽ có một món kha khá .

Tựa hẳn vào Phú, Lâm hỏi :

– Món gì kha khá vậy ?

– Thì cái món chúng ta muốn ấy . Đi nhé .

Hạnh Lâm nhắm híp mắt lại, cô ậm ừ trong mồm và mặc cho Phú dìu mình ra chiếc xe du lịch đậu gần đó .

Phú đóng cửa xe, mảnh trăng non trên trời chìm trong mây khi anh ta khởi động máy .

Điện thoại vang lên từng hồi làm Phú tỉnh ngủ . Anh lười biếng đưa tay lên đầu tủ kê kế bên giường, lẩy ống nghe .

Giọng Lan Anh vang lên nhão nhét :

– Vẫn chưa thức dậy hả ông tướng ? Đang một mình hay với ai vậy ?

Nghe cô ta hỏi, Phú giật mình mở mắt nhìn sang bên cạnh, đúng lúc Hạnh Lâm nhồm dậy .

Cô la lên thất thanh :

– Sao tôi ở đây ?

Kéo vội cái mền che ngang người, giọng Lâm run rẩy :

– Trời ơi ! Chuyện gì vậy ?

Phú vội gác máy và tỉnh táo đáp :

– Tối qua tôi đưa em về . Em đã quá say . Em không nhớ sao ?

Hạnh Lâm bấu chặt cái mền và thấy đất như đang sụp lở dưới chân .

Ôm mặt, cô bật khóc vì quá kinh hãi .

Lẽ nào đêm qua cô đã ... với gã đàn ông xa lạ này ? Nếu đúng vậy, Lâm khác nào cô gái ăn sương . Lẽ nào cô đánh mất sự trong trắng của mình rồi ?

Lúc Hạnh Lâm còn đang trong nỗi hoảng loạn, kinh hoàng thì Phú bình thản như không . Anh ta tự nhiên mặc quần áo, khiến Lâm phải quay đi và tê tái nhận ra thực tế hết sức phũ phàng .

Hạnh Lâm vật vã như người động kinh .

– Ôi ! Không . Không thể nào . Tại sao ông lại làm thế ? Ông phải trả giá việc làm của mình .

Phú trơ tráo :

– Giá nào tôi cũng trả . Nhưng em đừng ăn vạ, mặc quần áo vào đi . Dứt lời, anh ta bỏ vào toa-lét . Còn lại một mình ngồi trên giường, cô ê chề nhục nhã đến mức muốn chết ngay cho xong .

Lập cập bước xuống đất, Hạnh Lâm vừa khóc vừa mặc quần áo .

Cảm giác như nhớp về sự chung chạ tội lỗi khiến cô ghê tởm bản thân .

Tại sao hết chuyện xui xẻo này đến chuyện xui xẻo nọ rơi vào cô vậy

? Long nói đúng . Cô chỉ là con bé quàng khăn đỏ, con bé đã bị sói già nuốt chửng rồi còn gì .

Nghe tiếng chân đi, Hạnh Lâm vội vã cài nhanh cái nút áo cuối cùng, rồi gằm mặt xuống, đầu mụ mẫm trống rỗng . Lâm chẳng còn sức lực cũng như tâm trí để ứng phó với tai họa vừa giáng xuống .

Thấy xuống giường một cọc giấy năm chục ngàn khá dày, Phú hát hăm :

– Bao nhiêu đây là hào phóng lắm rồi . Cầm về mà trả nợ .

Người nóng ran lên vì bị xúc phạm, Hạnh Lâm lắp bắp :

– Ông là phường khốn nạn, đều giả . Tôi có bán thân đâu mà nhận tiền của ông .

Giọng Phú khinh khỉnh :

– Định ăn vạ sao ? Muốn bao nhiêu ? Nói phất ra cho rồi .

Dang tay tát cho Phú một cái thật mạnh, Hạnh Lâm rít lên :

– Tôi muốn giết ông . Muốn giết ông ...

Chưa kịp tát cái nữa, Hạnh Lâm đã bị Phú khóa tay lại . Anh ta trừng mắt nhìn cô bằng cái nhìn sắc như mảnh vỡ của thủy tinh, miệng nhếch lên cay độc :

– Hồi tối em dụ dăng, dễ yêu lắm kia mà .

Hạnh Lâm cắn hận :

– Đúng là vô liêm sỉ . Tôi thù ông .

Phú buông Hạnh Lâm ra, và mở cửa phòng, lấy xấp tiền anh nhét vào tay Lâm . Cô hát tung lên, rồi chạy vù ra ngoài .

Cổng nhà vẫn còn khóa, Hạnh Lâm gục đầu vào cánh cửa trước sự bối rối của Phú . Anh vừa mở cổng, vừa nói :

– Đi ăn sáng với tôi .

Hạnh Lâm mím môi lặng thinh . Ngoắc chiếc xích lô vừa trờ tới, cô leo lên ngồi như cái xác không hồn .

Cổ nhớ nhưng cô vẫn chưa hình dung được chuyện gì đã xảy ra tối qua .

Sau khi rời khỏi bàn của gã đàn ông tên Út, cô đã đi tìm Cẩm Tiên đúng lúc con bé ới mửa lung tung . Những gã đàn ông trong bàn buộc Tiên uống hết bia mới trả tiền, khổ nỗi con bé đã say khướt, nằm gục ra bàn . Vậy là Lâm đành uống thế . Cô uống như máy đến lúc không còn chịu nổi đành trốn ra ngoài .

Lúc đang gập mình ới, Lâm mơ màng nghe như có tiếng của Long .

Anh dìu cô vào xe taxi thì phải . Người chột nóng ran, Hạnh Lâm mang máng nhớ tới vòng tay rắn chắc, những cái vuốt ve ... Cô nhớ mình đã cự tuyệt, nhưng Long vẫn lì lợm . Cô nhớ những cảm giác đau đớn lẫn mê đắm anh mang tới cho mình . Rồi tất cả mất hút

trong khoảng không tối thăm thẳm của đêm đen .

Cô đã manh nha nhớ, nhưng khủng khiếp thay người đàn ông đó không phải là Long . Gã tên Út đã nhặt cô về qua đêm như nhặt một cô gái ăn sương .

Hạnh Lâm cố không bật khóc khi từ "gái ăn sương" vừa lướt qua trong đầu . Tự cô làm hỏng cuộc đời mình, giờ biết trách ai đây ? Hồi tối, nếu không là Út cũng là một tên đốn mạt khác . Cô đã sẩy chân chứ không phải Hương Thảo hay Cẩm Tiên . Vậy mà trước đây, Hạnh Lâm luôn tự cao với cái gọi là bản lĩnh, bây giờ cô ôm hận vì chính thái độ cao ngạo của mình .

Xe dừng trước cư xá, cô gài mắt đi thật nhanh vào hốc cầu thang tắm tối dành riêng cho chị em mình . Lấy cái xô, cô đi xách nước về tắm, rồi leo lên giường nằm trùm chăn kín mít với đầu óc trống rỗng .

Lâm nằm lâu lắm mới nghe tiếng Hạnh San vang lên :

– Trời ơi ! Em đi đâu suốt đêm vậy ? Sao lại nằm đắp mền ? Em bị gì vậy ?

Tự dưng nước mắt ứa ra, Lâm tấm tức khóc . Trong nhà, Lâm được xem là đầu tàu nên thấy cô khóc, San hoảng hồn :

– Sao lại khóc ?

Không trả lời chị, Lâm tiếp tục để nước mắt ràn rụa . San ngập ngừng : – Em ... em ... không sao chứ ?

– ...

Hạnh San thở dài :

– Lại buồn Long nên bỏ nhà cả đêm chứ gì ? Hồi sáng anh chàng tới rất sớm, nhưng bị Lập đuổi về . Mai chị sẽ đưa tiền cho em trả hân, sau đó không quan hệ nữa .

Đang khốn đốn vì bản thân, Lâm cũng nín khóc, hỏi tới :

– Tiền ở đâu chị có ?

Hạnh San nhìn ra hành lang :

– Anh Thái cho mượn .

Lâm gạt ngang :

– Chị không được nhận . Mang ơn một người đàn ông khổ lắm .

– Nhưng anh giúp vô điều kiện mà .

Lâm cười đau đớn :

– Hãy nhìn gương em đây nè . Long có đòi điều kiện đâu ? Dầu sao em cũng mắc nợ Long về mọi mặt, bây giờ chị nhận tiền của người khác để trả Long, đâm ra cả hai đều mắc nợ à ?

Hạnh San nghiêm lạnh :

– Chị không muốn em dây dưa với Long nữa . Phiền phức lắm .

Lâm đáp lại :

– Em cũng chẳng muốn chị lệ thuộc vào Thái . Những gã đàn ông có tiền, không ai tốt đâu .

San kêu lên :

– Sao em nói như đinh đóng cột vậy ? Bộ em hiểu hết đàn ông à ?

Lâm im lặng, sự việc xảy ra đêm qua lại dày vò cô . So với Hạnh

San, ít nhiều gì Lâm cũng hiểu đàn ông hơn .

Quay mặt vào vách, Lâm tránh câu trả lời :

– Tóm lại, món nợ với Long, chị để mặc em .

– Nhưng chính chị gây ra chuyện đó mà .

Lâm gắt gỏng :

– Đừng lầm lẫn nữa . Chuyện mất xe là ngoài ý muốn, còn chuyện để người khác ràng buộc là do ý chị . Đúng không ?

San áp úng :

– Chị thấy mình phải có trách nhiệm . Thú thật, đêm nào em cũng đi tới khuya, chị không yên tâm . Lỡ xảy ra chuyện gì thì sao ?

Hạnh Lâm nhói đau trong ngực, cô buột miệng :

– Chị lo muộn quá rồi .

Thấy San trở mặt nhìn mình, Lâm nói trớ đi :

– Em đã đủ chai lì để đối phó với đời rồi . Người lạ, em thấy lo cho chị . Thái là Việt kiều về nước làm ăn . Ai biết anh ta như thế nào .

Lỡ gặp "Việt kiều hồi hộp" thì coi như xong .

Giọng San cả quyết :

– Chị tin anh Thái là người tốt .

– Tốt vẫn chưa đủ .

– Theo em, phải yêu người thế nào ?

Hạnh Lâm kéo mền che mặt :

– Em không biết . Chị để em yên . Em buồn ngủ lắm rồi .

San vẫn chưa chịu đi :

– Quên nữa . Anh Thái nói ...

Lâm bịt tai :

– Để em ngủ . Em xin chị đó .

Nhắm mắt, Lâm nghe tiếng đóng cửa, tiếng bước chân San xa dần .

Gầm cầu thang tối chột tối hơn, ngọt ngọt hơn .

Hạnh Lâm như đang rơi xuống tận cùng của vực thẳm .

Dưới Ngàn Thông

Chương 3

Phú ngừng xe ở góc phố . Anh ngồi sau vô lăng đốt thuốc rồi chậm rãi bước xuống . Không phải tìm kiếm lâu lắc, Phú đã thấy bãi giữ xe nằm gần siêu thị .

Đứng dưới gốc cây dầu to, cao ngất, Phú vừa phà khói thuốc, vừa quan sát và suy nghĩ . Suốt thời gian qua, anh đã chờ đợi, nhưng không thấy bóng cô gái mà anh biết chắc, mang tên Hạnh Lâm xuất hiện .

Sau cái đêm đó, cô biến mất khỏi nhà hàng Sao Đêm trong khi Phú lại mong cô đến . Rờ túi áo, Phú yên tâm vì sợi dây chuyền nằm trong túi . Cái sợi dây chuyền có mặt là chữ L nằm lọt trong hốc giường của anh như một chứng tích hay một kỷ niệm đẹp nhắc nhở Phú về trách nhiệm vô hình nào đó với cô gái anh mới gặp lần đầu . Sáng hôm ấy, sau khi Hạnh Lâm hất tung toé xấp tiền vào mặt anh rồi chạy ra đường . Phú hết sức cáu kỉnh vì tự ái . Từ xưa đến giờ, duy nhất cô là người dám tát anh, dám tung tiền vào mặt anh .

Đến khi quay trở vào, tức tối nằm lăn ra giường, Phú mới bàng hoàng nhận thấy vết tích của đêm qua .

Thì ra anh là người đàn ông đầu tiên đi qua đời Hạnh Lâm . Sự trong trắng của cô gái in rành rành trên nền drap . Cái vết đỏ ấy chọt làm anh nhức nhối vì ân hận .

Thì ra Hạnh Lâm không phải gái chuyên môn làm tiền như anh tưởng . Chính sự đeo đuổi của ông Phát, sự bắt cần đòi của cô khi uống bia đã khiến anh lầm .

Phú ray rứt rít thuốc . Thảo nào Hạnh Lâm lại phản ứng mãnh gần như cuồng dại khi thức tỉnh . Thảo nào cô bé đã nhiec máng anh thậm tệ . Với Hạnh Lâm, anh chính là hình ảnh của một con yêu râu xanh tội lỗi .

Cô bỏ nhà hàng Sao Đêm làm anh không thể gặp để bày tỏ điều ân hận của mình . Qua nhiều ngày hỏi thăm các cô tiếp thị chung nhóm, Phú mới biết chỗ ở của Hạnh Lâm .

Bước đến gần cô gái ngồi trên chiếc ghế nhựa đang cầm cúi vuốt những tờ bạc lẻ cho phẳng phiu, Phú chột chạnh lòng khi nhận ra Hạnh Lâm .

Phú gọi tên cô bằng tất cả xúc động mà thường ngày anh chưa bao giờ có . Nghe gọi đích danh của mình, cô gái ngược lên nhìn với nụ cười thật tươi khi nhận ra Phú, nụ cười chột tất ngấm, thay vào đó là gương mặt tái xanh .

Lâm đứng bật dậy, làm tung toé rở tiền . Gió thổi thốc lên, khiến Phú phải vội vàng ngồi xuống nhặt trong lúc Hạnh Lâm cứ đứng chết trân

một chỗ .

Mãi một lúc sau, cô mới lắp bắp :

– Ông ... ông tới đây để làm gì ?

Đặt rõ tiền lên bàn, cẩn thận dần sâu thẻ xe lên trên, Phú nhỏ nhẹ :

– Tôi vào siêu thị và tình cờ thấy em, và ghé vào trò chuyện .

Hạnh Lâm cắn môi, cố giữ bình tĩnh :

– Xin lỗi . Tôi và ông không có chuyện gì cả . Nếu còn chút lương tâm, xin ông đừng quấy rầy tôi nữa .

– Nhưng ít ra em cũng nên để tôi nói vài lời chứ .

Có người lấy xe, Lâm bỏ mặc Phú, cô làm công việc của mình với tất cả cẩn trọng . Nhìn Hạnh Lâm, Phú bàng hoàng nhớ lại lời ông Phát từng nói : "Nó là con nhà hoàng hoàng ..." Vậy mà đêm đó, anh không hề nhận ra cái nề nếp ẩn trong con người Lâm . Vì ác cảm với ông Phát, anh coi thường những lời ông ta nói . Anh ngủ với Lâm cũng vì muốn ông ta phải phát điên lên vì ghen . Tóm lại, Phú đúng là tệ .

Hạnh Lâm quay trở lại, cô ngồi xuống ghế, tiếp tục xếp những tờ giấy bạc nhàu nát cho thẳng thớm, không cần biết đến sự hiện diện của Phú . Anh đứng lóng ngóng với điều thuốc trên tay .

Phú ngập ngừng :

– Tôi gọi lại cho em sợi dây chuyền có mặt hình chữ L .

Hạnh Lâm ngạc nhiên :

– Nó rơi ở nhà ông à ?

Phú gạt đầu và đặt cái hộp đựng dây chuyền lên bàn :

– Phải . Trong cái hốc giường .

Lâm nhìn anh đầy cảm hận và khinh bỉ :

– Cảm ơn ông đã không lấy của tôi . Bây giờ ông đi được rồi . Tôi không hề quen ông . Xin ông nhớ cho điều đó .

Phú thấy bị sỉ nhục vì những lời của Hạnh Lâm . Anh búng mạnh điều thuốc đang hút và dần gót giày bước đi .

Ra tới gần xe hơi, anh nghe có tiếng người gọi mình . Phú ngạc nhiên khi thấy Lan Anh .

Cô đang uyển chuyển đến gần Phú :

– Trông anh như thi sĩ đang tìm nàng thơ ấy . Đừng nói với em người trong mộng của anh ở đâu đây nhen .

Phú cười gượng gạo :

– Thế em đang tìm anh chàng nào ?

Lan Anh cong cớn :

– Em phải giải quyết vài chuyện vặt, chứ chẳng tìm ai . Không ngờ lại gặp anh .

Chớp đôi mi đánh thuốc cong vút, Lan Anh tủm tỉm :

– Làm vệ sĩ cho em được không ?

Phú ngần ngừ :

– Được thôi .

Rồi Phú cũng tỏ ra lưỡng lự :

– Phải trả công đấy .

Lan Anh ngọt ngào :

– Em rất muốn được trả công cho anh .

Phú lững thững bước kế bên Lan Anh nhưng đầu óc cứ vương vীu mãi tới Hạnh Lâm . Anh là cây đinh để con gái bám theo vì họ ham tiền, ham danh, nhưng lại bị một con nhãi giữ xe khinh miệt . Thật đáng tức . Cô ta tưởng mình là gì cơ chứ ?

Chân Phú bỗng khựng lại khi Lan Anh bước tới bãi giữ xe . Đứng trước mặt Hạnh Lâm, cô ta cay cú :

– Bằng mọi giá, mày phải để Long về nhà, nếu không chị em nhà mày chẳng còn chỗ dung thân đâu .

Hạnh Lâm bình thản :

– Điều đó nằm ngoài khả năng của tôi . Tôi không hề giữ Long nhưng tôi biết chắc nếu chị cứ tới đây làm phiền tôi, Long sẽ tỏ thái độ đấy .

Lan Anh bật cười :

– Ăn nói khá lắm . Mày không giữ Long, vậy giờ nó ở đâu ?

– Đã bảo không biết .

Lan Anh mím môi, đập mạnh vào chiếc Chaly dựng ngay chân mình, nhưng lần này Hạnh Lâm không để cảnh củ tái diễn, cô kéo Lan Anh ngược lại làm cô ta xiềng niềng .

Hất mái tóc xỏ tung qua một bên, Lan Anh rít lên :

– Mày dám đánh tao hả ?

Vừa hét, Lan Anh vừa nhào tới nhưng cô đã bị Phú giữ lại . Anh trầm giọng :

– Em điên rồi .

Cô thoát khỏi hai cánh tay cứng như hai gọng kềm của Phú, Lan Anh thở hổn hển :

– Anh ... anh phá tan bãi xe này cho em .

Hạnh Lâm cười khẩy :

– Thì ra cá mè một lứa .

Phú xẵng giọng :

– Em im đi .

Lan Anh ngớ ngàng :

– Anh quen nó à ?

Giọng Phú giễu cợt :

– Tất cả phụ nữ trong thế giới nhà hàng anh đều quen . Nhưng chuyện đâu còn có đó, em làm gì còn đồ thế ?

Hạnh Lâm thách thức :

– Chỉ cần chị làm ngã một cái xe thôi, tôi sẽ mời công an tới ngay . Tôi không nhìn chị như lần trước đây .

Lan Anh nhấn mạnh :

– Mày dám à ?

Hạnh Lâm khoanh tay làm thỉnh . Mắt cô ném về phía Lan Anh và Phú những tia vừa căm hận, vừa khinh bỉ . Ngay lúc đó, Lập xông xộc chạy vào .

Không kịp hỏi trước sau, anh chàng nhào tới tổng cho Phú một cú hết sức bình sanh, mồm rống to :

– Mày ăn hiếp chị tao à ? Mẹ kiếp !

Phú né sang một bên và chột tay Lập, bẻ quặt ra sau . Hạnh Lâm vội lao tới :

– Buông em tôi ra .

Phú cười nhạt :

– Ngựa non háu đá . Cậu chưa đủ trình độ đâu . Đừng hăng máu kiểu võ biền như vậy .

Nắm tay Lan Anh thật chặt, Phú ra lệnh :

– Đi về .

Cô vùng vằng nhưng không thoát đành hậm hực theo Phú sau khi buông một lô câu hăm dọa rẻ tiền .

Kéo Lan Anh lên xe, Phú gần giọng hỏi :

– Chuyện gì mà em hành động như người vô văn hóa vậy ?

Lan Anh nhảy nhồm trên ghế :

– Anh mắng em đấy hả ?

Phú lạnh tanh :

– Anh chỉ nói nhận xét của mình . Em trả lời đi . Chuyện gì ?

Lan Anh hằn học :

– Nó là gái làm tiền đấy .

– Sao em quả quyết như vậy ?

– Thành Long bỏ nhà sau khi đã bán chiếc Max để lấy tiền bao nó .

– Em chắc như vậy à ?

Lan Anh giận dữ :

– Sao lại hỏi em như hỏi cung vậy ? Hay anh cũng ... dính bùa của Hạnh Lâm rồi ?

Phú đập mạnh tay vào vô lăng :

– Vớ vẩn .

– Nhưng rõ ràng hai người từng biết nhau .

Giọng Phú bỗng miệt thị :

– Gái tiếp thị bia, ai lại không quen được .

Lan Anh cay độc :

– Thậm chí cũng lên giường cũng được nữa . Đúng không ?

Phú nhú mày :

– Em tự hạ giá mình khi hỏi như thế .

Lan Anh nổi cáu :

– Cho em xuống đi . Ngồi chung với anh thế nào cũng có chuyện để tranh cãi .

Làm như không nghe lời Lan Anh vừa nói, Phú hỏi :

– Sao em không nghĩ Long và cô gái đó yêu nhau thật tình ?

Lan Anh cười phá lên :

– Làm gì có một tình yêu như thế . Anh vừa nói : "Gái tiếp thị bia ai lại không quen được" kia mà .

– Đúng là vậy . Nhưng trong tình yêu thì khác .

Lan Anh ra vẻ sành đời :

– Đã bảo không phải tình yêu . Đó chỉ là sự trao đổi sòng phẳng giữa một người có tiền và một người có thân xác trẻ đẹp . Thắng Long là trai mới lớn, nó đang mê say cái trò chơi xác thịt, rồi nó cũng bỏ thôi .

Phú cho xe rẽ sang ngã tư :

– Vậy việc gì em phải lo đến mức đi tới tận bãi xe làm giặc làm giã ?

Lan Anh chép miệng :

– Mẹ em sợ rằng thằng Long sẽ bán tiếp cái Dream mới sắm . Bà còn bảo Long là cháu đích tôn, không thể bỏ nhà sống lang thang được .

Phú lơ lửng :

– Thì cứ chịu ý, nó sẽ về ngay .

Lan Anh bĩu môi :

– Rước con nhỏ ấy về à ? Chuyện không tưởng .

Xe ngừng trước một biệt thự bề thế, Lan Anh hỏi :

– Vào nhà nhé ?

Phú lắc đầu :

– Anh không rảnh .

Lan Anh xịu mặt :

– Vậy mà đòi người ta đền ơn .

Vuốt nhẹ má cô, Phú nói :

– Còn thiếu gì cơ hội .

Lan Anh vùi vỉnh :

– Nhưng lâu rồi chúng ta không gần nhau . Em còn thua bọn tiếp viên trong các bar của anh nữa .

Phú cau mày :

- Sao lại so sánh như vậy .
- Chớ còn gì nữa ? Bọn họ ngày nào cũng thấy anh, nghe anh nói, còn em ấy hả, nhắn tin, gọi di động cũng chẳng được anh trả lời . Lúc nào anh cũng bận . Sao em ghét cái bận của anh quá .

Phú nói :

- Tối thứ bảy anh ghé .

Lan Anh long lanh mắt :

- Em sẽ chờ . Không được sai hẹn đó .

Phú vòng xe về nhà . Anh ngã người xuống giường và nhìn căn phòng trống trải của mình . Ở tuổi anh, tất cả bè bạn hầu như đã có vợ con ấm êm hạnh phúc, riêng anh vẫn chưa .

Quanh Phú, đàn bà lượn lờ nhiều vô kể . Anh là một gã trắng hoa, nên chỉ thích cặp qua đường, vui một thời gian rồi mạnh ai nấy đi . Với các cô gái đó, Phú rất sòng phẳng, rộng rãi, nên khi chia tay, các cô không hề trách anh là Sở Khanh hay gì cả . Duy với Lan Anh, anh dừng lại hơi lâu . Cô giỏi trong kinh doanh, giúp anh được nhiều việc, nên đã có lúc anh nghĩ tới chuyện lâu dài thành chồng vợ, dù anh không yêu mà đang cần một người đàn bà biết quán xuyến việc làm ăn .

Dầu chưa bao giờ Phú nói ra dự định của mình, nhưng dường như Lan Anh hiểu điều đó, bởi vậy, cô hết sức chịu đựng Phú . Với phụ nữ, anh chưa khi nào bị từ chối, với Lan Anh, anh càng được trọng vọng, nể nang . Cô đang hy vọng làm bà chủ một số quán bar nổi tiếng ở thành phố này, dù hiện tại cô đã là chủ một siêu thị khá lớn . Phú biết Lan Anh muốn lợi dụng sự quen biết rộng rãi của mình để tạo uy tín riêng trong làm ăn . Chính điều này, làm anh khó chịu khi nghĩ sẽ cưới một người vợ thực dụng như Lan Anh .

Nhưng suy cho cùng, anh định cưới cô cũng vì sự thực dụng của anh kia mà . "Nồi nào vung nấy", câu thành ngữ này áp dụng cho Phú và Lan Anh có thể đúng tới chín mươi phần trăm .

Với tay lấy gói thuốc ở đầu tủ, Phú chợt đụng phải cái kẹp tóc hình chiếc xe đạp bằng inox, cái kẹp gợi cho anh một món đồ chơi xinh xắn . Cái kẹp này cũng của Hạnh Lâm . Phú không muốn trả cô bé mà muốn giữ nó lại như giữ một kỷ niệm đẹp .

Tự dưng anh bật cười với chính mình . Một kẻ chỉ biết tiền như cậu Út Phú mà cũng giữ một vật không có tí giá trị nào để làm kỷ niệm sao ? Thật khó tin . Mở hộc tủ ra, Phú vớt cây kẹp vào đó, rồi châm thuốc hút .

Dù không muốn, sự suy nghĩ của anh vẫn tập trung về Hạnh Lâm .

Giờ anh đã biết nhân vật Long mà lúc nửa tỉnh nửa mê trong vòng tay anh, Hạnh Lâm đã gọi là ai rồi . Hóa ra đó là một cậu ấm lâu nay quen bám váy mẹ . Cậu ta chưa hề biết cô gái mình si mê đã bị kẻ khác phỗng tay trên .

Phú tin chắc Hạnh Lâm rất khe khắt với Long chứ không hề buông thả hay lấy thân xác mình ra trao đổi một cách sòng phẳng như Lan Anh nói . Nếu đúng vậy, Phú thật có lỗi đối với Lâm . Anh phải làm sao để lương tâm bớt nặng nề đây ? Hạnh Lâm không như các cô gái từng qua đêm với Phú, anh không thể ném cho cô vài cọc tiền để mua sự thanh thản vì cô đâu hề bán thân . Hành động đêm đó của Phú khác nào cưỡng đoạt . Anh đã cướp đi sự trong trắng của Hạnh Lâm . Với Phú, đây là điều tối kỵ vì dù anh tự đánh giá mình không ra gì, Phú vẫn có nguyên tắc sống riêng . Anh thích thủ lợi, nhưng không ưa phương hại đến người khác, nhất là phụ nữ .

Vùi đầu thuốc vào gạt tàn, Phú lên xe lái đến quán Sao Đêm . Nhà hàng này do anh làm chủ, nhưng toàn bộ công việc ở đây, do Nhất quản lý . Anh ta tháo vát, trung thực và có lòng hào hiệp thương người . Có thể Nhất nghĩ ra cách tế nhị giúp Hạnh Lâm mà cô không từ chối .

Vừa bước vào trong, Phú đã gặp Long . Cậu ta đang nói chuyện với một cô tiếp thị bia, chẳng hiểu Long nói gì mà cô ta lắc đầu liên tục . Đến bên Long, Phú vờ ngạc nhiên :

– Ủa, Long ! Đi đâu mà có một mình vậy ?

Nhìn Phú vẻ gượng gạo cười, Long nói :

– Em tìm bạn .

– Gặp chưa ?

Long buồn bã lắc đầu . Phú vỗ vai Long bằng giọng thân mật :

– Máy khi có dịp gặp . Vào uống với anh vài lon bia .

Long từ chối :

– Dịp khác đi . Em bận rồi .

Mắt Phú ánh lên tia tinh quái :

– Bận tìm Hạnh Lâm phải không ?

Long kinh ngạc :

– Anh biết Lâm à ?

Không trả lời, Phú kêu Long tới cái bàn trống giữa phòng .

– Ngồi xuống đã . Vừa nghe tên Hạnh Lâm đã quỳnh cả lên rồi . Đàn ông gì yếu bóng vía thế ?

Long hỏi tới với điệu bộ ghen tuông không dấu vào đâu được .

– Sao anh biết Hạnh Lâm vậy ? Cô ấy từng mời anh uống bia phải không ? Hai người có thân nhau lắm không ?

Phú nhếch môi cười . Nụ cười kẻ cả, khiến Long khó chịu . Rồi như nhận ra sự bộp chộp của mình, Long ngồi im lặng .

Phú gọi một chai rượu, anh rót cho Long rồi nhả ra nói :

– Vừa rồi anh có gặp Lan Anh, cô ấy bảo em đã ra ở riêng . Sao chịu chơi thế ?

Long nhếch môi :

– Lớn rồi, em không muốn suốt ngày chỉ biết vâng dạ . Em muốn được tự quyết định lấy những việc lớn của đời mình .

Phú tẩm tẩm :

– Là việc gì vậy ? Yêu phải không ? Nghe Lan Anh nói, em đang sống chung với cô bé Hạnh Lâm nào đó mà .

Long gượng cười :

– Làm gì có . Em ở nhà trọ với mấy thằng bạn .

– Thế còn cô nàng ?

Long uống một ngụm rượu rồi nhả mặt vì cay :

– Vẫn ở nhà với gia đình chứ làm gì có chuyện sống chung với em .

Giọng Phú hạ thấp xuống :

– Chắc . Vậy mà Lan Anh bảo em bán chiếc Max mới cáu để nuôi gái . Nghe các cô dệt chuyện cứ y như thật.

Long âm ừ :

– Chuyện bán xe thì có, nhưng chị Lan Anh đã quá lời khi bảo em dùng tiền bán xe nuôi gái .

– Vậy em dùng tiền ấy làm gì ?

– Chị em Hạnh Lâm sống nhờ việc giữ xe, khổ nỗi cách đây không lâu, bà chị của Lâm làm mất xe của khách, thế là phải đền .

Phú gật gù :

– Em đã hào hiệp bán chiếc Max để đưa tiền cho Hạnh Lâm chuộc xe người ta ?

Long lại hớp một ngụm rượu nữa :

– Năn nỉ gãy lưỡi, Lâm mới chịu nhận tiền đấy .

Bưng ly rượu lên nhâm nhi, Phú nói :

– Cô nàng cũng treo giá gớm .

Mặt xụ xuống, Long ầm ức :

– Anh không biết đâu, tất cả cũng tại bà Lan Anh . Trước đây, em giới thiệu Hạnh Lâm vào làm cho siêu thị của bà . Được nửa tháng, bà đuổi Lâm kèm theo nhiều câu miệt thị nặng nề làm Lâm tuyệt giao với em . Khi em mang tiền đến, chị Hạnh San nhận chứ đâu phải Lâm . Gia đình cô ấy nề nếp lắm . Bà mẹ Lâm trước kia là cô giáo, mới mất vì bệnh năm rồi . Thấy Lâm vừa đi học, vừa lo kiếm tiền bằng đủ mọi cách, em xót xa lắm chứ . Nhưng Lâm là người kiêu

hạnh, để gì chịu nhận sự giúp đỡ của ai .

Ngừng để uống thêm ngụm rượu, Long nói :

– Cũng vì muốn sớm có tiền trả em, Hạnh Lâm đã đi tiếp thị bia . Cô ấy không muốn bị gia đình em, nhất là chị Lan Anh xúc phạm .

Giọng nghẹn lại, Long kể :

– Lẽ ra em không bỏ nhà đâu . Nhưng nhớ tới hành động ngang ngược của bà Anh, em chịu không được .

Phú hơi ngạc nhiên :

– Lan Anh đã làm gì em ?

Long hậm hực :

– Hôm đó em đang ở bãi giữ xe phụ Hạnh Lâm, thì chị Lan Anh đến với hai ba gã đàn anh chị . Họ vừa khống chế áp giữ em về nhà như tội phạm, vừa hăm dọa Hạnh Lâm bằng những lời hết sức thô tục .

Sau lần đó, em dứt khoát không về nhà nữa .

Môi nhếch lên chua chát, Long tiếp :

– Vậy mà Hạnh Lâm vẫn không hiểu lòng em . Cô ấy tìm đủ cách để tránh mặt, em tới nhà hay bãi gửi xe, thì bị người nhà cô ấy mời về .

Phú dò dẫm :

– Chắc Lâm rất đặc biệt nên cậu ám mới si tình dữ vậy ?

Long xoay cái ly không :

– Em yêu cá tính của Lâm .

– Thế về sắc ? Cô ấy hẳn phải đẹp lắm .

Hơi ngả lưng ra ghế, Long nói :

– Với em, Hạnh Lâm là nhất đời .

Không đợi Phú tiếp thêm rượu cho mình, Long vừa rót đầy ly, vừa kể lể :

– Hạnh Lâm khó tính lắm, không phải dễ hôn được cô ấy đâu . Bởi vậy, càng nghĩ, em càng yêu, càng quý Hạnh Lâm . Khổ nỗi, gia đình không hiểu em, nhất là chị Lan Anh . Bà ấy muốn em cưới vợ giàu, đồng hội đồng thuyền cùng bà, để bả dễ làm ăn .

Nhìn Phú bằng đôi mắt đã lơ đãng, Long thắc mắc :

– Chị Lan Anh là mẫu người thực dụng, sao anh lại ... kết chị ấy nhỉ ?

Bật cười khô khốc, Long hỏi :

– Hay anh cũng giống chị ? Hai ông bà kết với nhau vì quyền lợi . Nói thật nghe, sống trên đồng tiền sướng thật, nhưng không hạnh phúc đâu . Em sẵn sàng bỏ hết xe hơi, nhà lầu để được sống dưới hốc cầu thang với Hạnh Lâm .

Phú lắc đầu ái ngại :

– Em đã nói thế với Hạnh Lâm chưa ?

Long thở hắt ra :

– Nói làm chi khi Lâm bảo chỉ coi em như là bạn .

Dần mạnh cái ly xuống bàn, Long lên giọng :

– Nhưng nhất định em sẽ chiếm được trái tim của Hạnh Lâm vì em yêu cô ấy thật tình . Anh phải ủng hộ em đó .

Phú lơ đi bằng một câu hỏi :

– Cậu nhất định không về nhà à ?

Giọng Long chắc nịch :

– Không .

– Rồi cậu sẽ sống ra sao ?

– Thì bán chiếc Dream, tiền tiền cũng qua một vài tháng .

Phú nghiêm nghị :

– Còn sau đó ?

– Em sẽ tìm việc làm thêm . Anh có thể giúp em tìm việc mà . Đúng không ?

Phú nhún vai :

– Chuyện nhỏ . Chỉ sợ cậu không chịu cực nổi thôi .

Long vung tay :

– Vì Hạnh Lâm, cực khổ thế nào em cũng vượt qua .

Đốt một điếu thuốc, Phú nói :

– Vậy tới bar phụ anh . Nhưng anh nói trước, chỉ là chân chạy bàn, làm việc vất thôi nha . Ở đó toàn khách nước ngoài, nên không dễ phục vụ họ đâu . Nếu đồng ý, ngày mai bắt đầu .

Long hăng hái :

– Đã bảo em không sợ cực mà .

Phú chép miệng :

– Chỉ ngại chị cậu trách anh thôi .

Long cười nhạt :

– Em và gia đình đã cắt đứt rồi, anh không phải ngại gì cả .

Ngắt ngưỡng đứng dậy, Long nói :

– Thôi . Em phải đi tìm Hạnh Lâm đây .

– Biết cô nàng ở đâu mà tìm .

Long chủ quan :

– Phải biết chứ . Không nhà hàng này thì nhà hàng nọ . Em tìm mãi cũng ra .

Phú lắc đầu, nhìn điệu bộ đã thấm rượu của Long, ngoắc Nhất lại,

Phú bảo :

– Kêu đứa nào đưa thằng nhóc này về nhà hộ tôi .

Nhất mau mắn :

– Em cô Lan Anh phải không cậu Út ?

– Ờ . Đưa tới nhà và giao cho Lan Anh, nhưng đừng nói tôi dính tay

vào vụ này .

Ngồi lại một mình, Phú nhớ tới những lời Long nói về Hạnh Lâm và thấy tim mình nặng như đeo đá .

oOo

Long hớn hờ khoe :

– Anh có việc làm rồi . Không lớn lao gì, chỉ là chân chạy bàn trong quán, nhưng anh hài lòng vì tự mình kiếm ra tiền chứ không ngửa tay xin người khác .

Hạnh Lâm khách sáo :

– Xin chúc mừng anh . Nhưng tốt nhất Long nên về nhà . Nếu thật sự nghĩ tới tôi, xin Long đừng tìm tôi nữa .

Đang vui vẻ, Long xịu hẳn :

– Không gặp em, không nghe em nói, anh chịu không nổi . Tất cả những gì anh đang trải qua là vì em và cho em .

Giọng Lâm rưng rưng :

– Tôi không xứng đáng với Long đâu .

Long ngắt lời cô :

– Cứ nói như vậy hoài . Anh vẫn luôn yêu em .

Hạnh Lâm vội rút tay lại . Cô ghen ngào lên:

– Không thể nào đâu Long . Hãy quên tôi đi .

Long phân bua :

– Anh đã tự lo và tự quyết định cuộc đời mình . Sao lại không thể chứ ?

Hạnh Lâm gạt ngang :

– Nhưng tôi đã có người đàn ông khác rồi .

Long sống sỡ, rồi anh mỉm cười :

– Anh không tin . Ngoài anh ra, có ai lì hơn để bám trụ ngày đêm đâu .

– Tại anh chủ quan nên không biết đó thôi . Tôi đã tìm được chỗ dựa vững vàng, bản lĩnh chứ không phải một công tử non nớt như anh .

Bên cạnh người ấy, tôi chẳng sợ gì cả .

Mặt Long xám ngắt, anh gầm gừ :

– Bao giờ nhìn thấy tận mắt anh mới tin .

Hạnh Lâm nhếch môi :

– Tin hay không tùy anh .

Mắt long lên, anh nói như hét :

– Em nói dối .

Hạnh Lâm gục đầu xuống mặt mỗi chán chường .

Sau cái đêm đáng nguyên rủa ấy, cô đâm ra sợ đàn ông . Trong mắt cô, không một người đàn ông nào tốt, kể cả Long . Càng ngày, anh

càng làm cô mệt vì sự đeo bám bền bỉ của mình .

Món nợ chưa trả buộc Hạnh Lâm phải dịu dàng chịu đựng anh . Mỗi lần gặp Long cô lại sống trong tâm trạng nơm nớp . Cô sợ Lan Anh tới quây . Chỉ cần cô ta làm ồn ào ở bãi xe vài lần nữa thôi, chị em cô sẽ thất nghiệp ngay . Vì vậy, dù rất đau lòng, Lâm vẫn cương quyết dập tắt mọi hy vọng nơi Long .

Long đành giọng :

– Hẳn là ai ?

Lâm trả lời nhát gừng :

– Chủ nhà hàng Sao Đêm .

Long há hốc mồm :

– Út Phú à ?

– Anh cũng biết Phú sao ?

Đứng dậy, Long đá mạnh cái ghế :

– Em điên rồi . Anh ta là chồng sắp cưới của chị Lan Anh . Anh ta là tay anh chị, nổi tiếng trắng hoa, ăn chơi bạt mạng ở Sài Gòn . Dây vào Út Phú, em sẽ khổ suốt đời .

Hạnh Lâm hơi bất ngờ vì lời Long vừa nói . Thì ra gã đàn ông đó có liên quan tới Lan Anh, mẹ đàn bà cô đang căm ghét . Vừa rồi, vì quá bức xúc, Lâm đã nói đại tới hắn ta . Không ngờ Long lại biết Út Phú, lẽ ra cô phải nhớ chuyện Út Phú quen với Lan Anh chứ .

Phóng lao phải theo lao, Lâm nói đại :

– Tôi đã yêu nên không sợ khổ vì Út Phú .

Long nghiêng răng :

– Vậy em sẽ khổ vì chị Lan Anh . Bà ấy là sư tử cái đấy .

– Tôi tin Long không nói lại với chị mình .

Long cười khẩy :

– Trái tim tôi tầm thường lắm nên tôi không dám hứa sẽ giữ miệng .

Anh đau đớn :

– Khổ sao nó vẫn ngu đại hướng về em .

Giọng Hạnh Lâm thật dịu :

– Hãy quên đi . Quên đi Long à .

Long lăm lăm một cách giận dữ :

– Tôi sẽ quên để Hạnh Lâm không bị gia đình tôi quấy rầy . Nhưng em cũng nên chia tay với gã đàn ông đó đi . Nếu không chị Lan Anh sẽ giết em đấy .

Rồi không nói lời từ giã, anh thất thểu bước tới chỗ dựng chiếc

Dream, rồ ga hết cỡ, Long phóng vút đi .

Tự dưng Hạnh Lâm muốn khóc, nhưng nước mắt cô khô cạn cả rồi .

Cô biết vừa rồi mình làm tổn thương Long rất nặng nề, khổ sao Lâm

không thể làm khác được . Thà để Long hận cô rồi anh sẽ quên, còn hơn cả hai cứ kéo dài dai dẳng mãi .

Vừa đứng dậy, Hạnh Lâm bỗng thấy choáng váng, đầu óc quay cuồng, cô ngồi phịch xuống, mắt nhắm nghiền . Dạo này Lâm hay bị chóng mặt, có lẽ vì làm việc nhiều mà ăn uống không bao nhiêu, đã vậy còn bị những cú sốc quá lớn . Trông Lâm ốm thấy rõ . Nhưng cô đâu dám nghỉ ngơi, khi cơm áo, gạo tiền vẫn ám ảnh cô hằng đêm . Ngồi một chút, Lâm từ từ đứng dậy, cảm giác chóng chệnh vẫn còn, nhưng cô vẫn phải đi . Cô vừa tìm được chỗ kèm trẻ, hôm nay là ngày đầu tới nhận việc, chỉ vì bị chóng mặt mà ở nhà thì không được .

Lục tìm địa chỉ, Lâm uể oải dắt xe ra . Phải chi trước đây cô đừng vì ham tiền trả nợ đi tiếp thị bia, mà bằng lòng với việc dạy kèm, có lẽ cô đâu khổn đốn thế này .

Nghĩ tới Út Phú, Hạnh Lâm lại hận, hận không thôi .

Rẽ vào con đường nhỏ, nhưng toàn là biệt thự cao cấp, Lâm tái mặt khi nhận ra nhà Phú cũng nằm trên đường này . Cô càng bất ngờ hơn khi nơi cô dạy kèm ở sát bên nhà anh ta .

Lầm lét như ăn trộm, cô nép xe sát vào giàn hoa giấy đỏ đưa tay bấm chuông lòng nơm nớp sợ gặp lại Phú .

Ra mở cửa cho Lâm là một phụ nữ đứng tuổi . Bà ta nhìn cô soi mói rồi hỏi trống :

– Cô giáo phải không ?

– Dạ, vâng ạ .

– Hôm nay khởi dạy . Ông bà chủ và con cái đi Đà Lạt chơi hết rồi . Thứ hai cô trở lại .

Không đợi Lâm hỏi thêm tiếng nào, bà ta đóng mạnh cửa lại . Hạnh Lâm chán nản quay xe thật nhanh .

Mới đạp được hai vòng xe đã tuột sên . Lâm lật đật leo xuống sửa . Chưa sửa được gì, cô chợt thấy trời đất tối sầm . Hạnh Lâm cố gượng nhưng không được, cô buông xe ngồi bệt xuống lề đường, mặc cho xung quanh nghiêng ngả ...

Khi nhận biết mọi thứ thì ... vật cô nhìn thấy trước tiên chính là gương mặt Phú .

Anh ta có vẻ vui mừng :

– Tỉnh rồi . May quá . Sao lại té xỉu trước nhà tôi vậy ?

Hạnh Lâm ôm đầu nhăn nhó, cơn chóng mặt khiến cô buồn nôn . Cô cố dần lại, và thều thào :

– Làm ơn lấy hộ chai dầu trong túi xách . Tôi chóng mặt quá .

Phú lẳng xăng :

– Chắc bị trúng gió rồi . Để tôi giúp cho .

Phú xoa dầu vào màng tang cho Lâm, giọng có chút gì xa xót .

– Em xanh xao quá . Chắc làm việc nhiều lại ít nghỉ ngơi phải không ?

Hạnh Lâm im lặng . Cô muốn nói lời gì đó châm chọc Phú cho bỏ ghét, nhưng Lâm không còn sức nữa . Cô để mặc anh giặt gió cho mình .

Hai người chột rơi vào im lặng . Lúc Hạnh Lâm đang khó chịu vì chứng chóng mặt hành hạ thì Phú lại khó chịu vì ray rứt . Phú biết sau đêm đó, Hạnh Lâm đã bỏ tiếp thị bia để kiếm tiền bằng nhiều việc khác vất vả và nặng nhọc hơn . Cô đang phụ rửa chén bát cho một quán hủ tiếu ở gần nhà trong lúc chờ xin được việc phù hợp . Hôm nay cô té xỉu trước nhà anh, không biết vì lý do gì .

Giọng bồi hồi, Phú hỏi :

– Em tìm tôi à ?

Hạnh Lâm nhếch môi :

– Ông nghĩ vậy thật sao ?

Phú thần nhiên :

– Em té xỉu trước cổng nhà tôi, nên tôi phải nghĩ như thế . Nếu đúng vậy càng tốt . Tôi rất muốn gặp lại em .

Ngồi bật dậy, Hạnh Lâm loạng choạng nhưng vẫn cứng rắn :

– Còn tôi thì không bao giờ muốn trông thấy ông .

Cười nửa miệng, trông thật đều, Phú nói :

– Tiếc rằng điều ước ấy không thể, vì em đang ở trong nhà tôi, với chỉ mỗi mình tôi .

Hạnh Lâm lo lắng nhìn quanh :

– Ông nói thế là sao ?

Phú tủm tỉm :

– Tôi đọc được ý nghĩ của em đấy . Sẽ không có chuyện đó xảy ra nữa, nếu em không tự nguyện .

Mắt Hạnh Lâm đỏ ửng vì tái xanh vì giận, cô buột miệng :

– Thật là bỉ ổi .

Tay vịn vào vách, Hạnh Lâm cố bước ra ngoài nhưng trời đất cứ nghiêng ngả, khiến cô không tài nào đi được .

Như chỉ đợi có thế, Phú lại ôm choàng lấy Lâm . Cô vùng ra :

– Đừng đụng vào tôi .

– Em sẽ té đấy .

– Kệ tôi .

Hạnh Lâm ứa nước mắt, cô căm ghét bản thân hơn bao giờ hết .

Đang cần sức khỏe để làm việc, cô lại bệnh .

Đúng là khổn khổ .

Phú trầm ngâm :

– Tôi biết em rất căm ghét tôi . Tôi rất tiếc và thật lòng muốn bù đắp cho em .

Lâm nấc lên khi bị chạm vào nỗi đau .

– Tôi không cần vì không có sự bù đắp nào thỏa đáng hết .

Phú thở dài :

– Tôi hiểu . Chỉ mong em đừng oán hận tôi .

Hạnh Lâm mím môi :

– Đừng vờ đạo đức giả nữa . Tôi ghê tởm lắm .

Phú đành giọng :

– Em nặng lời quá rồi đấy . Nếu đặt vấn đề đạo đức ra đây, chính em mới giả dối . Đêm đó tôi không hề ép buộc, em đã ngoan ngoãn theo tôi về, ngoan ngoãn lên giường ...

Hạnh Lâm mím môi, vung tay lên nhưng Phú đã giữ lại được . Anh ôm cô thật cứng giọng ỡm ờ :

– Tôi rất thích những cô gái có cá tính như em .

Sự đụng chạm của hai thân thể làm Hạnh Lâm bàng hoàng, cô cố vùng ra chừng nào, Phú càng giữ chặt chừng ấy .

Nắm tay Lâm đấm như gõ trống vào ngực anh, nhưng bởi cô cố giằng ra khỏi anh, nên hông cô lại áp sát vào Phú hơn, cơ thể Lâm như dính vào những cơ bắp cứng rắn của cơ thể đàn ông .

Trước khi kêu lên được một lời, môi cô đã áp sát vào răng đay nghiến bởi sức lực tàn bạo của miệng Phú . Cái điệu anh hôn Lâm khác hẳn Long, nó thật thô tục như người đàn ông đi tìm lạc thú ở những ả giang hồ . Lâm ù cả hai tai, tim cô đập hoảng loạn còn trái tim Phú vẫn đập đều đặn bình thường dưới bàn tay cô .

Đôi môi Hạnh Lâm bị chiếm đoạt nhanh bao nhiêu thì cô được thả buông nhanh bấy nhiêu . Nhưng tay Phú vẫn giữ chặt hông cô, áp sát cô vào tường .

Lâm ngẩng đầu nhìn Phú bằng tất cả căm thù . Cô áp chặt mu bàn tay vào miệng đang đau nhói như muốn xóa đi hết mọi dấu vết về cái hôn phỉ báng này .

Phú hỏi với nụ cười chế nhạo :

– Sao vậy ? Em không thích sao, bé con ?

– Không .

Hạnh Lâm rít lên đầy oán hận . Phú lại cười :

– Nếu tôi lặp lại lần nữa bảo đảm em sẽ thích .

Mắt Lâm long lên :

– Ông là đồ đồi tiện !

Phú đẩy cô ra, giọng cộc lốc :

– Em biến khỏi đây vừa rồi .

Anh quay gót bước lên lầu và biết mất sau khung cửa . Còn lại một mình giữa phòng khách rộng mênh mông . Hạnh Lâm cố nén nổi uất hận xuống rồi loạng choạng bước ra sân .

Cái xe sút sên nằm kênh bên gốc ngọc lan như một thách thức buộc cô phải đối diện với thực tại . Lâm ngồi xuống cố gắn sợi sên vào đĩa nhưng không nổi . Cô đành ngồi gục ngay gốc cây mặc cho nước mắt tràn đầy trên má .

Mãi một lúc sau, Hạnh Lâm mới nghe giọng Phú chậm chọc :

– Vẫn còn ăn vạ ở đây sao ? Thật ra em muốn gì ?

Hạnh Lâm không trả lời, Phú mở toang cổng, ngoắc một chiếc xe xích lô, anh sẵn sàng kéo cô lên ngồi kèm với chiếc xe đạp cang tàng . Dúi tiền cho bác tài, Phú hất hàm ra hiệu đưa Lâm đi rồi đóng mạnh cửa sắt lại .

Đốt điều thuốc, Phú đi loanh quanh trên khoảng sân rải sỏi, lòng thoáng chút ân hận vì thái độ vừa rồi đối với Hạnh Lâm . Thật ra, cô tìm anh để làm gì ? Mà phải Lâm tìm anh không ? Sao cô lại té xỉu trước nhà anh chứ ?

Có lẽ Hạnh Lâm cần giúp đỡ nhưng cô ngại mở lời . Nếu cần ở Phú sự giúp đỡ thái độ của cô phải khác đi chớ . Chẳng lẽ cô tình cờ đi ngang đây rồi ngất xỉu ?

Phú rít thuốc và thấy mình lằm cẩm với những thắc mắc chẳng đâu vào đâu . Tại sao anh cứ tự trói buộc mình vào một trách nhiệm ?

Nếu sợ trách nhiệm tại sao anh không bỏ ra một món tiền để mua lại sự thanh thản cho lương tâm ?

Dẫu sao chuyện cũng đã rồi, cứ để đồng tiền làm nhiệm vụ mua bán của nó . Anh nhờ Nhật, hẳn biết cách ăn nói, nhất định sẽ dàn xếp được cho anh mà không làm Hạnh Lâm xấu hổ hay tự ái.

Dưới Ngàn Thông

Chương 4

Vừa vào tới nhà hàng, Phú đã thấy Long . Anh chàng ngồi với ly nước ngọt trên bàn.

Phú toét miệng cười :

– Sao lại uống nước ngọt ? Ít ra cũng phải uống bia nếu ngại rượu

chứ.

Rồi Phú hơi ngạc nhiên khi thấy nổi tức giận in trên gương mặt vẫn còn nhiều nét trẻ con.

Long nói, giọng run run :

– Anh là thằng tồi . Anh đã cướp Hạnh Lâm của tôi nhưng lại vờ vịt tốt với tôi . Tôi sẽ giết anh chết.

Mặt Phú thản nhiên không để lộ cảm xúc gì :

– Bình tĩnh đã Long . Ai nói với cậu như thế ?

– Chính Hạnh Lâm nói.

Rồi Long nghen ngào hét lên :

– Tôi sẽ giết anh.

Nhào về phía Phú, Long tung một cú đấm thật mạnh, nhưng Phú đã né được . Với chai nước ngọt trên bàn, Long đập vào đầu Phú . Anh mím môi đá vào tay Long, chai nước ngọt rơi xuống đất vỡ tung, vẫn không làm Long chùn bước.

Ngay lúc ấy, hai người chợt nghe tiếng Hạnh Lâm :

– Xin đừng làm thế.

Hạnh Lâm đứng chen giữa hai người . Nhìn gương mặt đặng đặng sát khí của Long và sự lạnh lùng phớt tỉnh của Phú, Hạnh Lâm run lẩy bẩy, cô chạy về phía Long, cầu khẩn :

– Về đi Long . Em xin anh.

Long hất hàm :

– Em hãy chọn đi . Anh hay hấn ta.

Lâm quay sang phía Phú và bắt gặp ánh mắt sắc như kim loại của anh . Cô biết Long không thể chối bỏ nổi ánh mắt ấy cô cũng biết mình không thể trả lời câu hỏi của Long.

Ngồi thụp xuống, Hạnh Lâm nhặt mảnh chai vỡ lăm lăm dí vào cổ mình :

– Nếu anh không về, em chết cho anh coi.

Hai gã đàn ông đều kêu lên :

– Hạnh Lâm ! Đừng làm thế.

Long nhìn cô trân trối, rồi quay sang Phú :

– Nếu anh không buông tha Hạnh Lâm, tôi nhất định giết anh.

Long quay người đi như chạy ra ngoài . Lâm run rẩy buông mảnh chai, và đưa tay lên gạt lại mớ tóc xõa kín mặt . Ngay lúc ấy, cô cảm nhận được Phú đang đặt tay lên vai mình, và ân cần dìu cô ngồi xuống bàn.

Giọng anh thật dịu dàng :

– Cảm ơn em đã đứng về phía tôi.

Hạnh Lâm lạnh lùng :

– Tôi chẳng đứng về phía ai cả . Nhưng anh thật tồi, khi đánh người đáng em mình.

Phú đánh mặt :

– Có hai vấn đề cần nói rõ . Một, tôi chưa hề đánh Long cái nào . Hai, trong vấn đề này, tôi xem cậu ta là một người đàn ông, tiếc rằng cái trẻ con trong người đàn ông ấy còn nhiều quá . Cậu ta dám vì một cô gái, nhưng nửa chừng chớ không hết mình vì cô gái ấy.

Mắt nheo lại, Phú bắt sang vấn đề khác :

– Nếu là cậu ấy, tôi sẽ không về cũng không buông lời hăm dọa tình địch như thế . Giờ tôi mới biết mình là người yêu của em . Hân hạnh thật.

Hạnh Lâm bậm môi lấy trong giỏ xách ra một cọc tiền :

– Trả lại ông.

Phú hấp háy mắt :

– Tiền gì nhi ?

Hạnh Lâm khô khan :

– Khéo giả vờ . Ông thừa tiền thật . Nhưng tiền đó không mua được lòng tự trọng của tôi đâu.

Phú tủm tỉm cười . Cái lối cười khinh khỉnh của anh, khiến Lâm điên tiết lên . Cô gằn từng chữ :

– Đừng bao giờ làm phiền tôi bằng những kiểu này nữa.

Phú nhìn theo cái dáng thanh thanh của Lâm đang hậm hực bước đi và lắc đầu . Anh chưa hề thất bại trong việc tán tỉnh phụ nữ . Những phụ nữ từng bị Phú đốn ngã là những người đẹp, giàu có, sang trọng chứ không ai như Hạnh Lâm.

Đưa tay xoa cằm, Phú nhếch môi . Lẽ nào cậu Út Phú thất bại trước Hạnh Lâm khi cô đã mất nào đó thuộc về anh rồi . Chính trong thâm tâm, Lâm cũng nghĩ thế, nên cô mới nói với Long mối quan hệ của hai người nhằm để Long đừng theo đuổi cô nữa . Đối với cậu ta, rõ ràng đây là cú sốc nên Long mới hành động như thế . Đúng là cậu ta điên cuồng vì thất vọng . Nghĩ cũng tội, nhưng tình trường cũng như chiến trường, nếu non tay kém sức thì phải chết, phải thua thôi.

Điện thoại lại vang lên, anh hờ hững :

– Phú đây .

Giọng Lan Anh nũng nịu :

– Em cần gặp anh .

– Có chuyện gì không ?

– Có . Một áp phe ngon cơm . Em tin là anh sẽ rất khoái .

Nhìn đồng hồ, Phú nói :

– Được . Mình gặp ở đâu ?

– Dĩ nhiên là nhà em . Ngoài em ra còn một vài người nữa . Họ rất muốn biết ông xã tương lai của em.

Phú ngắt lời :

– Anh đến vì công việc chứ không phải để người khác xem mắt .

Thôi nha .

Bực dọc dứt điện thoại vào túi, Phú tiếp tục rít thuốc .

Chẳng biết Lan Anh vớ được áp phe béo bở gì, nhưng rõ ràng cô ta lôi anh vào cuộc chỉ vì anh là Út Phú, người khá tên tuổi trong giới anh chị ở thành phố này . Lan Anh muốn lợi dụng anh để tạo uy tín cho công việc của mình . Để xem lần này cô làm ăn món gì .

Tới nhà, Phú không cần nhấn chuông . Cửa đã mở . Lan Anh trong cái váy đồ cực ngắn và đôi giày một tấc hai, tươi cười bước ra .

Vừa vịn vào tay, vừa ngã người tựa vào Phú, Lan Anh vừa phụng phịu :

– Mọi người chỉ chờ mình anh .

Phú nhếch môi :

– Sao lại chờ ? Định làm anh khó xử ?

– Đâu có . Tại họ nể nang Út Phú mà .

Theo Lan Anh bước vào phòng khách, Phú thấy nhiều khuôn mặt lạ . Anh ung dung gật đầu và nghe Lan Anh giới thiệu từng người. Trán Phú nhíu lại khi cô giới thiệu đến người đàn ông tên Thái, Việt kiều ở Mỹ . Nụ cười rất thoáng của anh ta gợi cho Phú một kỷ niệm đẹp thời còn cấp sách .

Trong lúc Phú cố lục lọi những ngăn từ ký ức thì Thái lên tiếng :

– Lâu quá mới gặp lại, trông cậu vẫn phong trần, lãng tử, đa tình như xưa .

Phú kêu lên :

– Thái "đen" . Đúng là cậu rồi . Suýt nữa tôi không nhận ra vì bất ngờ .

Lan Anh có vẻ ngạc nhiên :

– Hai người từng quen nhau à ?

Phú vui vẻ :

– Không chỉ quen mà còn là bạn thời phổ thông . Tiếc rằng đang học lớp mười hai, cậu ấy đã theo gia đình ra nước ngoài .

Mắt Lan Anh tươi roi rói :

– Chỗ thân tình, làm ăn càng thuận lợi .

Phú gạt ngang :

– Bạn bè lâu ngày mới gặp nhau, nay dẹp chuyện làm ăn qua một bên . Bọn anh chỉ uống thôi . Em mang rượu ra đây Lan Anh .

Lan Anh chum chim :

– Chỉ cần anh ghé mắt vào công việc năm phút thôi, rồi sau đó nhậu tới sáng em cũng chịu .

Thái cũng đồng tình :

– Công việc vẫn quan trọng hơn . Lát nữa, tôi nhất định ... cưa hai với cậu .

Phú bật cười :

– Tính cậu vẫn như xưa, nghiêm túc nguyên tắc, chứ không bốc đồng như tôi .

Lan Anh kéo tay Phú ngồi vào bàn . Người đàn ông tên Đạt, được giới thiệu là người môi giới nhà đất đứng dậy huyền thuyên quảng cáo về một số lô đất được bán với giá mà anh ta nói là rất rẻ .

Phú ngồi nghe với vẻ hồ hởi . Anh không hứng thú kinh doanh nhà đất, dù theo ý nhiều người, đó là con đường phát lên nhanh nhất .

Lan Anh ngọt ngào hỏi :

– Anh thấy sao ?

Phú nhún vai :

– Tùy em ! Anh chỉ hộ trợ thôi .

Lan Anh xoa hai tay vào nhau :

– Vậy là tốt quá rồi .

Thái hấp háy mắt sau lần kính cận :

– Nếu Phú đã hộ trợ, tôi cũng xin theo . Khu đất này rất tốt . Nói thật, tôi có nhờ thầy xem đất rồi . Có long mạch đấy .

Phú bật cười :

– Cậu cũng tin mấy chuyện vớ vẩn này à ?

Đạt góp lời :

– Không vớ vẩn đâu cậu Út . Ra làm ăn làm lụng không tin không được . Cậu Thái mời thầy từ Hồng Kông sang đó . Khu đất đó đầu tư thành khu giải trí cao cấp, bảo đảm chỉ hai năm thôi là có lời .

Phú nhíu mày :

– Dễ ăn dữ vậy sao ? Dân mình còn nghèo, tiền đâu mà vào những khu giải trí cao cấp.

Lan Anh đỡ lời :

– Ông Đạt chỉ ví dụ vậy thôi . Theo ý em, chúng ta nên xây chung cư . Với tình trạng gia tăng dân số ở thành phố như hiện giờ, xây chung cư bán là thượng sách .

Phú đứng dậy :

– Vậy coi như xong, chúng ta đi Thái.

Lan Anh phật ý :

– Làm gì vội thế ? Anh chưa ghé mắt vào sơ đồ khu đất, đã đi rồi .

Lỡ có điều chi vướng mắc về sau thì sao .

Phú nhếch môi kiêu bạc :

– Đã có Út Phú đứng phía sau . Em còn lo gì cơ chứ ?

Không đợi Lan Anh nói thêm lời nào, anh choàng vai kéo Thái đi .

Lên xe, Thái nói :

– Tôi thật bất ngờ khi bây giờ cậu là đàn anh chị .

Phú chép miệng :

– Anh chỉ gì cái thằng tôi ấy . Tại cái tát "thấy việc bất bình chẳng tha", nên trong giới làm ăn nể nang chút chút .

– Thì hồi còn đi học, cậu từng viết bao nhiêu tờ tự kiểm vì cái tội ... hành hiệp giang hồ, cứu người bị hiếp đáp rồi .

– Cậu cũng còn nhớ sao ?

Thái tủm tủm cười :

– Nhớ chứ . Nhất là lần vì bệnh tôi, cậu đã chơi đẹp con một ông "bự" . Nhà trường mời phụ huynh vào, mà cậu lại không nỡ để bà nội đi nghe mắng vốn .

Phú tiếp lời :

– Thế là cậu đã nhờ bác gái để thay bà nội tôi . Chậc . Mới đó mà hơn mười năm rồi . Nhanh thật .

Thái cũng ngậm ngùi :

– Bọn mình sắp già hết rồi còn gì.

Phú hỏi :

– Cậu ăn chơi hay làm ăn vậy ?

Thái nửa đùa nửa thật :

– Tôi về tìm một cô vợ .

Phú bật cười :

– Vậy à ? Đã tìm được chưa ? Nếu chưa, tôi sẽ giới thiệu cho, Lan Anh bạn thiếu gì .

Thái xua tay :

– Cảm ơn . Lan Anh không hợp với tôi đâu .

Nheo nheo mắt, Phú dài giọng :

– Cậu định cưới hoa hậu, người mẫu, diễn viên điện ảnh hay tiểu thư con nhà quý tộc ?

Không trả lời Phú, Thái hỏi :

– Định đưa tôi đi đâu đây ?

Phú nói :

– Đương nhiên là vào nhà hàng .

– Tôi thích quán bình dân hơn . Gần đây có quán "cây tơ" khá lắm .

Phú ra vẻ ngạc nhiên :

– Cậu siêu thật .

Thái băng quơ :

– Đừng coi tôi là Việt kiều, vì tôi còn biết nhiều chuyện hơn cậu đấy .

– Thật sao ? Ví dụ xem .

Thái cười bí hiểm :

– Đề từ từ ...

Rồi anh chuyển đề tài :

– Chỗ bạn bè, tôi hỏi thật . Anh sắp cưới Lan Anh à ?

Phú ậm ự :

– Nếu phải thì sao . Không phải thì sao ?

Thái thần nhiên :

– Nếu phải, tôi chúc mừng cậu đã tìm được trợ thủ đắc lực trong công việc làm giàu.

Phú cau nhàu :

– Tôi cưới vợ chứ đâu phải chọn trợ thủ .

– Nhưng Lan Anh sẽ đảm nhiệm vai trợ thủ tốt hơn vai trò một cô vợ hiền .

Phú quay sang nhìn Thái :

– Cậu biết gì về Lan Anh mà nói thế ?

Thái vỗ vai Phú :

– Đó là nhận xét của người ngoài cuộc . Tôi chưa hiểu nhiều về Lan Anh, nhưng cảm giác ở lần gặp đầu tiên cũng quan trọng lắm chứ .

Phú nhếch môi . Thái nói không sai, nếu cưới Lan Anh, anh sẽ có một trợ thủ đắc lực . Nhưng sao lại suy nghĩ chuyện này khi anh vẫn chưa quyết định ai sẽ là vợ mình .

Xe chạy ngang bãi gởi xe của Hạnh Lâm, tự dưng Phú thắng lại, mắt tìm kiếm, nhưng không thấy Hạnh Lâm đâu . Chỗ cô ngồi là cậu thanh niên hôm trước đã đánh Phú .

Thái bỗng lên tiếng :

– Xin lỗi . Cậu cho tôi xuống đây một chút .

Phú gật đầu :

– Được thôi .

Mở cửa xe cho Thái xong, Phú lại nhìn về bãi giữ xe và ngạc nhiên vô cùng khi thấy Thái bước vào đó . Anh ta trò chuyện với em trai của Hạnh Lâm rồi đi bằng qua con đường nhỏ vào chung cư . Chẳng biết Thái quen ai, tìm ai ở đây kia ?

Khoảng mười lăm phút sau, Thái trở ra, anh ta đến bên cậu thanh niên, to nhỏ vài câu và bước tới xe .

Phú không kìm được, tò mò :

– Cậu thăm ai vậy ?

Mắt Thái tràn đầy hạnh phúc :

– Có lẽ là người yêu .

– Sao lại có lẽ ?

– Vì mình thì yêu, nhưng chị em cô ấy rất sợ gặp phải một tay Việt kiều "hồi hộp" nên cứ né tránh mãi một câu trả lời .

Phú dò dẫm :

– Cô ấy có quan hệ gì với gã giữ xe đó ?

Thái đáp :

– Họ là hai chị em.

Tim Phú chợt thất lại :

– Hạnh Lâm có phải không ?

Thái lắc đầu :

– Không . Hạnh San kìa .

Rồi Thái nheo mắt :

– Cậu cũng biết Hạnh Lâm nữa à ?

Phú ra vẻ hồ hững :

– Cô bé ấy tới nhà hàng tiếp thị bia nên tôi quen .

– Chỉ quen thôi sao ?

Phú chợt khó chịu :

– Tôi không hiểu ý cậu .

Thái lấp lửng :

– Cậu nổi tiếng đa tình mà.

Phú nhất ngừng :

– Hạnh Lâm là con nhà đảng hoàng . Đa tình cũng tùy chỗ chứ .

Thái cười xoa :
 – Xem ra cậu cũng còn lương tâm . Tôi cứ tưởng Lan Anh đem lương tâm của cậu bán cho quỷ rồi .

Phú cũng gượng cười theo . Anh không chấp câu mai mỉa của Thái, trái lại, Phú chợt thích thú khi biết Thái yêu Hạnh San, chị của Hạnh Lâm . Dẫu chưa hình dung được cô gái này ra sao, Phú vẫn tin Hạnh San chắc hẳn cũng có nhiều nét độc đáo như Hạnh Lâm .

Phú ngập ngừng :

– Nghe nói hoàn cảnh của chị em Hạnh San rất khó khăn, cậu không giúp đỡ gì được họ sao ?

Thái thở dài :

– Giúp đỡ thì dễ rồi, nhưng người ta đâu chịu nhận . Hiện giờ chị em cô ấy vẫn ở dưới chân cầu thang .

Phú nhúm mày . Anh chợt nhớ lần đó Long nói " Sẵn sàng bỏ hết xe hơi nhà lầu để được sống ở hốc cầu thang với Hạnh Lâm". Giờ anh đã hiểu vì sao Long nói thế rồi . Thì ra, cô bé ấy quá sức cơ cực .

Gương mặt trắng xanh như men sứ của Hạnh Lâm chợt hiện rõ mồn một trong tâm trí Phú . Cô bé chịu khó chịu khổ đến mức chóng mặt

té xỉu trên đường đi dạy kèm, vậy là lần đó, Phú lại thô bạo kéo Lam lên xích lô sau khi đã đùa cợt một cách bỉ ổi .

Phú chột nóng người vì Thái bảo anh vẫn còn lương tâm .

Nếu so với việc Lan Anh sỉ nhục cô ngay bãi giữ xe thì hành động của Phú đối với Hạnh Lâm tồi tệ hơn nhiều . Vậy mà, sau đó, Phú còn bảo Nhật mang tiền đến bãi giữ xe gởi cho Lam .

Hạnh Lâm nói đúng, không tiền nào mua được lòng tự trọng của một người . Phú đã sai lầm này tới sai lầm khác chỉ vì anh quá tự cao .

Giọng Thái lại vang lên :

– Khi thật sự yêu một người rồi thì làm bất cứ việc gì mình cũng sợ tổn thương người ấy . Tôi đang lâm vào hoàn cảnh đó nên rất ngại bị Hạnh San và cô bé hiểu lầm .

Phú hỏi :

– Chẳng lẽ không còn cách nào ?

– Dĩ nhiên là còn. Nhưng phải từ từ . Tôi phải đợi Hạnh San hiểu lòng tôi đã .

Phú buột miệng :

– Nghề ... yêu cũng lắm công phu .

Thái nói :

– Cậu cứ yêu đi rồi sẽ biết .

Phú tự phụ :

– Tôi thà để con gái chạy theo mình .

Thái lắc đầu :

– Đừng làm cao . Tôi đang chờ xem tới lúc nào đây, cậu yêu và thất tình đấy .

Phú nhướng mày :

– Cậu rảnh rồi dữ vậy sao ?

Thái nhún vai :

– Không rảnh, nhưng tôi nhất định chờ .

Phú dừng xe trước quán "Cây tơ", lòng bồn chồn khi thấy thấp thoáng vài bóng các cô tiếp thị bia đang lảng xăng lui tới .

Dẫu biết trong đám đó không có Hạnh Lâm, anh vẫn ray rứt không nguôi khi tưởng tượng ra gương mặt cô lúc kề sát bên anh đêm nào .

oOo

Lan Anh hát hằm nhìn Long :

– Sao ? Hết tiền rồi hả ? Nhìn điệu bộ của mày mà nhục . Hôm bỏ đi, mày nói nghe ngon lắm mà, sao bữa nay thê thảm vậy ?

Long làm thỉnh rít thuốc như một tay nghiện sành điệu . Lan Anh ho khàn :

– Vứt thuốc đi . Hôi quá . Nít ranh mà hút thuốc như ống khói tàu hỏa

chỉ tổ chết sớm .

Lừ mắt lên, Long nói :

– Thằng cha Phú phà khói đầy phòng, thậm chí gạt tàn cả lên giường, chị vẫn khen thơm.

Lan Anh ngất ngang :

– Lạ nhỉ . Sao lại kéo anh Phú vào chuyện này ? Ảnh khác mày một trời một vực . Biết không ?

Long cười gằn :

– Biết . Biết nhiều hơn chị nửa kia . Mẹ kiếp ! Đồ thằng khốn nạn .

Tròn xoe mắt vì ngạc nhiên, Lan Anh kêu lên :

– Mày điên rồi à ? Ảnh làm gì mà mày dám mắng như thế ?

Long gầm gừ :

– Nó tung tiền ra để cướp Hạnh Lâm của tôi . Nó bỏ chị tới nơi rồi .

Tới phiên Lan Anh vắng tục :

– Mẹ ! Mày đừng phịa chuyện nhé !

Rồi cô thờ người ra :

– Ai nói với mày ?

Long rít khói :

– Tôi thấy chứ chả ai nói hết . Ông Phú bỏ tiền mở một cái shop cho chị em Hạnh Lâm làm chủ . Shop thời trang hần hoi đấy .

Giọng Lan Anh lạc đi :

– Hồi nào ? Ở đâu ?

Long mệt mỏi, trả lời nhát gừng :

– Mới khai trương hôm qua . Shop Song Hạnh ở quán Nhật . Nếu tụi bạn Hạnh Lâm không nói, em cũng không biết .

Lan Anh vẫn nghi ngờ :

– Nhưng có đúng như vậy không ?

Nhìn lên trần nhà, Long kể lể :

– Trước đây Hạnh Lâm có nói Út Phú là người yêu của cô ấy, em không tin vì cho rằng Lâm nói thế để làm em nản chí . Ai ngờ đó lại là sự thật .

Răng nghiến lại, Long hàm hực :

– Út Phú rất tồi tệ, biết em vì yêu Hạnh Lâm mới bỏ nhà đi, nhưng anh ta vẫn nhào vô, mặc kệ tình cảm của cả chị .

Lan Anh chợt nhớ tới lần gặp anh ở bãi giữ xe, thì ra lần đó Phú tới vì Hạnh Lâm . Thảo nào, khi cô định tát con nhỏ đó, anh đã ngăn lại rồi quát cô bằng những lời cộc lốc .

Máu ghen bốc lên khiến Lan Anh hoa cả mắt . Cô mím môi :

– Tao sẽ cho con quỷ cái ấy một bài học nhớ đời .

Long giãy nảy :

– Ấy ! Đừng .

Lan Anh lừ cậu em trai :

– Mà còn tiếc gì nữa chứ ?

Giọng Long ghen ngào :

– Em yêu Hạnh Lâm thật tình . Chị làm sao để Lâm về với em, nếu không chị cũng sẽ mất luôn anh Phú .

Trố mắt nhìn Long, Lan Anh gằn từng tiếng :

– Em tha thứ khi nó đã lên giường với thằng đàn ông khác à ?

Long lắc đầu :

– Hạnh Lâm không phải hạng người dễ dãi, em tin cô ấy vẫn còn trong trắng .

Lan Anh cười nghiêng ngả :

– Ôi giờ ! Sao em ngốc đến thế hả cưng ? Út Phú đâu phải thằng ngốc như em . Anh ta là cáo già, dù chùm nho trên giàn chưa chín, anh ta cũng tìm đủ cách khéo để ăn cho được, hưởng hồ chi Hạnh Lâm tự dán thân vào hang cọp . Chị bảo đảm Phú đã vờn con bé te tua rồi .

Long khó chịu :

– Cách nói của chị chói tai quá . Cứ y như phường vô học.

– Nhưng đó là sự thật . Một sự thật vừa bản thủ, vừa trần trụi mà không thể văn vẻ được.

– Có phải ai cũng nhìn đời như chị đâu .

Lan Anh hất mặt :

– Vậy sao lại về thờ thần, cầu cứu tao ?

Long nhún vai :

– Tôi cho chị biết để giữ chân ông Phú .

Lan Anh cười gằn :

– Mà giỏi lấu cá với người nhà . Được để xem .

Long cao giọng :

– Nếu chị đụng tới sợi tóc của Hạnh Lâm, tôi sẽ phá tan cái nhà này .

– Mà dám à ?

– Tới nước này còn gì mà không dám .

Lan Anh chưa kịp mắng đứa em ngu ngốc của mình thì điện thoại reo .

Cô bực dọc nhắc ông nghe :

– Lan Anh đây .

Đầu dây bên kia giọng đàn ông nheo nhéo .

– Tay Thái vừa tuyên bố không đầu tư vào lô đất đó nữa .

Trán Lan Anh nhíu lại :

– Nghĩa là sao ? Ông nói rõ hơn đi .

– Ông ta rút vốn lại hoàn toàn.

Lan Anh kêu lên :

– Ông có nghe nhầm không, ông Đạt ?

Đạt tăng hắng :

– Làm sao làm được khi ông ta vừa đi khỏi văn phòng của tôi chưa đầy một phút .

– Hắn ta có quyền làm khác hợp đồng sao ?

Đạt ngập ngừng :

– Ông có quyền, vì ông chưa ký vào hợp đồng mà . Tiếc rằng, cô vội vã quá, chưa chi đã tung hết thực lực, bây giờ một mình cô phải gánh đó .

Lan Anh ngồi chết trân trên ghế . Chính anh Thái lại rút vốn giữa chừng kia ? Chính anh ta chủ động tìm đến cô để hợp tác làm ăn thông qua môi giới là Đạt . Sao bây giờ lại trở mặt thế nhỉ ? Dường như hắn muốn chơi khăm cô thì phải .

Lan Anh rít lên trong điện thoại :

– Các người định đùa với lửa à ? Nên nhớ, Lan Anh là vợ sắp cưới của Út Phú đấy .

Giọng Đạt vẫn nhã nhặn :

– Vì nhớ điều đó nên tôi mới thông báo sớm để cô xoay vốn chỗ khác . Ông Thái nhờ tôi nhắn rằng mong cô thông cảm .

Lan Anh giận dữ gác máy rồi chửi đồng :

– Mẹ kiếp !

Long lạng khựng đứng dậy :

– Nhớ lấy những lời của thằng em này đây .

Lan Anh quát :

– Mày cút đi . Đồ ăn hại !

Đi tới đi lui trong phòng với trạng thái căng thẳng rõ rệt . Nhìn đồng hồ, Lan Anh cấp tốc chạy xe tới nhà hàng Sao Đêm .

Giờ này chắc chắn Phú đang ở đây, không phải tìm lâu, Lan Anh đã thấy anh ngồi với người đàn ông mà chỉ nhìn thoáng qua, cô đã nhận ra là ông Phát .

Cô xộc tới :

– Em cần gặp anh .

Phú nhú mày :

– Anh đang có khách mà .

Rồi làm như không thấy Lan Anh đứng xớ rớ, Phú điềm nhiên tiếp tục câu chuyện đang nói đó .

Lan Anh tức tối ngồi phịch xuống bàn kế bên nhìn hai người đàn ông chén tạc , chén thù .

Nghe tiếng được tiếng không, Lan Anh nín thở vì tức khi người đàn ông nhắc đến Hạnh Lâm với vẻ xúc động khác thường .

Thì ra Phú gạt ngang cô qua một bên vì con nhãi ranh ấy . Sao một lúc nhiều chuyện bực bội, xui xẻo đến với cô thế kia .

Nhưng lúc này, cô đang cần Phú, bởi vậy, dù ghen muốn vỡ trái tim, Lan Anh cũng không thể lòi vấn đề của Hạnh Lâm ra để cần năn .

Người ta bảo : "Giận mất khôn" . Hơn bao giờ hết, Lan Anh đang cần tỉnh táo để gỡ một bàn thua trong tay .

Người đàn ông đứng tuổi đứng dậy vỗ vai Phú :

- Cậu nhớ lời tôi nghe chưa ? Không được tệ bạc với Hạnh Lâm .

Nhớ đó .

Phú bá cổ đưa ông ta ra ngoài . Quay vào, anh ngồi xuống đối diện với Lan Anh, giọng lạnh tanh :

- Sao không điện thoại cho anh trước ?

Lan Anh ngập ngừng :

- Em muốn tạo bất ngờ .

Phú nhếch môi :

- Chứ không phải muốn kiểm tra đột xuất à ?

Lan Anh ngọt như đường :

- Em tin anh tuyệt đối nên làm gì có chuyện kiểm tra .

Phú cộc cằn :

- Tìm anh chi vậy ?

Sửa lại điệu bộ, Lan Anh nói :

- Em đang gặp rắc rối từ tay Thái, bạn anh .
- Rắc rối thế nào ? Hấn quyết tiền em à ?

Lan Anh nghiêm mặt :

- Em không đùa đâu . Thái đã rút tiền vốn đầu tư ra khỏi đồ án phát triển chung cư một cách bất ngờ . Em bị hổng chân rồi .

Phú cau mày :

- Anh không làm thì tất cả mới trên dự án, sao em lại bị hổng chân nhỉ ?

Lan Anh khó khăn mở lời :

- Đúng là vậy . Nhưng vì quá nôn nóng, em đã vay nóng để tung tiền san lấp mặt bằng, sau khi đã mua thêm một lô đất kế bên . Em định khi lấy được vốn từ Thái sẽ trả tiền đã vay . Bây giờ thì loáng choáng cả rồi .

Nhìn Phú bằng cái nhìn khẩn khoản . Lan Anh nài nỉ :

- Anh có thể nói giúp em một tiếng với Thái không ?

Phú nhún vai :

- Em muốn anh nói thế nào đây ? Anh và Thái vốn là chỗ bạn bè cũ,

nhưng bằng đi nhiều năm rồi không gặp, anh đâu có tư cách can thiệp vào chuyện làm ăn hàng chục tỉ của Thái .

Lan Anh hỏi xăng giọng :

– Vậy còn em tính sao ? Tiền của em không hàng chục tỉ à ?

Phú dang tay :

– Tại em tham lam quá . Bây giờ lo kiếm mỗi bán lái đi, thà lỗ còn hơn mất trắng .

Lan Anh nóng mặt :

– Anh hỗ trợ em như vậy đó hả ?

– Đây là giải pháp tốt nhất .

Lan Anh bĩu môi :

– Nếu thế, em đâu nhờ cậu Út . Thì ra, cậu Út cũng sợ mả Việt kiều .

Phú cười khẩy :

– Không cần nói khích, anh tự hiểu mình là đủ .

Lan Anh bỗng đổi thái độ, cô rơm rớm :

– Anh không giúp chắc em chết . Em tham lam cũng vì tương lai chúng ta sau này .

– Đừng nói thế . Tội lắm . Anh đâu có bắt em phải cực nhọc như vậy .

Lan Anh giả lả :

– Nhưng đó là bổn phận của em ...

Phú ngắt ngang :

– Được rồi . Anh sẽ bàn lại với Thái chuyện này .

Lan Anh tươi ngay nét mặt :

– Cảm ơn anh .

Rồi cô tình tứ :

– Lát nữa về nhà em nhe .

Phú khó khăn :

– Anh tìm Thái ngay bây giờ đó .

Lan Anh mồm mép :

– Thật cực cho anh . Xong việc rồi, muốn gì em cũng chịu .

Phú xa xôi :

– Được nuông quá, người ta nhàm chán . Anh không ngoại lệ đâu .

Lan Anh hơi chững lại, nhưng cô liền nói :

– Em đâu có nuông anh, bằng chứng là em đang ... đi anh đây nè .

Nhưng có công phải thưởng .

Phú chì chiết :

– Em sòng phẳng đến mức làm anh sợ . Anh có cảm giác quan hệ của chúng ta còn kéo dài tới hôm nay vì em thấy anh vẫn còn đáng để em thưởng .

Lan Anh phụng phịu :

– Sao lại nói vậy ? Em yêu anh thật mà .

Phú ồm ờ :

– Vậy mà anh không biết . Tiếc thật . Thôi, về đi .

Lan Anh đứng dậy :

– Ráng giúp em nha .

Phú hấp háy mắt :

– Vì tương lai chúng ta sau này . Anh phải ráng nhớ .

Đội Lan Anh đi khuất, Phú mới đứng dậy lấy xe . Giờ này bảo đảm Thái đang trong shop Song Hạnh để phụ chị em Hạnh San buôn bán . Rõ ràng Thái không thiếu tiền, nhưng tại sao lại rút vốn nhỉ ?

Cách đây một tháng, khi Phú ngỏ ý mở shop để chị em Hạnh San đứng bán, Thái đã ủng hộ nhiệt tình, cậu ta đã thành công khi mời được hai cô gái hợp tác làm việc . Thái vẫn chưa hé môi cho Phú biết anh đã dùng ... chiêu bài gì để một người ương bướng như Hạnh Lâm nghe lời mình .

Dù sao Thái cũng tài hơn Phú ở điểm đã là chủ trái tim cô chị Hạnh San . Còn Phú, dù đã chiếm đoạt thân xác của cô em Hạnh Lâm, nhưng thật ra anh chẳng được gì ngoài sự dày vò ray rứt .

Hạnh Lâm vẫn còn rất hận anh . Hôm khai trương shop, Thái vừa giới thiệu Phú là bạn, Hạnh Lâm đã quay mặt đi . Thái độ trẻ con của cô khiến anh vừa giận vừa ... thương .

oOo

Phú chợt mỉm cười ngượng ngập với ý nghĩ vừa thoáng qua .

Thương một cô gái là điều lạ đời với một gã quen thói trăng hoa đa tình như Phú . Anh từng rêu rao sẽ sống độc thân với một bầy con gái trong thiên hạ cho sướng đời . Tội tình chi rằng buộc với một ai để khổ, dù những kẻ lăng mạn bảo rằng được bước với người yêu là nỗi khổ dịu dàng .

Lúc nghe nói thế, Phú đã cười . Nhưng bây giờ, anh chợt nghĩ khác . Nỗi khổ dịu dàng khiến người ta thấy đời có ý nghĩa hơn khi phải khó nhọc đạt cho được điều mình thật lòng yêu quý .

Tại sao lại nghĩ về vấn đề đó nhỉ ? Với Hạnh Lâm, tình thương của anh rõ ràng là thương hại mà .

Dừng xe trước shop Song Hạnh đèn sáng choáng, Phú ngần ngừ một chút rồi bước vào .

Đang đứng trong quầy, vừa nhìn thấy Phú, Hạnh Lâm đã xụ mắt xuống quay lưng đi trong khi Hạnh San tíu tít mời chào .

– Anh Phú khỏe không ? Từ hôm khai trương đến nay mới thấy anh ghé đây .

Phú lịch sự một cách ngượng ngập :

– Cám ơn Hạnh San, tôi vẫn khỏe .

Rồi anh giải đầu :

– Thái có ở đây không, San ?

Hạnh San đáp :

– Dạ có . Nhưng anh vừa đi mua gói thuốc . Anh Phú ngồi chờ một tí nha .

Lên giọng chị Hai, San truyền lệnh :

– Lâm ơi ! Rót nước mời anh Phú đi em .

Có khách vào, Hạnh San duyên dáng cười với Phú rồi bước ra chào đón .

Còn lại một mình, Phú mon men đến chỗ Hạnh Lâm đứng, giọng chăm sóc :

– Em đã hết bị chóng mặt chưa ?

Thay vì trả lời Phú, Lâm bấu môi làm thinh . Không nản lòng, anh lại nói :

– Dù tôi không phải người yêu như em từng nói với Long, chúng ta vẫn có thể là bạn tốt mà .

Hạnh Lâm chua cay :

– Xin lỗi . Tôi không dám có bạn như ông .

Đặt ly nước lọc lên bàn, Lâm gần giọng :

– Mời ông .

Phú vẫn dịu dàng :

– Cảm ơn .

Bưng ly nước lên, Phú uống cạn trước cái nhìn sắc nhọn của Lâm . Cô đang lo vì không biết ý định của anh khi vào đây .

Hôm khai trương tiệm, Lâm đã hết hồn khi thấy Phú đường hoàng đi với Thái . Cô không muốn sống trong hồi hộp vì Phú . Anh ta đâu phải người đàn ông hào hoa, lúc trà dư tửu hậu anh ta vui miệng khoe khoang thành tích bất nhân của mình với Thái thì chị em cô còn mặt mũi gì nữa .

Hạnh Lâm nhấn mạnh :

– Nên nhớ ông là bạn của anh Thái chứ không quen biết gì tôi hết .

– Nhưng với Hạnh San, chúng ta đã là người quen .

Lâm chưa kịp đáp trả thì Thái vào tới . Hai người đàn ông kéo nhau ra lề đường .

Thái ung dung đốt thuốc :

– Cậu tìm tôi vì Lan Anh phải không ?

Phú đón lấy hộp quẹt :

– Sự thật chuyện này như thế nào ?

Kéo Phú qua đường, Thái hạ giọng :

– Vào quán cà phê rồi hãy nói .

Kéo ghế cho Phú, Thái nói :

– Trước đây, có lần cậu hỏi tôi vì sao chị em Hạnh San lại chịu về shop Song Hạnh với tư cách gần như bà chủ . Lúc đó tôi không tiện trả lời với cậu, nhưng hôm nay điều ấy chẳng có gì bí mật . Tôi giúp Hạnh San để cho Lan Anh một bài học nhớ đời, và tôi đã thực hiện được chuyện đó .

Phú nhếch môi :

– Thì ra cậu cũng biết việc Lan Anh sĩ nhục Hạnh Lâm ?

– Tôi biết và rất căm phẫn hành động của Lan Anh, nên đã hứa sẽ rửa hận cho Hạnh Lâm .

– Cô ấy có biết chuyện này không ?

Thái lắc đầu :

– Đây là việc riêng của tôi và Hạnh San, Lâm hoàn toàn không biết .

– Thì ra tình yêu giữa cậu và Hạnh San cũng là một cuộc mua bán .

– Tôi không cho là vậy, vì tôi tự nguyện làm cho San .

Phú mỉm cười :

– Đổi lại là trái tim của cô ấy .

Thái nhìn ra đường cười :

– Có thể tình yêu của tôi hơi thực dụng, nhưng khi đã yêu, người ta thường bất chấp thủ đoạn . Việc tôi làm, không phải thủ đoạn xấu .

Phú nhìn xoáy vào mắt Thái :

– Cậu chơi Lan Anh một đòn, không phải xấu sao ?

Thái vẫn điềm nhiên :

– Nếu Lan Anh đừng tham lam lấy tiền, tôi dự định sẽ đầu tư vào việc xây chung cư mua riêng khu đất kế bên, thì ai có thể làm gì được cô ấy ?

Búng tàn thuốc vào chiếc gạt, Phú nói :

– Tôi không làm thì cậu đã muốn Đạt về vùi, xúi giục để Lan Anh rơi vào bẫy của cậu.

Thái nhẹ nhàng :

– Cô ấy rơi vào bẫy tình của chính mình, bởi vậy cậu không thể giải vây cho Lan Anh được, dù cậu là người bạn tôi quý nhất .

Thái ngán ngùng, nói tiếp :

– Tôi không nghĩ là cậu yêu Lan Anh.

– Đó là chuyện riêng của tôi .

– Không hẳn thế, tôi mở shop Song Hạnh bằng tiền của cậu . Lý do gì cậu muốn giúp Hạnh Lâm ? Vì lòng thương hại à ? Chắc là không phải đâu .

Giọng Phú khô khan :

– Dừng lại để sang hướng khác . Tôi muốn biết câu trả lời sau cùng của cậu .

Thái mỉm cười :

– Tôi trả lời rồi . Cậu quý tôi thì đừng xen vào chuyện của tôi và Lan Anh, vì thực chất đây là chuyện làm ăn thông thường . Ai khôn ngoan hơn sẽ thắng . Còn vấn đề rửa hận cho Hạnh Lâm chỉ là cái cớ .

Phú nhếch môi chua chát :

– Thì ra là vậy .

Thái nheo mắt :

– Cậu xót xa cho Lan Anh à ?

Phú nói :

– Làm ăn có khi được khi mất . Nhưng đứng nhìn hai người đều là bạn mình lấn xá vào nhau vì lợi nhuận, thật khó chịu .

Thái rít thuốc :

– Cậu không xử mình theo luật giang hồ đấy chứ ?

Phú thở dài :

– Chắc tôi phải thế chân cậu, tung vốn vào cho Lan Anh quá .

Thái lắc đầu :

– Hơi phiêu lưu đấy . Đợt sẽ dừng giá rồi hạ dần, thời điểm này Lan Anh bán ra vẫn chưa lo nhiều đâu .

Phú hờ hững :

– Dựa vào đâu để tin những lời này, khi cậu vừa cho Lan Anh một vố?

Thái cười :

– Tin hay không tùy ở cậu . Bây giờ mình nói qua chuyện khác . Đây ! Cậu nghĩ gì về Hạnh Lâm, cậu vẫn chưa trả lời tôi đấy .

Phú hỏi lại :

– Thế Hạnh Lâm nghĩ gì về tôi ? Cậu biết không ?

Thái ngằn ngừ :

– Dường như cô bé dị ứng với cậu . Mỗi khi nghe tôi và Hạnh San nhắc tới cậu, Lâm rất khó chịu, nhưng vì sao thì chúng tôi không đoán được .

Phú nhăn nhó :

– Tôi đáng ghét đến thế à ?

– Tôi có nói Hạnh Lâm ghét cậu đâu . Nếu cậu thích, phải kiên nhẫn, kết quả sẽ thấy rõ .

– Cậu kinh nghiệm quá nhỉ .

Thái không dấu diếm vẻ tự hào :

– Lãng nhăng với nhiều cô gái như cậu, tôi không có kinh nghiệm .

Nhưng để yêu duy nhất một người, tôi tài hơn cậu nhiều .

Phú tỏ vẻ không tin :

– Sao cậu dám chắc chỉ yêu duy nhất Hạnh San ?

Mắt xa xôi, giọng trầm xuống, Thái nói :

– Tôi không trả lời được . Nhưng lần đầu nhìn thấy Hạnh San, tôi đã khẳng định đây là người phụ nữ mình đang tìm . Thế là tôi lần là làm quen . Phải rất lâu sau họ mới chịu nói chuyện với tôi . San rất nhút nhát, chị em cô có ấn tượng xấu về đàn ông . Đó là điểm rõ ràng mà tôi nhận thấy ngay trong những lần trò chuyện đầu tiên . Với Hạnh Lâm, điểm này càng thấy rõ . Cô bé không tin tôi thật lòng yêu Hạnh San, nên thường tỏ thái độ để tôi rút lui . Cuối cùng, tôi cũng vượt qua được sự nghi ngờ của Lâm . Bây giờ cô bé rất quý tôi .

Im lặng vài giây, Thái nói tiếp :

– Không nên trách Hạnh Lâm đa nghi mà nên thông cảm . Chị em cô ấy mồ côi, phải vào đời sớm, đa nghi cũng là một cách để tồn tại .

Bưng ly cà phê lên, Thái hỏi :

– Tới giờ đóng cửa tiệm rồi, cậu qua phụ không ?

Phú ngập ngừng :

– Chắc để hôm khác vậy .

Thái dò dẫm :

– Nhưng cũng qua chào Hạnh Lâm chứ ?

Phú lắc đầu :

– Thôi . Cậu cho tôi gọi lời chào được rồi .

Thái bật cười :

– Sao bỗng dưng cậu lại dè dặt nhỉ ?

Phú chối :

– Tại tôi bận, chớ có gì phải dè dặt chớ . Lúc này, tôi đã hẹn với Lan Anh rồi .

Thái nói :

– Nếu vậy thì đi đi . Nhưng tôi dám chắc, Lan Anh không trối chân cậu được lâu đâu .

Hai người dừng dậy, Thái vỗ vai Phú :

– Chúc đêm nay vui và không cùng một lúc phải nghĩ tới hai người đàn bà .

Dưới Ngàn Thông

Chương 5

Mặc cho Hạnh Lâm gục đầu than chóng mặt, Long tiếp tục nói :

– Anh biết vì Phú bỏ tiền ra mở shop Song Hạnh nên em mới theo hắn phải không ?

Đang gục đầu, Hạnh Lâm ngẩng phát lên :

– Ai bảo với Long là cái shop ấy của Phú ? Long thừa hiểu tôi không nhờ vào người yêu kiểu đó mà .

Long cười nửa miệng:

– Anh biết . Nhưng Út Phú là cáo già . Hắn bỏ vốn ra nhờ gã tên Thái nào đó mở shop cho chị em ... Song Hạnh . Hắn y như một bố già đứng sau chỉ đạo, em dính vào lưới của hắn một cách êm dịu nên đâu có hay . Sau này, hắn sẽ toàn quyền quyết định cuộc đời em .

Hạnh Lâm ngớ ngàng nhìn Long :

– Sao Long biếtt ?

– Thì Hương Thảo kể . Hôm đó nhờ Thảo ... tiếp thị bia cho Phú nên nghe hết đầu đuôi .

Lâm hết sức bất ngờ . Cô hoàn toàn không hiểu Phú làm thế với dụng ý gì . Anh ta là chủ một số nhà hàng, quán bia ở thành phố này . Ai mà biết nhưng nói đó có phải là ... hắc điểm không ? Nếu đúng là ... hắc điểm, chắc sớm muộn gì hắn cũng bán đứng chị em cô cho khách .

Tuy nghĩ thế và hết sức hoang mang lo lắng, Hạnh Lâm vẫn nói cứng :

– Vì yêu tôi, tôn trọng tôi, Phú mới làm thế . Tôi tin Phú là người tốt .

Long cay cú :

– Hắn vung tiền cho em nhiều gấp mười lần tôi, nên hắn dĩ nhiên tốt rồi .

Hạnh Lâm nuốt nghẹn xuống :

– Long về đi . Không thôi chị Lan Anh lại tới .

Long mím môi :

– Chị sẽ tới, nhưng vì ông Phú chứ không phải vì tôi .

Rồi Long hạ giọng :

– Quay lại với anh đi Hạnh Lâm . Anh không câu nệ, chấp nhất gì cả, vì anh yêu em .

Lâm mệt mỏi :

– Tôi không xứng . Thật sự không xứng với tình yêu của Long .

Dứt lời, những giọt nước mắt tủi hận chọt tràn đầy trên má Hạnh

Lâm . Long bàng hoàng :

– Phú đã làm gì em à ?

Hạnh Lâm nức nở :

– Đừng hỏi nữa . Long về đi .

Mắt dùm đỏ vì đau khổ, Long ngồi chết trân trên ghế . Thời gian như ngừng lại, hai người im lặng . Nhưng chính sự im lặng đã nói lên tất cả . Lâm cứ để nước mắt tuôn trào trong khi Long hút thuốc cho mù khói . Hộc cầu thang đã tắm tối, như càng tắm tối hơn, ngọt ngọt hơn .

Mãi đến khi có tiếng gọi, Long mới đứng dậy, kéo tấm ri-đô qua . Ánh sáng ủa vào chói lòa, cùng với ánh sáng là dáng sừng sững của Phú .

Không nói không rằng, Long vút điều thuốc và xông ngay tới . Phú giơ tay đẩy mạnh anh vào tường.

Mắt long lên sắc lạnh, Phú tóm cổ Long siết chặt, giọng găm gùr :

– Mà đến đây làm gì hả Nhải ranh ? Tại sao cô ấy khóc ? Nói đi.

Long nghệt cứng cổ . Anh không thờ cũng không nói được lời nào mà chỉ lo cổ gờ tay cứng như gồng kềm của Phú ra.

Phú cười gằn :

– Công tử bột như cậu không phải là đối thủ của tôi đâu . Hãy nhớ cho rõ, Hạnh Lâm là người yêu của tôi . Cấm cậu làm phiền cô ấy.

Buông tay ra, khiến Long chúi nhủi, Phú khinh khỉ quát :

– Đi! Đi !

Long vừa bước thụt lùi, vừa gân cổ lên :

– Mà là thằng chó chết . Lâm không bao giờ yêu mày đâu.

Phốt tỉnh như chẳng nghe Long nói gì, Phú bước tới chỗ gốc giường tận nơi Hạnh Lâm đang ngồi co lại.

Nãy giờ cô không nói lời nào, mặc kệ hai gã đàn ông hậm hực với nhau . Nhìn Long bỏ đi, lòng cô chạnh đau.

Khác với giọng điệu dữ dằn như tướng cướp lúc nãy, Phú dịu dàng ngồi xuống bên Lâm :

– Ghé shop Song Hạnh mới hay em lại chóng mặt . Tôi cho rằng em phải đi khám bệnh.

Hạnh Lâm khô khan :

– Dẹp cách ra lệnh với tôi đi.

Phú nhỏ nhẹ :

– Không phải là ra lệnh . Tôi năn nỉ đây . Em vừa ý chưa ?

Hạnh Lâm bủ môi :

– Ông đúng là một con cáo già. Cáo già từ cách nói tới hành động .

Ông ra khỏi nhà tôi ngay, tôi ghét xem ông đóng kịch lắm.

Phú lì lợm :

– Tôi sẽ đi, với điều kiện, em chịu tới bệnh viện để xem em đang bệnh gì.

Hạnh Lâm mím môi :

– Không đời nào tôi đi chung với ông.

Vừa nói, Lâm vừa lồm cồm leo xuống, cơn chóng mặt chợt đến làm cô hụt chân té nhào vào người Phú . Anh được dịp ôm Lâm và được dịp lên mặt :

– Em không ổn thật rồi . Phải đi khám tổng quát xem sao.

Hạnh Lâm xô anh ra, giọng quạu quọ :

– Tôi chỉ hơi mệt thôi mà . Ông đừng lợi dụng cơ hội đó.

Phú vẫn giữ cô trong tay :

– Tôi chỉ tận dụng cơ hội thôi . Nào ! Mời em đi khám bệnh.

Mắt nhắm lại vì xây xẩm, Lâm nhăn nhó :

– Buông ra . Tôi sắp ói đây nè.

Vừa nói, Lâm vừa gập người xuống . Phú vội vớ cái thau nhựa gần đó cho cô . Chống tay lên giường, Hạnh Lâm bắt đầu ói thốc vô thau rồi nằm lã ra chiếu, người như sắp hết hơi.

Phú lấy cái khăn, nhúng nước, rồi ân cần lau mặt cho cô . Lâm chẳng còn sức đâu để phản đối.

Anh xót xa nhìn gương mặt xanh xao của Lâm :

– Em thường bị thế này không ?

Hạnh Lâm trả lời đứt quãng :

– Thỉnh thoảng . Những chỉ vào những lúc thức khuya để học thi, chớ không bị hoài như dạo này . Tôi bị suy nhược thật rồi.

– Bởi vậy, em phải đi bác sĩ.

– Rồi cũng qua thôi . Đầu phải mỗi sổ mũi, nhức đầu là vào nhà thương như các bậc tiểu thư khuê các.

Phú trầm giọng :

– Với tôi, không có tiểu thư, công chúa nào sánh ngang em . Tôi rất sót ruột khi thấy em như vậy . Tôi sẽ đưa em đi khám bệnh.

Hạnh Lâm nóng ran cả người, vì những lời quá âu yếm của Phú .

Cách nói của anh như vừa ra lệnh, vừa dịu dàng, năn nỉ lẫn với vẻ yêu thương, khiến Hạnh Lâm như trôi đi trong cảm giác ngọt ngào hạnh phúc với người đàn ông đầy uy quyền, nhưng cũng rất mực đa tình.

Cái Hạnh Lâm cần lâu nay là sự che chở, gánh vác của một người vững vàng, bản lĩnh trong cuộc đời . Với gia đình nhỏ gồm ba người, Lâm luôn đứng mũi chịu sào . Cô đã quá mệt với vai trò can cường . Cô luôn thèm được chăm sóc, thèm được nhõng nhẽo, thèm điệu

một chút như bao cô gái khác trước người khác phái . Nhưng Lâm chưa bao giờ có được phút giây đó.

Dù Long rất yêu cô và chiều cô hết mình, nhưng bên cạnh anh, Hạnh Lâm có cảm giác bị quấy rầy, chứ không thích thú.

Giọng Phú lại vang lên :

– Em thay quần áo rồi đi với anh.

Lâm im lặng . Tại sao hắn lại tốt với cô ? Hắn chăm sóc Lâm để đến lúc nào đó bán đứng cho khách phải không ?

Nhớ tới lời Long nói lúc nãy, Hạnh Lâm chột giật mình . Cô chưa biết phải thoái thác bằng cách nào thì Phú nói tiếp :

– Chắc trước khi mất, bác gái đã dặn em đừng tin đàn ông, khéo lại gặp phải kẻ xấu . Tôi không phải là người tốt, nhưng nếu tin tôi, em sẽ không bao giờ thất vọng.

Hạnh Lâm bật cười chua chát :

– Tại sao tôi phải tin khi đã bị ông hại cả đời ?

Phú thở ra :

– Nếu tôi nói lý do em sẽ cho rằng tôi giả dối . Nhưng chẳng lẽ suốt đời em không tin một ai ? Sống trong thế giới đầy hoài nghi, em sẽ vô cùng đau khổ . Hãy thử tin tôi một lần xem . Biết đâu, em sẽ nhẹ nhõm.

Rồi mặc Hạnh Lâm nằm trên giường, Phú bưng cái thau đi . Cô gọi giật lại :

– Anh làm gì vậy ? Để đó cho tôi.

Phú thản nhiên :

– Em đừng ngại . Đàn ông như tôi không gớm những chuyện ối mưa này đâu.

Hạnh Lâm gắng gượng ngồi dậy :

– Tôi sợ ông quá rồi . Ông định khám bệnh ở đâu ?

Phú tươi hân lên :

– Tôi quen nhiều lắm . Dĩ nhiên sẽ chọn bệnh viện tốt nhất.

Hạnh Lâm dựa lưng vào tường :

– Ông bày lắm chuyện như thế để làm gì ?

– Tôi có bày chuyện gì đâu.

– Shop Song Hạnh là của ai ?

Phú thản nhiên :

– Cửa tôi và Thái hùn hạp . Nếu em nghĩ tôi mở shop ấy vì em thì lầm to . Tất cả với tôi là tiền . Bỏ tiền ra mà không thủ lợi nhuận, tôi không bao giờ làm . Chị em em cần kiếm tiền, tôi cũng thế . Hợp tác vui vẻ và sòng phẳng mà.

Lâm ầm ức :

– Nếu biết shop ấy của ông, tôi không bao giờ làm.

Phú nhún vai :

– Bây giờ em nghĩ cũng được . Nhưng mà người khôn ngoan và thực tế, tôi dám cá, em sẽ không làm thế, trừ khi em sợ sẽ yêu tôi mới bỏ việc.

Hạnh Lâm nhìn Phú căm ghét . Cô mà yêu hắn à ? Chắc trời sập .

Hắn đã nói thế, cô sẽ làm tình làm tội cho hắn biết.

Giọng lạnh lùng, Lâm ra lệnh :

– Ông ra ngoài cho tôi thay đồ.

Phú hỏi nghiêng người :

– Xin tuân lệnh . Tôi sẽ tới bãi xe trò chuyện với Lập.

Lâm cau có :

– Để thằng bé yên . Ông định làm hư nó bằng thuốc lá và bia à ?

Phú dang hai tay :

– Tôi chưa thấy ai hư vì bia và thuốc lá hết.

– Nhưng tôi ghét hai thứ đó.

Giọng Phú nghiêm nghị :

– Vậy tôi sẽ bỏ.

Hạnh Lâm ngớ ngàng :

– Thật à ?

Lấy trong túi áo ra gói con mèo, Phú đi vô bếp , rồi vứt vào sọt rác trước khi bước ra ngoài kéo ri- đô lại.

Hạnh Lâm gượng gượng thay quần áo. Cô đã quá sợ chứng chóng mặt buồn nôn này, nên đi khám bệnh là điều nên làm. Nhưng lâu nay Lâm cứ ngần ngừ vì ngại nhiều thứ. Cô sợ bác sĩ định cho mình một chứng bệnh nan y khó chữa nào đó, nên thà ở nhà chịu cảnh đất trời nghiêng ngả còn hơn.

Hôm nay, nếu Phú không năn nỉ một cách nhiệt tình, chắc chắn cô đã tiếp tục nằm lì ở nhà.

Nhìn mình trong gương, Lâm hốt hoảng nhận ra một bộ mặt xơ xác đến mức thâm thắm. Bộ mặt này mà đi cạnh vẻ mạnh mẽ, xông xáo nhanh nhẹn lẫn đều giả, cao giá của Phú thì không hợp chút nào.

Nhưng tại sao Lâm lại nghĩ tới việc hợp hay không kia? Anh ta và cô là hai thái cực chẳng có gì tương đồng hết. Lâm vẫn nhớ tới Phú, nhưng nhớ với tất cả hận thù, oán ghét của một nạn nhân bị bại.

Đứng dậy một hồi cho bớt choáng, Hạnh Lâm lần theo vách ra ngoài. Nắng chói chang làm cô lòa mắt, nhưng Lâm vẫn thấy Lập đang quơ tay quơ chân nói gì đó với Phú trong rất say sưa.

Cái thằng đúng là không có lập trường. Hôm trước mới hùng hùng hổ hổ xông vào đòi đánh người ta, hôm nay đã thân thiết.

Thấy Lâm ra tới, Phú vỗ vai Lập rồi bước đến bên cô:

– Sao không gọi tôi vào đỡ em?

Hạnh Lâm cầu nhàu:

– Tôi vẫn còn đi nổi mà.

Nhìn nụ cười tủm tỉm của Lập, cô cúi kinh nạt:

– Cười cái gì?

Lập lém lỉnh:

– Em cười anh Phú mà. Anh đừng phải bà Tám thứ thiệt rồi. Ở nhà em và chị San xếp de... bà đó.

Phú nháy mắt:

– Anh cũng xếp de chớ có khác gì em.

Hạnh Lâm đỏ mặt liếc gã... cô hồn sống, trong tiếng cười ha hả của Lập.

Hừm! Cái thằng... khôn nhà đại chợ này đáng bị nhện đói lắm. Nếu không chóng mặt, cô đã cho nó vài cái véo rồi.

Phú mở cửa xe cho Lâm rồi đỡ cô vào ngồi. Tự dưng cô thấy mình run lên trong vòng tay ôm của anh. Đúng lúc Phú bóp tay cô, Lâm rút vội tay lại.

Hai người chột im lặng suốt đường. Đến phòng khám, Phú lại dìu Lâm vào. Anh kiên nhẫn ngồi kể Lâm trước cái nhìn tò mò lẫn ngưỡng mộ của người cùng ngồi gần đó.

Tới phiên Lâm, Phú lại dịu dàng dìu cô vào phòng khám rồi nôn nóng ngồi đợi bên ngoài.

Đây là lần đầu tiên trong đời, Phú hết lòng như thế với phụ nữ. Anh lo lắng bồn chồn vì chờ khá lâu mới thấy Hạnh Lâm bước ra.

Phù nóng nảy:

– Sao rồi?

Hạnh Lâm lắc đầu:

– Không biết. Nhưng bắt thử máu, thử nước tiểu rồi siêu âm lung tung.

– Họ không nói gì hết sao?

Lâm mệt mỏi:

– Chờ nửa tiếng nữa sẽ có kết quả.

Phú cầu nhàu:

– Lại chờ. Người ta sốt ruột muốn chết.

Lâm nhỏ nhẹ:

– Ông về đi. Tôi chờ một mình được mà.

Phú vội vã:

– Ý tôi không phải thế. Tôi sốt ruột vì tình trạng của em ấy chứ.

Hạnh Lâm nhú mày mỉa mai:

– Rất cảm ơn ông. Lỡ tôi bị chứng nan y nào đó, ông sốt ruột cũng vô ích.

Phú nhú mày:

– Sao lại nói vậy? Em không nghĩ là tôi rất đau lòng à?

Lâm mím môi:

– Tôi chỉ không nghĩ ra vì sao ông tốt thế? Ông muốn bù trừ để lương tâm thanh thản. Đúng không?

Phú im lặng trán nhú lại. Anh tìm gói thuốc trong túi nhưng không có.

Phú chép miệng:

– Em muốn nghĩ thế nào cũng được.

Cô y tá ngồi sau bàn gọi tên Hạnh Lâm, Phú mau mắn bước đến trước:

– Cô ấy có sao không?

Liếc xéo Phú với nụ cười tìm tìm, cô ta nói:

– Chà! Lo cho vợ gớm. Bà xã không sao. Có điều phải bồi dưỡng nhiều vào.

Lâm bối rối:

– Nhưng thật ra tôi bệnh gì?

Cô y tá đưa toa thuốc cho Phú rồi nói:

– Cô em không phải bệnh mà là ốm ghen đấy. Gần hai tháng rồi mà không biết à?

Một luồng điện cháy ran khắp người Lâm khiến cô như tê đi. Lâm ngơ ngác nhìn người y tá rồi nhìn sang Phú với vẻ không hiểu gì cả.

Phú bàng hoàng không kém. Anh ấp úng:

– Nghĩa là... nghĩa là chúng tôi có con hả?

Cô y tá gật đầu:

– Chớ sao nữa. Bộ hai người không muốn à? Nếu thế phải giải quyết sớm, qua tháng thứ ba thì hơi khó đấy.

Phú vội vàng nói:

– Chúng tôi muốn có con lắm chứ. Tại tôi muốn hỏi lại cho rõ.

Giọng người y tá dịu xuống:

– Nếu là thế thì ráng chăm sóc vợ. Thấy hơi yếu đấy.

Hạnh Lâm bước theo Phú như cái xác không hồn. Cô vẫn chưa tỉnh táo để nhận thức sâu hơn những gì vừa nghe.

Có con mà không có chồng à? Thật kinh khủng.

Lảo đảo như sắp té, Hạnh Lâm thều thào:

– Tôi không muốn. Trời ơi! Tôi không muốn.

Phú đỡ cô ngồi xuống băng đá ngoài khuôn viên, giọng ôn tồn:

– Em bình tĩnh lại đi.

Hạnh Lâm gào lên:

– Bình tĩnh à? Ông thử nói xem, tôi phải làm sao đây?

Phú giữ chặt vai Lâm và nhìn thẳng vào mắt cô.

– Anh sẽ lo cho em và con. Chúng ta sẽ làm đám cưới ngay.

Hạnh Lâm lập lại như máy:

– Chúng ta sẽ làm đám cưới ngay à?

Phú gật đầu:

– Đúng vậy.

Lâm chột hết sức trầm tĩnh:

– Không thể nào.

Phú sửng người:

– Tại sao?

Mặt Hạnh Lâm bưng bưng oán hận:

– Vì tôi thù ông, ghê tởm ông. Tôi sẽ tự giải quyết được chuyện của mình.

Dứt lời Lâm đứng dậy, định bước ra nhưng rồi cô lại loáng choáng ngồi xuống trước ánh mắt thống khổ của Phú.

Anh không đỡ, cũng không vỗ về Hạnh Lâm mà để mặc cô khóc.

Tiếng nức nở của cô như những nhát dao đâm nát tim Phú. Anh biết từ giờ trở đi, trái tim kiêu hãnh của mình sẽ không được ngủ yên nữa.

oOo

Hạnh San chống tay rầu rĩ:

– Chị không thể ngờ chuyện xảy ra như thế. Vậy mà em dấu biệt, để chịu khổ một mình.

Nhìn lên nóc mừng, Lâm thở ra:

– Lúc đó nói ra, nhằm được gì hay chỉ làm chị lo thêm? Em thì không ngờ số mạng khốn nạn đến mức này.

Nghe giọng nói như nghẹn lại của Hạnh Lâm. San chắc lưỡi:

– Giờ phải tính sao đây?

Hạnh Lâm mím môi:

– Em không giữ nó đâu.

San bó chân:

– Nếu còn má, má sẽ không đồng ý cách giải quyết của em, vì tội lỗi.

Nước mắt Lâm ứa ra, thút thít khóc trong khi San vẫn đều giọng:

– Chị thấy Phú là người tốt, anh ta không chối bỏ trách nhiệm của mình, sao em lại từ chối? Dù thế nào đứa nhỏ cũng phải có cha.

Hạnh Lâm phản ứng khá gay gắt:

– Em không bao giờ tin hẳn tốt. Thà con em không có cha, chứ nếu lấy hẳn em sợ rồi sẽ khổ giống má. Đàn ông đã quen thói phóng

đăng thì coi như bỏ đi.

San vẫn giữ lập trường của mình:

– Nói như em chưa chắc đúng, vì đâu phải người đàn ông nào cũng tệ bạc như ba.

Lâm cảm tức:

– Đừng nhắc tới ông nữa. Nếu không vì ông, chị em mình đâu khổ thế này.

Hạnh San ứa nước mắt:

– Phận làm chị như chị đây thật vô dụng.

Hạnh Lâm cười buồn:

– Mọi người có một số phận. Chị đừng tự trách mình nữa.

San bỗng hạ giọng nài nỉ:

– Nghe lời chị, đừng bỏ đứa nhỏ. Làm vợ Phú em sẽ hạnh phúc, chị tin như vậy.

– Chị một phe với ông Thái, thảo nào hết lời nói vào cho Phú.

Lâm vừa dứt lời thì đã nghe tiếng anh gọi cửa. Trùm mền kín mặt, cô bảo:

– Chị nói em ngủ rồi. Dặn lão ta đừng làm phiền em nữa.

Hạnh San ngao ngán lắc đầu, kéo ri-đô đi ra, cô thấy Phú tay xách, nách mang đủ thứ linh kinh.

San ngạc nhiên:

– Chuyện gì thế này?

Phú ngập ngừng:

– À! Vài món bồi dưỡng cho Hạnh Lâm ấy mà.

– Nhưng cụ thể là món gì?

– Trái cây và vài thang thuốc ban an thai, dưỡng thai.

Hạnh San lạnh nhạt:

– Lâm ngủ rồi. Tôi cũng chẳng có thời gian sắc thuốc. Anh mang những thứ này về đi. Lâm không muốn thấy anh.

Phú tỉnh queo:

– Cô ấy ngủ được càng tốt. Tôi sẽ sắc thuốc bằng siêu điện. Lâm thức dậy, sẽ có thuốc uống ngay. San cứ để mọi việc cho tôi làm hết.

San nhướng mày:

– Anh rảnh rồi dữ vậy sao?

– Cũng không rảnh, nhưng nhờ biết sắp xếp thời gian, tôi có thể thoải mái ở đây đến chiều để nấu cơm cho cả nhà.

Nghe Phú nói thế, Hạnh Lâm không chịu nổi, cô tung mền ngồi dậy:

– Ông đi ngay cho tôi nhờ. Tôi không cần và không muốn thấy ông.

Phú xoa hai tay vào nhau:

– Nếu không muốn thấy tôi thì em quay mặt vào vách ngủ. Bao giờ

cơm chín tới, tôi sẽ gọi em dậy.

Hạnh Lâm nhìn Hạnh San cầu cứu, nhưng bà chị vốn hời hợt của cô không hiểu nên nói:

– Tùy anh. Chị em tôi không yêu cầu anh làm như thế.

Hạnh Lâm tức tối khi nghe Phú vui vẻ :

– Tôi tự nguyện tự giác mà.

Quay sang Lâm, San bảo :

– Vậy em nằm nghỉ đi . Chị đến trường đây.

Giận dữ, Hạnh Lâm trùm chăn kín đầu, mặc kệ Phú ở lại trong hốc cầu thang một mình . Cố nhưng không làm sao ngủ được, Lâm nghe tiếng Phú lục đục bên ngoài rồi tiếng anh... độc thoại nhưng cố ý là để Lâm nghe.

– Đường dây điện này phải cầu lại cho an toàn hơn. Phải thêm một quạt máy cho thoáng.

Mím môi, cô lặng thinh, mặc xác Phú lải nhải. Nhưng nằm thế này thì ngộp quá. Hạnh Lâm len lén kéo mềm xuống và len lén ... hí hí mắt xem Phú đang làm gì.

Thì ra anh ta đang vừa rửa trái cây vừa canh siêu thuốc bắc. Nhìn những trái mận trắng nằm kế những trái lê vàng tươi Hạnh Lâm ứa ướn nước bọt vì thèm. Để tránh bị quyến rũ, cô nhắm mắt lại trong khi Phú tiếp tục nói :

– Chà ! Mận này chấm muối ớt thì phải biết. Anh để sẵn, em có khát thì ăn nha.

Hạnh Lâm trở mình, nhưng vẫn lặng thinh như không thấy, không nghe, không biết những chuyện đang xảy ra xung quanh.

Mùi thuốc bắc xông lên nồng làm Lâm thấy khó chịu. Cô bật dậy, chạy đến cái thau và ói liên tục.

Phú vội vàng lấy chai dầu dừa cô, Lâm ngồi tựa vào tường, thở dốc, nước mắt, nước mũi ràn rụa trong thật thảm. Phú lại nhúng khăn ướt đem lại cho cô.

Giọng anh ngập ngừng :

– Anh không ngờ người phụ nữ khi mang thai khổ như vậy.

Hạnh Lâm vừa lau mặt, vừa nói :

– Nhưng ông chỉ xem chúng tôi là trò chơi thôi mà.

Phú thừa nhận :

– Phải. Anh đã từng như thế, nhưng từ giờ trở đi sẽ không còn chuyện đó nữa. Anh đã muốn dừng chân với một gia đình ấm êm cùng vợ hiền con ngoan.

Hạnh Lâm chớp mắt, cô nghe giọng Phú xúc động :

– Ba má anh mất từ lúc anh mới mười hai tuổi. Anh được ông chú

ruột nuôi cho ăn học khá tử tế. Bù lại, anh phải làm việc và từ sáng tới tối ở quán cơm rất đông khách của ông ấy. Quán xa lạ môi trường giúp con người trưởng thành nhanh nhất, và lúc nào đầu óc cũng phải đối phó với đủ loại người trong xã hội. Nơi đó đã biến anh từ một đứa bé nhút nhát với mặc cảm mồ côi, thành một thằng láu cá, biết qua mặt người lớn để giàu những đồng tiền riêng cho mình. Năm mười lăm tuổi, rời ghế nhà trường với tấm bằng tốt nghiệp loại giỏi, anh được vào đại học, nhưng cũng là lúc cuộc sống biến anh thành một tay anh chị với những trận đánh nhau nhằm bảo vệ hàng quán của mình.

Thoáng một chút ngậm ngùi, Phú nói tiếp :

– Lúc này chú anh làm ăn rất khá, từ một quán cơm bình dân, ông từ từ mở thêm một nhà hàng khá lớn trong Chợ Lớn và một quán nhậu ở Biên Hoà. Mở rộng kinh doanh phải có người để quản lý, chú anh nghe lời bà thím rước vào nhà một gã đàn ông mà chỉ vừa nhìn qua, anh đã không ưa nổi. Hắn ta quản lý nhà hàng trong Chợ Lớn một thời gian thì chú anh chết vì ngộ độc thực phẩm.

Phú nhếch môi :

– Hừ ! Một cái chết bất ngờ đầy nghi vấn mà tới bây giờ anh vẫn thấy có gì đấy không rõ ràng, minh bạch. Nhất là khi sau đó, ông ta đã cưới vợ góa của chú anh để danh chánh ngôn thuận trở thành ông chủ những quán xá mà ngày xưa chú anh phải đổ mồ hôi sôi nước mắt mới làm nên.

Thấy Hạnh Lâm có vẻ chú ý nghe mình kể lể, Phú tới siêu thuốc, đổ ra vừa vặn một chén, rồi bưng lại để trước mặt Hạnh Lâm.

– Uống đi. Anh kể tiếp cho mà nghe.

Cô bĩu môi :

– Xí ! Chuyện của anh có hay ho gì đâu mà định dụ người ta uống ba cái thứ đen thúì này.

Phú nhỏ nhẹ :

– Thuốc bổ đấy. Người ta bảo, chỉ cần uống một thang là hết bị ói ngay.

Hạnh Lâm đẩy tay anh ra :

– Tôi không tin. Lúc nãy mới nghe mùi đã thôi rồi, nói chi uống.

Phú vẫn kiên nhẫn bưng chén thuốc kề miệng Lâm :

– Tin anh đi.

Hạnh Lâm tránh ánh mắt của Phú. Cô ậm ự :

– Nóng gần chết.

Phú nhiệt tình :

– Để anh thổi.

Lâm nhăn mặt :

- Thôi, đừng. Tôi không quen cũng không thích đâu.
- Anh sốt ra làm đôi cho mau nguội vậy.

Hạnh Lâm ngó ngoáy những ngón chân trên giường. Không có cha chăm sóc chịu đựng từ nhỏ, nên trước sự ân cần của Phú, Lâm chột mũi lòng. Nếu so với Long, anh tử mĩ và chịu khó chịu hơn nhiều. Phải chi cô có một ông anh như Phú. Phải chi thằng nhóc Lập biết chăm sóc chị gái, chắc Lâm cũng đỡ tủi.

Cầm nửa chén thuốc Phú đưa, Lâm khách sáo :

- Cảm ơn.

Anh mỉm cười :

- Đừng cảm ơn. Đây là bốn phận của tôi.

Hạnh Lâm làm lì :

- Không liên quan đến anh. Tại tôi không biết giữ mình. Nhưng giá như cuộc đời đừng có hạng đàn ông xem phụ nữ là phương tiện giải trí như anh thì ...

Phú ngắt ngay lời cô :

- Đừng suy nghĩ nhiều nữa. Anh xin em mà.

Hạnh Lâm mím môi, nín thở, uống từng ngụm thuốc. Mồ hôi chảy ướt đầm, cô vừa uống vừa chắc lưỡi, hít hà thật khổ sở. Nhưng cuối cùng cũng hết thang thuốc. Điều này khiến Phú vui lòng. Anh hớn hở ra mặt :

- Vậy phải ngoan không. Rồi em sẽ khoẻ lại, nếu ăn được.

Lâm nhắc :

- Tôi uống hết thuốc rồi, nhưng câu chuyện về anh vẫn còn dang dở đây.

Phú cười mỉm :

- Tôi kể tới đâu rồi nhỉ ?
- Kể chỗ chú anh đã mất vì ngộ độc.
- À ! Đúng rồi. Tôi đang nói về người chồng sau của bà thím mình. Đó là một người khá miệng lưỡi. Khi chú tôi còn sống, lão ta đã tăng tị với bà thím, nên tôi luôn nghi ngờ cái chết của chú mình, nhưng vì không bằng chứng nên đành chịu.

Hạnh Lâm tò mò :

- Rồi sau đó thì sao ?

Phú nghiêm nghị :

- Còn một chén thuốc nữa kia cô nương.

Hạnh Lâm phụng phịu, bưng lên trước cái nhìn ầm ập của Phú.

Anh đợi cô uống cạn mới kể tiếp :

- Dĩ nhiên ông ta không để tôi tiếp tục làm việc chung rồi, dù chỉ

mình tôi đang quản lý nhà hàng Sao Đêm.

Lam thắc mắc :

- Lúc đó anh bao nhiêu tuổi ?
- Mới hai mươi. Nhưng trong tôi già đời lắm rồi.
- Ông ta có đuổi anh không ?

Phú nhếch môi :

- Có chứ. Nhưng nhờ miếng đất và toàn bộ nhà hàng ấy là của bà nội tôi để lại cho tôi thừa kế, nên ông ta và bà thím không lấy lại được. Họ tệ đến mức dọn sạch phần trang trí bên trong, thế là nhà hàng coi như đẹp.

Hạnh Lâm ái ngại :

- Rồi anh làm sao sống ?

Phú không trả lời mà mỉm cười, hỏi lại :

- Em lo cho tôi à ?

Kéo cái gối ôm vào lòng, Lâm khinh khỉnh :

- Hồng dám đâu. Tôi nghe kể chuyện và thắc mắc cho số phận của nhân vật thôi.

Phú thở than :

- Vậy tôi đâu còn hứng thú để kể tiếp nữa. Nhất là bị cấm thuốc lá, nhặt miệng quá.

Hạnh Lâm nói :

- Ai thèm cấm. Nhưng có hút thì ra ngoài đường ấy.

Phú đăm đăm nhìn cô :

- Ngồi đây ngắm em vẫn hạnh phúc hơn vạn lần.

Lâm liếc xéo anh :

- Đúng là mồm mép của dân bán quán nhậu.

Phú nhấn mạnh :

- Mồm mép của ông chủ nhà hàng chứ.

Hạnh Lâm nhún vai :

- Mồm mép của chủ quán nhậu hay chủ nhà hàng cũng thế thôi.
- Nhưng em có thích nghe tiếp chuyện kể về cuộc đời của hân ta không ?

- Không có gì giải trí, nghe cũng đỡ buồn.

- Chỉ thế thôi sao ?

Lâm nhướng mày :

- Chớ anh còn muốn gì hơn nữa ? Lời yêu thương hay sự xúc động tràn đầy nước mắt ? Thật ra, nước mắt tôi rơi vì anh rất nhiều, nhưng không có giọt lệ nào vì yêu cả.

Phú lơ lửng :

- Rồi sẽ tới lúc.

Hạnh Lâm khịt mũi :

– Không bao giờ.

Phú chưa kịp nói tiếp thì thấy Lập bước vào với một cô gái.

Vừa thấy anh, cô ta đã tái mặt :

– Anh ... anh làm gì ở đây vậy ?

Phú hất mặt thay câu trả lời :

– Thế còn em ? Em tới đây làm chi ?

Cô gái ấp úng :

– Em nghe Lập bảo chị Hạnh Lâm bệnh nên tới thăm.

Nhìn xoáy vào mắt Lập, giọng Phú đã bớt gay gắt :

– Tụi em học chung à ?

– Dạ.

Phú lên giọng bảo Lập :

– Phải tử tế với em tôi đây. Tuy nó là con chú, nhưng tôi thương nó như em ruột.

Lập cười toe :

– Em tử tế với Hoàng Điệp không thua anh với chị Lâm đâu.

Lâm cười khẩy :

– Đều đó còn xét lại. Không ngờ Hoàng Điệp có một ông anh họ trời đánh ... mề búa vẫn không chết.

Hoàng Điệp le lưỡi :

– Eo ơi ! Sao chị nói anh Phú như vậy ?

– Vì đó là sự thật mà.

Phú nháy mắt :

– Anh hùng chết vì ánh mắt của mỹ nhân chớ mấy ai chết vì búa của thiên lôi. Phải không Lập ?

Lập vỗ đùi :

– Chí lý. Nhưng em lại thấy anh tử chết tới bị thương vì bà ... Tám của nhà em.

Hạnh Lâm gạt :

– Cái thằng nhiều chuyện. Lo ra giữ xe đi.

Lập nói :

– Thấy cả rồi. Giờ này của mấy thằng bạn em, bộ chị quên rồi sao ?

Hay chị muốn tụi em ... biến để hai người được tự do ?

Hoàng Điệp nhăn nhó :

– Lập này kỳ.

Phú vỗ vai Lập :

– Hai anh em mình biến cho hai chị em họ được tự do thì đúng hơn.

Lập gật đầu, đi theo Phú :

– Ý kiến hay. Em đang thêm cà phê đây.

Hoàng Điệp ngồi xuống kể Lâm :

– Chị bớt bệnh chưa ?

Hạnh Lâm ngập ngừng :

– Cũng đỡ rồi.

– Nhưng trông chị còn xanh xao lắm.

Thấy Lâm làm thinh, Hoàng Điệp hỏi tiếp :

– Chị quen anh Phú hồi nào mà em không hay kìa ?

Lâm trả lời lấp lửng :

– Cũng vài ba tháng nay thôi.

– Ảnh lo cho chị lắm phải không ?

Lâm nhú mày, dè dặt :

– Điệp hỏi thế là sao ?

Cô gái bật cười :

– Em nghe anh Lập khen bồ chị rất chu đáo, nhận xét đó chính xác lắm đấy.

Hạnh Lâm cải chính :

– Anh Phú không phải bồ chị.

Điệp hấp háy mắt :

– Thì là bạn. Chị quen với anh Phú em mừng. Chẳng ai như ảnh, đã ba mươi mà vẫn lông bông, xung quanh con gái hàng đống, nhưng chưa ai trối chân ảnh được một năm.

Lâm bấu môi :

– Vậy chị đại đột gì mà lao vào một con ngựa bất kham.

Hoàng Điệp hạ giọng :

– Ngựa chừng lúc nào cũng là ngựa giỏi. Chị chê anh Phú là uống lắm đó.

Hạnh Lâm hơi cúi đầu :

– Chị không dám trèo cao đâu.

Điệp phụng phịu :

– Em không thích chị nói như vậy chút nào.

Lâm im lặng. Hoàng Điệp đang rất yêu Lập. Cậu em trai cô rất tự tin, nó không hề mặc cảm vì cái tội vừa mồ côi, vừa nghèo thi tại sao cô lại gọi cho Điệp cái to tướng đầy mặc cảm của mình chứ ?

Giọng Hoàng Điệp vang lên :

– Chị biết không ? Anh Phú khó tánh lắm. Anh bảo em quen ai phải dắt đến cho ảnh xem mặt. Em sợ nên lâu nay dấu anh Lập rất kỹ. Hồi nãy thấy ảnh ngồi đây, thú thật hồn vía em lên mây hết.

Lâm ngạc nhiên :

– Điệp sợ ông ta dữ vậy sao ?

Hoàng Điệp ngập ngừng :

– Nói là sợ cũng không đúng, em không muốn làm ảnh buồn. Hồi nhỏ anh Phú rất cưng chiều em. Khi ba mất, ảnh càng lo cho em hơn. Tại mẹ em đi thêm bước nữa, anh Phú không thích ông bố dượng, nên không ở nhà em nữa.

Lâm hỏi :

– Sao anh Phú ghét dượng em vậy ?

Hoàng Điệp nhún vai :

– Tại ông thấy ghét lắm. Ai cũng bảo ông chỉ lợi dụng mẹ chớ chẳng có yêu thương gì, nhưng mẹ không tin.

Hạnh Lâm tò mò :

– Thế em có tin ông ta không ?

Hoàng Điệp cay đắng :

– Tin sao nổi mà tin. Anh Phú dặn em luôn luôn cẩn thận với ông ta. Cửa phòng lúc nào em cũng khóa trái. Thậm chí chính anh Phú cho người làm nhà vệ sinh, nhà tắm trong phòng em luôn.

Lâm kêu lên :

– Ông Phú thận trọng và đa nghi đến thế sao ? Nhưng dượng em có biểu hiện gì xấu không ?

Hoàng Điệp lắc đầu :

– Chưa. Chưa bao giờ. Nhưng đâu có nghĩa là sẽ không, trong khi ông ăn chơi trác táng lắm. Anh Phú vẫn thấy ông vào nhà hàng của ảnh để tán tỉnh các cô gái đáng tuổi con mình mà. Mẹ em đi đánh ghen nhiều lần rồi đòi ly dị, nhưng đâu lại vào đó. Ông ta mồm mép lắm. Mẹ em mù quáng vì yêu làm sao bỏ ông được.

– Hai người có thêm con không ?

Hoàng Điệp lắc đầu :

– Mẹ em đã mổ nên không sanh được nữa. Ông ta trước đây chưa vợ, nên cũng chẳng có con riêng, bởi vậy mẹ em lúc nào cũng nơm nớp lo bị bỏ rơi.

Hạnh Lâm chạnh lòng nhìn cô gái, Hoàng Điệp cũng không cha như chị em cô. Điệp tuy còn mẹ, nhưng trong trái tim của bà mẹ ấy, chỗ đứng của cô thật nhỏ nhoi. Lâm chợt thấy thương Điệp hơn. Cô dịu dàng siết tay con bé.

Hai người im lặng ngồi bên nhau. Hoàng Điệp chợt lên tiếng trước :

– Em rất muốn có một người chị. Chị sẽ là chị của em nghe ?

Hạnh Lâm nói :

– Chị là chị của Lập, đương nhiên là chị em rồi.

Điệp lém lỉnh :

– Ngược lại. Lập rất muốn anh Phú làm anh mình. Chị thấy được không ?

Lâm nghiêm giọng :

– Chuyện đó khó lắm. Dù có nhiều ràng buộc chị vẫn không tự trói mình đâu.

Hoàng Diệp tròn mắt :

– Nghĩa là sao ? Em không hiểu.

Hạnh Lâm lắc đầu. Cô chẳng biết phải giải thích thế nào với Diệp nữa. Vứt bỏ giọt máu đang mang là thất đức. Lâm chỉ nói thế thôi, chớ cô không đời nào dám làm. Nhưng nếu giữ nó ? Trời ơi ! Lâm chưa bao giờ tưởng tượng ngày mai của mình như thế nào, khi cô vẫn còn muốn đến trường, muốn dung dăng dung dẻ với bạn bè chớ không muốn có con, nhất là con không cha và cô lại quá khó khăn về kinh tế.

Dẫu tới bây giờ, Phú vẫn không chối bỏ trách nhiệm của mình, nhưng làm sao Lâm tin được một người có thể chung chạ với bất cứ cô gái nào như Phú.

Quá khứ Phú chẳng tốt lành gì, hiện tại biết đâu anh đang vờ tu tâm dưỡng tánh, để rồi tương lai sẽ vẫn lặp lại các thói quen của quá khứ ?

Cuộc đời của mẹ luôn là bài học để chị em cô rút kinh nghiệm. Nếu số phận đã nghiệt ngã, Hạnh Lâm thà mang tiếng không chồng có con, còn hơn phải khổ vì có chồng chẳng ra gì.

Nhìn bàn thờ nơi đặt di ảnh mẹ, Hạnh Lâm như đắm trong nỗi hoang mang cùng cực :

– Mẹ ơi ! Con phải làm sao đây ? Hãy cho con một lời khuyên đi mẹ. Hút gần hết hộp sữa tiết trùng, Hương Thảo mới nhả ống hút ra, nói :
– Nhỏ Hạnh Lâm dạo này "lên voi" . Đi học có người rước bằng xé hộp . Long nhà ta bị cho rơi đài là cái chắc . Chỉ tội nghiệp cậu ta bỏ một thời gian đã xúc tép nuôi cò . Mà nuôi cò nào cũng làm sao bằng chủ nhà hàng nuôi được.

Cầm Tiên bênh Hạnh Lâm :

– Tại ông ta theo nó chớ bộ.

Thảo bấu môi :

– Vậy Long thì sao ?

– Nó có bao giờ yêu Long đâu.

– Xí ! Mà chẳng cần nói tốt cho nó . Hạnh Lâm là đứa vô ơn, ăn cháo đá bát, ai lại không biết . Chỉ tội Long mù quáng.

Cầm Tiên mĩa mai :

– Lúc nào cũng Long . Mà yêu thầm nên ganh tỵ chứ gì ?

Hương Thảo giẫy nảy :

– Mà đừng nói bậy.

Tiên hất hàm :

– Nếu không phải vậy, mày kể với Long chuyện nghe lóm ở nhà hàng Sao Đêm làm gì ?

– Tao nói cho anh chàng sáng mắt ra.

Tiên bấu môi :

– Đúng là nhiều chuyện . Long ra tới kia . Còn chuyện gì nữa nói hết luôn đi.

Hương Thảo mím môi, liếc Cẩm Tiên rồi cô nhoẻn miệng cười thật điệu khi thấy Long ngồi xuống.

Anh hỏi Cẩm Tiên :

– Hạnh Lâm đâu hả Tiên ?

Tiên nhún vai :

– Nó không có đi học.

Long nhíu mày :

– Lý do.

Tiên cộc lốc :

– Bệnh.

Hương Thảo trề môi :

– Lại bệnh ? Tao thấy nó ốm thì đúng hơn . Mặt mày xanh mướt, cổ cao ba ngón, không phải ốm nghén, mày đem đầu tao đi chặt.

Cẩm Tiên sững người vì nhận xét táo tợn của Hương Thảo . Còn Long thì ngồi chết trân trên ghế.

Cẩm Tiên nạt :

– Mày độc mồm vừa thôi . Hạnh Lâm đâu phải hạng mất nết.

Hương Thảo phớt lờ lời Cẩm Tiên, quay sang Long, cô nàng chua ngoa :

– Long nghĩ gì về nhận xét của tôi ? Phải ông là tác giả không ? Nếu phải thì... "Bây giờ tháng mấy rồi hồi em ?", mau mau hỏi Hạnh Lâm đi.

Long xô cái ghế đánh rầm, rồi hầm hầm bỏ đi . Anh phóng xe như bay tới chỗ cầu thang, tới cửa Hạnh Lâm với tất cả bức xúc, đau khổ . Lẽ nào Hạnh Lâm lại... lại... có con với thằng khốn ấy ? Chỉ tưởng tượng thôi, Long đã muốn giết Phú rồi . Nhưng giết bằng cách nào khi anh không đối đầu nổi với hắn.

– Thằng đều ! Thằng chó !

Long gặm gù chui và đau khổ khi nhận ra anh sẽ không làm gì được Phú và Hạnh Lâm đã từ chối anh.

Vừa tấp xe vào lề, Long đã hết sức ngạc nhiên khi thấy Lan Anh và hai thằng nhân viên của siêu thị hấp tấp bước từ cầu thang ra.

Long chặn bà chị mình lại :

– Chị đến đây làm chi ?

Lan Anh gạt tay Long ra :

– Đó là chuyện của tao . Còn mày ? Vẫn u mê vì con quỷ ấy à ?

Hất hàm, Lan Anh ra lệnh :

– Lôi cổ nó về.

– Chị đừng có hòng . Tôi la lên đó.

Lan Anh rít lên :

– Lôi nó đi.

Long thủ hai cục đá xanh vừa nhặt bên đường, mặt đằng đằng sát khí :

– Thằng nào ngon nhào vô . Tao đập chết mẹ !

Ngay lúc ấy có tiếng ô tô thắng gấp sát lề . Trên xe, Phú bước xuống . Anh ngớ ngàng nhìn hai chị em Lan Anh rồi đành giọng :

– Hạnh Lâm ! Các người làm gì Hạnh Lâm rồi ?

Không trả lời, Lan Anh vội vàng đi như chạy . Phú hốt hoảng phóng vào hốc cầu thang . Vừa kéo ri- đô ra, anh đã kinh hoàng khi thấy Lâm té ngổn dưới đất, đầu tựa vào giường, quanh chỗ cô bệt máu đỏ. Phú xốc Lâm lên, miệng liên tục gọi tên cô . Hạnh Lâm chỉ ú ớ không nên lời rồi ngất đi.

Long bước vào và đứng chết trân trước cảnh tượng trên.

Giọng Phú lạc hẳn :

– Giúp tôi đưa Lâm tới bệnh viện.

Phú bế Lâm chạy vội ra đường . Anh để Lâm nằm ở băng sau với Long rồi phóng xe bạt mạng tới bệnh viện phụ sản.

Đưa cô vào phòng cấp cứu xong, Phú điện thoại về shop Song Hạnh cho San biết tin . Quay trở ra, Phú điểm ngay mặt Long :

– Tao không tha cho Lan Anh đâu . Nói với cô ta chuẩn bị tinh thần đi . Phần mày, hãy xéo ngay khỏi đây.

Long gằn giọng :

– Anh không có quyền đuổi tôi . Lâm là nạn nhân của anh . Cô ấy chỉ yêu tôi thôi . Lâm bị như vậy cũng vì anh, một thằng yêu râu xanh độc ác.

Mặt Phú tái xanh vì tức . Cầm bạnh ra, mắt tóe lửa, anh định thoi cho Long vài ba cái, nhưng không hiểu sao, Phú rút tay lại . Anh đi tới đi lui dọc theo hành lang, người nóng bừng bừng.

Cảm giác lo lắng, sợ hãi y như lần đưa ông chú ruột vào bệnh viện năm nào bỗng trở dậy trong anh . Phú chịu không nổi, nếu như Hạnh Lâm có bề gì.

Cửa phòng cấp cứu mở ra . Người y tá cao giọng :

– Người nhà của Hạnh Lâm đâu ?

Phú nhanh nhẩu :

- Tôi... là... chồng cô ấy.
- Bệnh nhân mất máu nhiều, anh phải mua đây.

Phú liếm môi :

- Còn đứa bé thì sao ?
- Dĩ nhiên là bỏ rồi.

Phú thần thờ cầm mảnh giấy người y tá đưa để đi thanh toán tiền mua máu . Anh nhìn những vết vấy đỏ đầy áo mình và xót xa vì biết rằng trong kia, Hạnh Lâm đang trải qua bao nhiêu là đau đớn nguy hiểm . Có lẽ Long nói đúng . Anh đã gây cho Lâm nhiều đau khổ hơn là hạnh phúc . Cô luôn từ chối những cố gắng bù đắp của anh về vật chất cũng như tinh thần . Điều ấy khiến Phú càng quý Lâm hơn . Phong trần, già dặn như anh rồi cũng tới lúc trùng tên của thần ái tình . Khổ nổi, người con gái anh yêu vẫn còn căm ghét anh ra mặt. Đứa bé trong bụng là sợi dây mong manh hy vọng Lâm sẽ chấp nhận tình cảm của anh đã đứt rồi . Phú chẳng còn gì để ràng buộc Hạnh Lâm . Anh chua xót nhớ tới những lời Long nói . Lâm đúng là nạn nhân của Phú . Anh không tìm được lý do nào để lay chuyển trái tim khá kiêu ngạo của cô.

Điều này đối với Phú thật đáng sợ . Nhưng vẫn chưa sợ bằng lỗi như Hạnh Lâm vĩnh viễn chia tay cuộc sống này.

Hạnh San cùng Thái hốt hải chạy vào . Mặt thất thần, San hỏi :

- Lâm như thế nào rồi ?

Phú vuốt mặt :

- Còn trong phòng cấp cứu.
- Nhưng chuyện gì đã xảy ra với con bé ?

Phú lắc đầu :

- Tôi không rõ lắm . Khi tới nhà đã thấy Lâm té trên đất, máu ướm cả ra nền.

San rầu rĩ :

- Chắc là tệt rồi . Bị chóng mặt còn cố làm chi cho khổ không biết.
- Cửa phòng cấp cứu mở toang, hai cô y tá đẩy băng ca ra . Hạnh Lâm nằm thiêm thiếp, mặt trắng bệch, lạnh tanh như băng sáp . Phú và Long không hẹn cùng chạy đến kẻ bên và cùng gọi tên cô . Nhưng Lâm vẫn nhắm nghiền mắt, bờ môi tái xanh, cắn chặt, trông cô khổ làm sao.

Nhìn bạch máu máng trên cây móc, Phú không ngăn được xúc động . Anh quay đi, sóng mũi cay xè khi nghĩ đến giọt máu của mình vừa tan biến khỏi cuộc đời này.

Dưới Ngàn Thông

Chương 6

Phú lạnh lùng nhìn Lan Anh bằng đôi mắt sắc ngọt khiến cô phải rùng mình cúi xuống vờ khuấy tách cà phê đen đã tan đường từ lâu. Giọng anh cũng bén không kém ánh mắt nhìn :

– Tại sao cô độc như thế ? Tại sao ? Cô thừa biết Hạnh Lâm không dính dấp gì tới chuyện làm ăn của Hạnh San và Thái mà ?

Lan Anh hần học :

– Nhưng nó dính tới anh . Nó phải trả giá những gì đã đánh cắp của tôi .

Phú cười gằn :

– Lâm đánh cắp gì của cô ? Hay vừa rồi chính cô đã cướp đi con của tôi ?

Lan Anh bĩu môi :

– Có đúng là con của anh không hay là con thằng khác ? Nghe đâu lão Phát mê tít con bé . Mấy hôm nó nằm nhà thương lão ta lén la lén lút ở cửa phòng bệnh, thằng Long phải tổng cổ lão đi đấy . Chắc anh không biết đâu .

Phú nuốt nghẹn xuống :

– Câm mồm cô đi !

Lan Anh bật cười :

– Chạm vào nỗi đau rồi phải không ?

Phú bình tĩnh lại :

– Hạnh Lâm không như cô nghĩ đâu .

Bưng tách cà phê lên, Lan Anh bảo :

– Thằng ngố Long cũng nói y như anh . Chỉ tôi là nói khác vì tôi độc mồm . Nhưng anh phải cảm ơn tôi, không thì làm thứ tú hú mà nuôi con hoang rồi !

Phú giận lắm, anh mắng :

– Đúng là đồ rắn độc .

– Anh cùng một thứ với tôi thôi .

Xô ghé đứng dậy, Phú gằn giọng :

– Cho cô biết, nếu cô còn đụng vào gia đình Hạnh Lâm thì không yên với tôi đâu .

Lan Anh nhếch môi :

– Tới đây chỉ để nói bao nhiêu đó thôi à ? Bây giờ tôi sẽ nói lý do tại sao tôi chơi con Lâm một vỏ . Thứ nhất nó làm chị em, gia đình tôi xào xáo . Thứ hai, nó cướp của tôi một người tình, một chỗ dựa để thuận tiện làm ăn . Thứ ba, vì lấy lòng Hạnh San, Thái "đen" đã chơi tôi một vỏ để rửa nhục cho nó . Bao nhiêu lý do đó đã đủ cho nó lãnh một trận đòn . Thật sự tôi không ngờ Hạnh Lâm đang mang bầu nên mới xô nó một cái quá mạnh ... Giờ tôi càng ghét nó hơn, vì nó mà tôi mang tội giết người . Thật là thất đức .

Không thềm nói thêm lời nào, Phú lăm lè bước đi, lòng hết sức nặng nề lẫn hoang mang vì những lời Lan Anh vừa nói .

Tại sao ông Phát đến bệnh viện thăm Hạnh Lâm cơ chứ ? Nếu ông ta không có gì với cô thì đâu cần phải làm thế .

Lòng bỗng dâng lên cảm giác ghen tuông tức tối kỳ lạ . Phú cho xe chạy tới nhà hàng của ông ta, thay vì đến hốc cầu thang tối .

Hất hàm nhìn gã quản lý, Phú hỏi :

– Ông Phát đâu ?

– Dạ đang uống một mình trên lầu . Để tôi đưa cậu Út đi .

– Khởi cần .

Vừa nói, Phú vừa lên cầu thang . Dãy cửa căn phòng nhỏ mà trước kia chú mình từng ở, anh thấy ông Phát đang cầm nguyên chai rượu .

Ông ta lơ lơ mắt nhìn Phú :

– Là cậu à ? Tìm tôi làm gì ? Lẽ ra giờ này cậu phải ở bên Hạnh Lâm để lo cho con bé chứ .

Phú lạnh tanh :

– Cô ấy được nhiều người lo lắng chứ đâu chỉ mình tôi hay ông .

Tu một ngụm rượu, ông Phát cười khàn :

– Thì ra con bé còn những thằng đàn ông khác . Thảo nào nó xác xược đuổi tôi .

Phú nên cơn ghen đang bộc lên :

– Tại sao ông đến thăm Hạnh Lâm ?

Ông Phát lè nhè :

– Tao không có quyền thăm giọt máu của mình à ?

– Ông vừa nói gì hả ?

Khoát tay như muốn đuổi Phú đi, ông Phát khắt khà khắt khường :

– Tôi có nói gì đâu . Đây ! Mà lỡ tôi có nói, cậu cũng đừng mách lẻo lại với mụ thím của cậu nhé . Mụ Hà Đông ấy mà biết thì tôi trắng tay đấy .

Nhìn ông Phát bằng cái nhìn kinh tởm, Phú cụng tay đấm mạnh vào

tường rồi bước vội ra ngoài .

Đóng mạnh cửa phòng, anh tựa lưng vô vách thờ dốc . Thì ra Hạnh Lâm không ngây thơ, ngổ nghếch như Phú tưởng . Cô làm anh thất vọng quá mức .

Lái xe lang thang hết đường này qua phố nọ với tâm trạng kẻ bị lường gạt, Phú chợt thấm thía khi nghĩ tới Long . Hẳn cậu ta cũng đau khổ như anh hiện giờ .

Phú nhếch môi chua chát . Một gã đàn ông nổi tiếng chơi bời, vậy mà bị lừa bởi một con nhóc . Suýt nữa, Phú đã nuôi con thiên hạ rồi .

Tự ái ngun ngút bốc lên khiến Phú nóng mặt . Cô ta vờ không cần tiền, vờ trong sạch, nhưng lại có con với người đáng chú mình . Cô ta từ chối tình cảm của Long, xua đuổi ông Phát là để làm cao giá chứ gì . Đúng là quỷ quyết .

Phú tắt xe vào lề . Anh về nhà hàng Sao Đêm và ngồi chờ ra ở góc phòng .

Một cô gái trong nhóm tiếp thị bia của Hạnh Lâm trước đây ỏn ẻn bước tới :

– Anh uống bia chứ ?

Kéo cô gái ngồi xuống, Phú hỏi :

– Em tên gì nhỉ ?

– Dạ. Hương Thảo .

– Tên hay đó . Nhưng có vẻ mỏng manh, yếu đuối quá .

Hương Thảo cười khúc khích :

– Anh có uống bia không ? Sao chê em mỏng manh, yếu đuối nhỉ ?

Phú khoát tay :

– Cứ khai thùng đi .

Hương Thảo cười thật lẳng :

– Lâu ghê mới thấy anh .

– Lâu là bao lâu ?

– Thì cũng hơn nửa tháng . Anh với Hạnh Lâm đi hưởng tuần trăng mật hả ?

Mắt Phú tối sầm :

– Nói lếu láo gì vậy ?

Hương Thảo giả lả :

– Em đùa mà .

Rồi cô ngập ngừng :

– Mà cũng không phải đùa nữa . Em nghe bạn bè kháo nhau, Hạnh Lâm sắp làm bà chủ nhà hàng Sao Đêm .

Nhìn Phú như để dò xét xem anh đang nghĩ gì, Hương Thảo nói tiếp :

– Em đâu có tin, vì trước đây, tụi nó cũng đồn Hạnh Lâm sẽ lấy Long, em trai của bà chủ siêu thị Lan Anh . Rồi đồn con bé được một đại gia nào đó trong Chợ Lớn để mắt tới . Tụi xấu mồm nó đồn đủ thứ, lần này nó cũng đồn bậy . Nhưng chẳng hiểu sao, nửa tháng này Hạnh Lâm cũng không đến lớp .

Phú gắt ngay bằng giọng cộc lốc :

– Không nói về Hạnh Lâm nữa . Em tiếp thị bia chứ đâu phải tiếp thị đời tư của kẻ khác .

Đặt lon bia đã hết xuống bàn, Phú hát hăm :

– Em nói về mình đi chứ .

Hương Thảo vén tóc qua một bên :

– Em có gì đặc biệt đâu .

Phú nheo mắt :

– Thế nào mới là đặc biệt ?

Thảo chớp mi :

– Thí dụ : hoàn cảnh khác mọi người, như mồ côi cha mẹ, cha mẹ ly dị hoặc cha mẹ có hai dòng con, là con rơi bỏ cô nhi viện, hoặc là nạn nhân của một bi kịch nào đó .

Phú lại hỏi :

– Thế nào là nạn nhân của một bi kịch ?

Thảo hỏi ngược lại :

– Thật sự anh không biết sao ?

Phú lắc đầu, Hương Thảo bảo :

– Một cô gái trẻ, nhẹ dạ, nghe lời đường mật của một gã Sở Khanh, rồi bị hấn bỏ rơi với một cái bầu . Cô ta là nạn nhân của một bi kịch tình yêu chứ còn gì nữa .

Phú cười khẩy :

– Đúng là giỏi tưởng tượng . Nhưng mấy chuyện này thảm quá . Kể chuyện vui đi .

Hương Thảo cong môi lên :

– Đó là sở trường của các ông mà . Con gái đâu biết kể chuyện tiếu lâm .

Phú bồng gằn giọng :

– Láo . Làm bộ như con gái hiền lành không bằng . Giả dối, lọc lừa, nhưng giả bộ ngoan hiền là nghề của các em đấy .

Hương Thảo khui tiếp lon bia :

– Sao lại cay cú dữ vậy ? Uống tiếp cho khuây khoả đi anh .

Phú nhìn đôi mắt đưa đẩy của Thảo rồi nhớ tới Hạnh Lâm . Con ghen bồng ngun ngút bốc lên, anh nói :

– Mình đi hát karaoke nhé .

Thảo eo sách :

– Nhưng em vẫn còn một thùng bia nữa .

Phú búng tay y như trong quảng cáo :

– Chuyện nhỏ . Anh bao hết .

Hương Thảo hỏi :

– Hát ở đâu lận ?

– Em muốn ở đâu ?

Thảo kéo đuôi tóc vờ mắc cỡ :

– Tuỳ anh, chứ em đâu có biết ?

Thái độ cứng ngắt của cô khiến Phú chán chường, nhưng anh vẫn đứng dậy, khoác vai Hương Thảo, giọng ồm ồm :

– Vậy đi với anh cho biết .

Mặt tươi roi rói, Thảo phụng phịu :

– Nhưng em phải về trước mười một giờ, vì ngày mai còn đi học nữa .

– Chuyện này em khỏi lo . Anh hiểu mà .

Mở cửa xe mời Thảo vào, Phú hỏi :

– Em có sợ bạn bè đồn ầm lên rằng, em sắp thành bà chủ nhà hàng Sao Đêm không ?

Liếc Phú một cái thật lảng, Hương Thảo đáp bằng một câu hỏi :

– Làm sao bịt miệng thế gian được hả anh ?

Phú ồm ồm :

– Nhưng bịt miệng em thì dễ ồm .

Hương Thảo bấu môi :

– Hồng dám dễ đâu .

Không nói không rằng, Phú kéo mạnh Thảo vào người mình rồi hôn mạnh môi cô . Thảo chống đối lấy lệ rồi ngoan ngoãn hôn trả lại anh một cách thuần thực làm Phú phải ngạc nhiên .

Buông môi cô ra, anh thích thú :

– Em khá lắm .

Tựa đầu vào ngực Phú, Hương Thảo thì thầm :

– Còn anh, thật tuyệt .

Phú cho xe chạy, nhìn hai hàng cột điện thút lui ra sau, Thảo lim dim mắt :

– Đúng là như mơ . Em từng ao ước ngày nào đó được ngồi trong xe du lịch với hoàng tử của lòng mình .

Phú bật cười :

– Anh già lắm rồi, không làm hoàng tử đâu .

Xoa tay vuốt ngực anh, Thảo nũng nịu :

– Vậy thì làm vua .

– Vua già như anh khó chịu lắm .

Hương Thảo nói :

– Khó cỡ nào em cũng chịu .

Phú vờ thờ dài :

– Em làm anh chỉ muốn về nhà ngay để xem sẽ được làm vua ra sao .

Hương Thảo liếm môi :

– Dĩ nhiên là ... đất tiền rồi .

Phú cười xoa :

– Khoản tiền bạc em đừng lo, anh chỉ cần hàng chất lượng thôi .

Thảo bá cổ anh :

– Về khoản này anh cũng đừng lo . Thử một lần sẽ biết thôi mà .

Phú cho xe vào nhà . Hương Thảo lảng xăng xăm soi đủ thứ . Cô nàng dường như bị choáng trước vẻ hào nhoáng của phòng khách .

Thảo tấm tắc :

– Đúng là cung điện của vua .

Rồi cô nằm lăn ra ghế bành to như cái đi-văng kê ở sát góc phòng với vẻ mời gọi .

Phú nhếch môi :

– Có thật em là sinh viên không ?

Hương Thảo chớp mắt :

– Sao lại hỏi thế ? Em có thể sinh viên đây nè .

Phú bỏ vào phòng ngủ, Thao nhong nhảnh bước theo . Cô chủ động gọi trong Phú bản năng của một gã đàn ông tràn đầy sinh lực và anh đáp lại một cách cuồng nhiệt, hăm hở .

Nằm ngửa ra giường, giường mắt nhìn lên trần, Phú thấy hờn trống rỗng . Anh thèm thuốc kỳ lạ, nhưng xung quanh không có lấy một điếu .

Hương Thảo vòng tay ôm ngang người anh, giọng thỏa mãn :

– Anh đúng là người đàn ông lý tưởng .

Phú hỏi :

– Tất cả các cô tiếp thị bia ở nhà hàng Sao Đêm đều như em à ?

– Bọn chúng có khai đâu mà em biết . Riêng em thì lâu lắm mới một lần . Chủ yếu vì có cảm tình .

Phú nhếch môi :

– Em thích anh ở điểm nào nhỉ ?

Hương Thảo vẽ những vòng tròn lên người anh :

– Điểm nào cũng thích . Anh là số một mà .

– Láo thật .

Thảo cười khúc khích :

– Láo thật chứ đâu láo giả .

Mắt Thảo chột nheo lại khi thấy cái kẹp nằm ở góc giường . Cô vội tay lấy .

– A ! Kẹp tóc hình chiếc xe đạp . Dễ thương thật . Trong đám bạn em có đưa kẹp rồi.

Phú giật phất cây kẹp, giọng lạnh lùng :

– Em chuẩn bị về nhà là vừa .

Hương Thảo nũng nịu :

– Khuya lắm rồi, bệ hạ ơi . Em muốn ở lại ...

Phú đứng dậy, vẻ mặt dứt khoát :

– Khuya cũng về .

Thấy xuống giường một xấp tiền, Phú bảo :

– Sòng phẳng nhé .

Thảo thản nhiên nhặt xấp tiền lên :

– Chừng nào cần, cứ gọi em .

Phú không nói không rằng, anh mở cổng, ngoắc cho Thảo chiếc xích lô .

Đêm khuya rồi, nhưng ngoài phố vẫn đông người qua . Những đêm khác, giờ này Phú còn ở chỗ Hạnh Lâm, cho dù với anh cô vẫn giữ vẻ xa cách lạnh lùng . Chẳng biết đêm nay Lâm có trông Phú không ? Bước tới tủ thuốc lá ở cột đèn, Phú mua một gói . Không có Hạnh Lâm ở đây nhưng Phú vẫn hả hê phả khói, rồi đau đớn nhận ra bên người đàn bà khác, anh hết sức là lẻ loi, vô vị .

oOo

Cầm Tiên hích Hạnh Lâm, giọng dè bĩu :

– Nhìn con Hương Thảo kia . Môi nâu, mắt tím cứ như diễn viên Hàn Quốc, nhưng trông nó thật tởm .

Lâm thờ ơ :

– Mặc kệ nó . Mày nhìn làm chi rồi khó chịu .

– Nó đập vào mắt mình mới ghét chứ .

Cầm Tiên bỗng ngập ngừng :

– Dạo này ... tay Phú còn đeo đuổi mày không ?

Hạnh Lâm ngạc nhiên :

– Mày hỏi chi vậy ?

Tiên giả lả :

– Tại cái dạo mày bệnh rề rề, tao thấy hấn lo lắng cho mày quá, nên hỏi vậy mà .

Hạnh Lâm vẽ vòng vòng trên giấy :

– Anh ta vẫn ghé nhưng tao tránh mặt .

Cầm Tiên thắc mắc :

– Tại sao mày phải tránh mặt ? Nếu hấn tán tỉnh thì cũng tốt cho mày chứ .

Lâm im lặng . Vừa rồi cô đã nói dối Cẩm Tiên . Đúng ra, gần nửa tháng nay, Lâm không thấy Phú ghé hốc cầu thang cũng như shop Song Hạnh . Cô không biết lý do tại sao, ngay cả Thái cũng lắc đầu khi Hạnh San hỏi tới .

Lâm vừa đi học lại, vào lớp cô bắt gặp ngay cái cười khinh khỉnh, ta đây của Hương Thảo . Cái cười như chứa một thách thức nào đó hơn là điệu cợt làm cô khó chịu lẫn hoang mang .

Chuyện xảy ra với Lâm, ngoài Long ra, bạn bè không ai biết cả . Vậy Hương Thảo cười như thế là ý gì ?

Giọng Cẩm Tiên vang lên :

– Có chuyện này đúng sai tao không biết, nhưng mày nghe qua rồi bỏ ghen ?

Hạnh Lâm lắc đầu :

– Nói phứt cho rồi . Úp mở mãi, chán quá .

Cẩm Tiên hạ giọng :

– Tụi nó bảo thấy Hương Thảo đi với tay Phú . Hấn cho con bé về nhà bằng xe du lịch .

Tay Lâm chột bấu chặt vào thành ghế một cách vô thức . Thế đấy, con người thật của Phú cũng lòi ra thôi . May là Lâm không nghe những lời đường mật của anh ta .

Cẩm Tiên lại nói tiếp :

– Hương Thảo khoe rằng đã tìm được người bảo bọc cho mình nên không sợ cực nữa . Hứ ! Kẻ đó là ai, nếu không phải là Phú .

Hạnh Lâm nghe giọng mình lạ hoắc :

– Mày kể tới chuyện này làm chi ?

Tiên nghiêm nghị :

– Để mày biết mà đề phòng . Dấu sao Long vẫn tốt hơn Phú .

Lâm gượng gạo :

– Có lẽ vậy . Nhưng tao và Long cũng chẳng tới đâu được . Đừng nhắc tên hấn làm chi .

Cẩm Tiên nhìn ra đường :

– Vừa nhắc chàng, chàng đã xuất hiện . Linh thật .

Hạnh Lâm với nhìn theo . Cô tưởng Phú đến, nhưng người đó lại là Long . Anh vẫn hết sức kiên trì đeo đuổi Lâm . Thời gian cô nằm một chỗ, rất nhiều lần Long ghé thăm, nhưng cô tránh mặt .

Quanh Hạnh Lâm là hai người đàn ông . Một mảnh liệt đeo đuổi bằng bản chất nóng nảy của một người coi trời bằng vung, một si mê, đắm đuối của một thanh niên mới lớn . Nếu đem so sánh, dĩ nhiên Lâm

hiểu tim mình đã ngã về phía nào, nhưng lý trí cô lại bảo phải yêu khác đi .

Ngồi xuống đối diện với hai cô gái, Long tỏ vẻ lịch sự :

– Không phiền chứ ?

Cầm Tiên lắc đầu :

– Tôi thì không, chẳng biết nhờ Lâm thì sao ?

Hạnh Lâm gượng gạo :

– Tự nhiên . Long khách sáo thế . Bạn bè ngồi đông càng vui chứ có sao đâu .

Long có vẻ chua chát :

– Tiếc rằng giữa chúng ta chỉ tồn tại những chuyện buồn .

Cầm Tiên đùa :

– Vậy hai người rủ nhau đi xem tấu hài cho vui . Bảo đảm sẽ được cười bể bụng .

Long hạ giọng :

– Chắc gì người ta chịu đi .

Hạnh Lâm im lặng . Cô không muốn nghe trách móc, cũng chẳng muốn phân bua . Đứng bật dậy, cô nói :

– Mình về thôi, Cầm Tiên .

Tiên nhăn nhó :

– Ai lại ... bất lịch sự vậy ? Ngồi một chút thì đã sao nào ? Mày vừa nói càng đông bạn càng vui mà .

Lâm mím môi :

– Tao chỉ tưởng thế thôi . Nhưng thực tế không phải vậy .

Cầm Tiên kéo tay cô :

– Thôi mà Lâm . Có gì cứ nói hết với nhau một lần, để trong lòng làm chi cho nặng nề thế này .

Long nhìn Cầm Tiên :

– Tôi cần nói chuyện riêng với Lâm, mong Tiên thông cảm .

Cầm Tiên thoải mái cười :

– Chuyện nhỏ . Miễn sao ... quý vị vui là tôi vui rồi .

Đợi Tiên ra khỏi quán, Long mới nhỏ nhẹ :

– Sao cứ tránh mặt anh hoài vậy ?

Lâm nhặt nhổ :

– Long thừa biết mà .

– Anh hiểu những gì chị Lan Anh gây ra cho em là quá sức tưởng tượng . Anh không tha lỗi của chị ấy đâu . Nhưng thật ra, chị Lan Anh không hề biết em đang mang thai .

Mặt nhăn lại đau đớn, Long nói tiếp :

– Với anh, đó cũng là một cú sốc mà tới bây giờ anh vẫn còn không

tin rằng có thật . Khổ sao, càng đau bao nhiêu anh càng yêu em bấy nhiêu . Bao đêm thao thức với rượu, với khói thuốc, anh càng nhận ra, anh cần có em vô cùng .

Hạnh Lâm hạ giọng :

– Lời này tôi đã nói nhiều lần, nhưng hôm nay tôi vẫn phải nhắc lại, tôi không xứng đáng với tình yêu của Long và cũng không hề yêu Long .

Long cam chịu :

– Vâng . Anh đã ... bị nghe như thế rất nhiều lần . Nhưng tại sao ? Chẳng lẽ vì em yêu hắn ta ?

Hạnh Lâm trả lời rất điềm tĩnh :

– Đơn giản vì tôi không hiểu Long . Chúng ta sống ở hai thế giới khác xa nhau . Long chưa từng trải qua những gì tôi đã trải qua, và ngược lại, tôi không thể hiểu cách nghĩ của người giàu . Tôi là con bé lọ lem an phận nên chả đời nào mơ tới đôi hài pha lê để đi dạ hội . Mà làm gì có cổ tích ở xã hội này chứ .

Long da diết :

– Anh vẫn tin rằng những lời em vừa nói không phải xuất từ đáy lòng .

Lâm ngắt ngang :

– Tôi phải nói sao anh mới hiểu và buông tha cho tôi đây ? Dầu gia đình anh giàu có, anh học cao, tương lai rộng mở, nhưng anh không phải mẫu đàn ông trong tim tôi . Nếu so sánh với người tôi yêu, anh kém rất xa, rất xa Phú, dù anh ấy không ăn học bằng anh . Tôi yêu Phú vì anh là chỗ dựa tinh thần của tôi, anh chở che, bao bọc tôi được . Riêng anh, anh không có bản lĩnh đó .

Dứt lời, Hạnh Lâm vụt bỏ đi, để mặc Long gần như đổ gục trên bàn . Đây không phải lần đầu tiên cô từ chối tình cảm của Long, nhưng lần này cô đã đánh vào điểm yếu của anh . Mà thật vậy, Long hiền lành quá, trong sáng quá . Anh không đủ sức đối chọi với cuộc đời thì làm sao bảo vệ được người mình yêu .

Đón chiếc xe xích lô, Hạnh Lâm không về nhà mà ghé shop Song Hạnh .

Vừa thấy cô, Hạnh San đã nhón :

– Sao không về nhà nghỉ, ra đây làm gì ?

Lâm chép miệng :

– Ở nhà hoài chắc em chết mực mất .

San tò mò :

– Phú không ghé rước em sao ?

– Chị thấy rồi, còn hỏi gì nữa . Em và anh ta đâu còn ràng buộc .

Gặp nhau làm chi chứ ?

– Xí ! Sao chưa chát thể ? Biết đâu Phú không đến để thử lòng em, xem có nhớ nhung, có trông ngóng không ?

Hạnh Lâm bấu môi :

– Phú không ghé, em càng mừng .

San lơ lửng :

– Để xem mừng được bao lâu ?

Hạnh Lâm chưa trả lời thì đã thấy Hương Thảo lững thững bước vào . Kéo kính mắt cao lên khỏi trán, cô nàng chấp tay đi tới đi lui ngắm nghía .

Tới chỗ Hạnh Lâm ngồi, Hương Thảo giả vờ ngạc nhiên :

– Ủa ! Bộ làm công ở đây à ? Chà ! Nhìn cứ như bà chủ . Oai ghê .

Nén khó chịu xuống, Lâm mỉm cười :

– Thảo định mua gì ?

Thảo cong cớn :

– Để coi có gì đáng mua không đã . Trước đây mình quen mua sắm ở siêu thị Lan Anh . Chắc bỏ biết chỗ đó mà ha .

Hạnh Lâm thần nhiên :

– Biết chứ .

Vỗ vào trán, Thảo nói :

– Ô, quên . Trước khi đi tiếp thị với bọn mình, bỏ từng ngồi ở quầy đây mà . Nhưng dạo ấy túi còn rỗng, mình đâu dám vào siêu thị, giờ thì khác rồi . Biết đâu một ngày đẹp trời nào đó, mình sẽ làm chủ một shop mỹ phẩm, tầm cỡ hơn shop Song Hạnh này .

Hạnh San ngửa miệng, xen vào :

– Đời mà . Biết đâu được . Cứ việc tha hồ mơ .

Hương Thảo chỉ vào cái cà vạt bằng lụa tơ tằm cao cấp :

– Đưa mình xem . Cái này chắc hợp với anh Phú .

Nghe Hương Thảo nhắc đến Phú hết sức ngọt ngào, tay chân Lâm chột lạnh ngắt .

Vuốt chiếc cà vạt, Thảo lại nói tiếp :

– Anh Phú vừa phong trần, vừa phong nhã, ăn mặc bụi bặm một tí mới quyến rũ . Đúng không Lâm ?

Cô thần nhiên :

– Đó là người đàn ông quyến rũ, ăn mặc thế nào cũng quyến rũ .

Thảy chiếc cà vạt lại, Hương Thảo đánh giọng :

– Nói cho mà nhớ, Phú đang yêu tao đấy . Mày đừng bám theo anh nữa . Hãy yên phận ngồi quầy trông shop này đi . Đừng tơ tưởng tới người đàn ông quyền rũ ấy nữa . Tao nhất quyết bắt xác anh .

Hạnh San sững sờ nhìn Hương Thảo . Đến khi cô ta ra tới cửa, cô

mới thốt lên :

– Đồ ... đồ mất dạy .

Quay sang Lâm, San gắt :

– Nó nói vậy là sao ?

Hạnh Lâm lắc đầu . San ngờ ngàng :

– Chẳng lẽ Phú đang cặp với con nhỏ này ? Chị phải hỏi Thái cho ra mới được .

Lâm mím môi :

– Hỏi làm chi ? Em không muốn đâu .

San bực bội :

– Yêu ai thì nhận là yêu . Ghét ai thì bảo là ghét . Tội tình chi cứ dối lòng . Ai cũng có số phận, nếu cứ sợ khổ như mẹ thì suốt đời chả bao giờ có được một tình yêu như ý muốn .

Hạnh Lâm lơ đãng như không nghe San nói, thái độ của cô khiến San bực .

– Trước đây em cũng ghét Thái, nghi ngờ anh giả dối, thậm chí giận dữ khi chị quen Thái, nhưng thực tế đâu phải vậy .

Lâm bướng bỉnh :

– Còn hơi sớm để đánh giá về Thái .

Hạnh San giận dữ :

– Ủng công Thái đã ... chơi Lan Anh một vỏ để trả thù cho em .

Lâm lơ lửng :

– Nếu chuyện ấy có hại, chắc anh đã không làm .

San gằn :

– Nói như em, làm như anh Thái có lợi khi ... chơi Lan Anh như vừa rồi không bằng .

Lâm nhìn ra cửa khi Thái hớn hờ bước vào :

– Khỏe chưa mà ra đây ngồi ?

Lâm mỉm cười :

– Em ăn lương mà, nằm hoài coi sao được .

Thái hào phóng :

– Anh sẵn sàng trả lương không cho em một năm . Cứ thoải mái nghỉ tiếp .

Hạnh Lâm vuốt tóc :

– Sao tự nhiên anh hào phóng đến mức khó tin vậy ?

Thái thở ra hết sức khoan khoái :

– Anh vừa vô mảnh lớn .

San không ngăn được tò mò :

– Mảnh gì vậy anh ?

Bật cười thích thú, Thái kể :

– Anh đã mua được toàn bộ khu đất của Lan Anh với giá rẻ không ngờ .

San tròn xoe đôi mắt :

– Tại sao cô ta lại bán rẻ cho anh ?

Tiếp tục cười với vẻ khoái trá, Thái nói :

– Không bán để phá sản à ? Đợt vừa rồi khi anh quyết định không chung vốn với cô ta, Lan Anh phải mượn nợ để gồng hết tiền mua đất . Nếu không tham lam cố giữ đất cho có giá mới bán thì bây giờ Lan Anh đâu phải lo lắng như vậy .

Hạnh Lâm vọt miệng :

– Việt kiều đâu có quyền mua bất động sản .

Thái cao giọng :

– Anh trả tiền, nhưng người đứng tên là Hạnh San . Chị em oai ghê chưa ? Làm bà chủ đất đó .

Mặc cho Hạnh San ngớ ngàng, Hạnh Lâm nhếch môi làm thinh . Thái nói :

– Mời hai em đi nhà hàng với anh .

Lâm lắc đầu :

– Hai người đi được rồi . Em không làm kỳ đà đâu .

Thái dẩy nẩy :

– Sao lại thế ? Anh đã bảo với Phú . Cậu ta đang chờ đấy .

San nhăn nhó :

– Đi đi Lâm . Em bảo nằm một chỗ hoài sẽ mục người mà .

Thái nói tiếp :

– Cứ xa lánh mãi người ta, làm người ta chán đấy .

Hạnh Lâm mím môi :

– Em đi vì chị chứ chẳng vì người ta nào hết . Ai cần họ đâu mà ưạ với chán .

San chen vào :

– Rồi . Vì ai cũng được .

Hạnh San giao việc cho một nhân viên rồi hớn hờ đi bên Thái . Nhìn chị mình, Hạnh Lâm chột lo . Thái ranh ma quá, chẳng biết rồi San sẽ như thế nào khi chị ấy luôn vô tư, hời hợt với cuộc đời .

Chuyện Thái làm, rõ ràng có mục đích từ đâu . Nhưng anh ta lại rao lên là vì Hạnh Lâm . Chính vì lời rêu rao ấy mà cô lãnh đủ trận đòn thù của Lan Anh đến mức mất đứa con . Dù giọt máu của Phú là nguyên nhân khiến Lâm mất ăn, mất ngủ, nhưng với cô, việc đứa bé không còn vẫn là nỗi đau thể xác lẫn tâm hồn qua lớn mà tới bây giờ, Hạnh Lâm vẫn phải chịu đựng .

Vào nhà hàng, Hạnh Lâm đưa mắt tìm và thấy Phú đang ngồi, kế bên

anh là Hương Thảo . Con bé vừa bá cổ Phú, vừa nhìn Lâm với cái nhìn thách thức .

Hạnh Lâm phớt tỉnh như không . Cô ngồi xuống kế San nhưng trái tim cứ nhói nhói đau khi mục kích cảnh vừa rồi .

Phú đến bên cô, giọng trầm ấm :

- Em đã thật khỏe rồi phải không ?

Hạnh Lâm lặng lẽ nhìn anh và không trả lời tiếng nào, Phú tủm tỉm cười . Nụ cười của anh dễ ghét làm sao.

Suốt bữa ăn, Lâm thật ít nói . Cô mặc kệ Hạnh San và hai gã đàn ông trò chuyện với nhau vui vẻ . Phú chẳng hề chăm chú tới cô như trước đây . Nếu có tiếp thức ăn cho Lâm thì cũng là gượng ép, là chịu lẽ.

Hạnh Lâm chợt thấy no ngang . Cô ăn như máy và chỉ muốn đứng dậy bỏ về, nhưng lần nào cũng bị Hạnh San kéo lại.

Giữa buổi, Hương Thảo ghé vào tai Phú thì thầm với vẻ nhõng nhẽo, nũng nịu đến mức chóng mặt . Phú thản nhiên kéo Thảo sà xuống rồi thì thầm đáp trả.

Lúc này, Hạnh Lâm không chịu nổi nữa, cô bỏ chạy ra ngoài mặc cho San và Thái gọi thất thanh . Không có tiếng gọi nào của Phú cả . Lâm bỗng bật khóc . Cô khóc ngon lành và thèm được dỗ hết sức . Nhưng đâu ai chạy theo để vỗ về Lâm đâu.

Ngoác chiếc xích lô, Hạnh Lâm về nhà . Tới hành lang dần vào cầu thang, cô đã thấy Phú đứng đó trong bóng tối âm thầm với điều thuốc cháy đỏ trên môi.

Phú đang đứng ngang tàng choáng hết lối đi làm Lâm run rẩy . Chỉ cần bước tới một bước thôi, cô sẽ va vào anh . Cái vùng ngực rộng, ấm áp ấy đã có lần Lâm tựa vào, khóc nện lên cho hả khi nằm trong bệnh viện.

Lần đó Phú cũng khóc . Chính giọt nước mắt đàn ông ấy đã khiến tim Hạnh Lâm bồi hồi thổn thức . Vậy mà hôm nay Phú khác hôm đó hoàn toàn ư ?

Có phải anh thử Lâm rồi bây giờ tới năn nỉ, vỗ về không ?

Cô bước tới, nhưng Phú vẫn không nhường đường . Lâm vừa lách vào khe trống thì Phú vút điều thuốc, kéo mạnh cô vào lòng. Đầu cúi xuống, anh tìm môi Lâm, đôi môi run rẩy đến tội nghiệp . Phú cố không tin cô gái anh đang nắm nắn đã từng qua tay nhiều người khác vì cô ta trong mỏng manh quá, tinh khiết quá . Nhưng rồi cơn ghen ma quỷ chợt ập tới làm Phú như bị ai đâm vào ngực.

Anh phũ phàng đẩy Hạnh Lâm ra, khiến cô vừa hụt hẫng vừa ngỡ ngàng.

Bấp mồi vào điều thuốc, Phú độc ác :

- Em đã từng hôn bao nhiêu người, nhưng vờ run rẩy, vờ sợ hãi như một trinh nữ hờ Lâm ?

Hạnh Lâm đáp ứng :

- Anh nói thế là sao ?

Phú cười, nhưng mặt trong thật sợ :

- Tôi hỏi em đã từng hôn bao nhiêu người rồi ?

Lâm giận đến choáng người . Cô quay ngoắt đi vào hốc cầu thang .

Ngồi xuống chiếc giường tầng, Lâm vẫn thấy hai chân rã rời vì tức.

Thì ra Phú tới đây để nhục mạ cô chứ đâu phải để vỗ về như cô tưởng . Nhưng tại sao anh có thái độ này ? Hay Hương Thảo đã đâm bị thóc, thọc bị gạo, nói xấu gì Lâm ? Cho dầu Thảo nói gì chẳng đi nữa, Phú cũng nên tìm hiểu chứ ?

Nước mắt lăn dài trên má, Hạnh Lâm cứ nghẹn ở cổ . Cô tựa đầu vào cột giường và nghe giọng Phú đầy nguyền : "Thì ra đi tiếp thị bia cũng là để tiếp thị mình . Nhưng cách của em cao siêu quá hơn cách của Hương Thảo . Em luôn biết nâng giá mình với tất cả những thằng đàn ông xung quanh . Đúng không ?"

Hạnh Lâm bấu chặt vào cái gối đến mức tê điếng năm đầu ngón tay.

Sao Phú lại nở nói như vậy với Lâm nhỉ ? Tại vì Hương Thảo, Lâm nắc lên : "Anh không có quyền sỉ nhục tôi . Giữa chúng ta đâu còn ràng buộc gì, anh có quyền tự do với bất cứ người đàn bà nào anh thích mà . Không cần kiểm chuyện với tôi."

Phú đánh giọng : "Đàn bà trong mắt tôi chả là gì ? Tôi muốn ai sẽ được người đó. "

Ném về phía Lâm cái nhìn miệt thị, Phú nói tiếp :

- Còn không thích nữa, tôi sẵn sàng vứt bỏ . Nhưng tôi không tha thứ cho ai lừa gạt tôi đâu.

Hạnh Lâm ngớ ngàng :

- Tôi đã dối anh điều gì ?

Phú mím môi :

- Đã nhiều lần tôi hỏi em về ông Phát, em đều gạt ngang không trả lời hoặc trả lời lấp lửng vì không muốn tôi biết mối quan hệ giữa hai người . Giờ ông ta đã nói cả rồi.

Lâm kêu lên :

- Ông đã nói gì với anh ?

Phú hất hàm :

- Không nhiều, nhưng đủ để tôi hiểu các người quan hệ như thế nào . Lão Phát là kẻ tôi căm ghét nhất . Em biết chưa ?

Hạnh Lâm cay đắng :

- Chẳng lẽ tôi có thể lựa chọn khác sao ?
- Nhưng sao em lại dấu diếm tôi ? Hừ ! Ông ta vào bệnh viện thăm máu mủ của mình . Hay thật đấy.
Lâm gào lên :
- Anh đã biết mọi chuyện thì về đi.
Phú cười khẩy :
- Em đuổi tôi bao nhiêu lần rồi ? Nhưng đây là lần cuối, tôi không đến nữa đâu, vì tôi biết em có tình xưa đuổi để tôi phải tìm tới . Cái mảnh ấy hết linh rồi.
Vứt mảnh thuốc hút đó, Phú dằn gót bước đi . Ngồi lại một mình, Hạnh Lâm than thở nhìn bóng mình lẻ loi trong gầm cầu thang.

Dưới Ngàn Thông

Chương 7

Hạnh San vừa gọt vỏ củ cà rốt, vừa nhăn nhó nói :
- Anh Thái vừa đưa chị đi xem căn nhà khá đẹp, nhưng mắc quá.
Hạnh Lâm thờ ơ hỏi :
- Anh lại định mở thêm công ty, dịch vụ gì à ?
San ngập ngừng :
- Thái định mua cho chị em mình.
Đang nằm trên giường với quyển vở Hạnh Lâm hỏi lại :
- Mua nhà cho chị em mình ? Chị có đùa không ?
San xụ mặt :
- Chị nói thật chứ đùa gì . Ảnh không muốn tụi mình ở gầm cầu thang nữa.
Lâm nhún vai :
- Ảnh không muốn chị ở gầm cầu thang thì đúng hơn.
Hạnh San lộ vẻ bất bình :
- Nhưng chẳng lẽ ý muốn đó là xấu ? Ai cũng thích người mình yêu được sung sướng hết.
Hạnh Lâm phân bua :
- Em có nói gì đâu . Tuy nhiên, em thích ở gầm cầu thang hơn . Nó tối tăm, chật hẹp thật, nhưng đó là khoảng trời của em.
San bủi môi :
- Dưới hốc cầu thang làm gì có khoảng trời . Em chỉ giỏi tưởng tượng . Chị thì quá chán cái khoảng trời chật hẹp ấy rồi . Chị ao ước có một

chỗ ở ra về một căn nhà hơn . Và Thái đã đáp ứng được khát khao đó.

Hạnh Lâm hạ giọng :

- Thế ông ta có nói tới chuyện cưới xin chưa mà lo xây tổ chim câu rồi ?

San chớp mắt :

- Tụi chị dự định cuối năm, lúc đó chị cũng vừa tốt nghiệp, đủ sức để phụ anh kinh doanh . Tháng sau ba mẹ Thái về sẽ tính toán cụ thể hơn về đám cưới.

Lâm vờ dỗi :

- Hai người đã tính tới đó, nhưng em và Lập chả hay biết gì.

Hạnh San chống cằm :

- Tất cả mọi dự tính, chị cứ thấy thế nào ấy, nên chưa nói với tụi em.

Hạnh Lâm tò mò :

- Chị không nói gì về ông ta với Thái sao ?

Khẽ lắc đầu, San hạ giọng :

- Không . Và anh định ninh ba đã chết lâu lắm rồi.

Lâm ngập ngừng rồi nói một hơi :

- Nhưng Phú biết ông ta, lẽ nào ông ấy im lặng khi biết Thái tiến tới với chị.

Hạnh San sửng sốt :

- Tại sao Phú lại biết chứ ?

Hạnh Lâm cười khẩy :

- Chính ông nói với Phú và đó cũng là lý do để Phú trở mặt với em vì anh rất ghét ông ấy.

Hạnh San sửng sờ :

- Sao bây giờ em mới cho chị biết ?

Lâm cười buồn :

- Em đâu muốn chị bận tâm.

- Nhưng tại sao Phú ghét ba ?

- Em không biết.

Hạnh San tự trả lời :

- Chắc ông làm chuyện gì đó ảnh hưởng đến Phú.

Lâm nhếch môi :

- Thì ông có đời nào làm chuyện tốt.

Hạnh San lo lắng nhìn Lâm :

- Chắc chị phải nói thật với Thái thôi.

Hạnh Lâm chua chát :

- Biết đâu chừng anh ta lại phản ứng y như Phú . Chị sẽ mất người chồng lý tưởng, mất ngôi nhà trong mơ.

San hoang mang :

- Chị phải làm sao đây ?

Lâm trả lời :

- Em không biết . Nhưng em cho rằng trong tình yêu và tình vợ chồng, thành thật là yếu tố quan trọng để có hạnh phúc . Chị không thể dấu Thái suốt đời được.

Hạnh San thở dài :

- Biết khuyên chị như vậy, sao trước kia em lại không nói thật với Phú ?

Hạnh Lâm nhỏ nhẹ :

- Trường hợp em và Phú khác chị và Thái rất xa . Em không hề tự nguyện đến với anh, tại sao em phải móc ruột móc gan ra cho ai thấy ? Với lại, em luôn luôn nghĩ ba mình đã chết rồi, nên nhưng khi đứng mặt ông, em đều nhủ lòng... Ông là người dưng, Phú muốn có trách em chẳng qua anh ta muốn rũ bỏ một gánh nặng.

Môi nhếch lên đầy cay đắng, Hạnh Lâm nói tiếp :

- Phú là con ngựa bất kham trên tình trường . Em không đủ khả năng giữ chân anh ấy dù chỉ một thời gian ngắn.

Hạnh San tư lự :

- Lắm lúc chị nghĩ, nếu đứa bé không chết, liệu Phú có cưới em không ? Trục giác cho chị thấy Phú sẽ tiến tới...

Có thể, vì đó là giọt máu của anh ta mà . Nhưng rồi sau đây, chắc ngựa lại quên đường cũ . Em lại như mẹ ngày xưa, phải ôm con thơ thức chờ chồng đi chơi tận gần sáng mới về . Rồi sau đó bị phụ rẫy và chết vì lao tâm lao lực...

Hạnh San kêu lên :

- Trời ơi ! Em vẽ cho mình những hình ảnh đen tối ấy tự bao giờ vậy ? Dường như em bị số phận của mẹ ám ảnh nặng quá mất rồi.

Lâm lắc đầu :

- Không phải . Em nhắc tới mẹ để an ủi mình hãy vui lên vì bị Phú lừa tránh ấy chứ.

San chép miệng :

- Chị thật không hiểu nổi em.

Bước xuống giường, Lâm nói :

- Em tới shop đây.

San dặn dò :

- Nhớ cẩn thận . Đạo này hay có nạn "chê tiền" lắm . Khi nhận tiền, thói tiền phải nhớ chú ý.

Lâm tự tin :

- Em lúc nào cũng đề phòng . Chị không phải lo.

Đến shop, Hạnh Lâm vừa ngồi xuống quầy đã thấy ông Phát lù lù bước vào, người nồng nặc mùi rượu.

Hạnh Lâm tái mặt quay đi, nhưng ông Phát đã tới trước mặt cô :

- Con khỏe hẳn chưa Lâm ?

Lâm lì cúi mặt xếp lại những cây son, lọ nước hoa đắt tiền trong tủ kính, Hạnh Lâm làm thinh. Ông Phát cười khan :

- Con hận ba lắm phải không ? Đúng . Ba không xứng đáng để các con gọi tiếng ba . Ha ! Nhưng đâu sao ba cũng là ba các con . Để nhớ xem, Hạnh San năm nay hai mươi bốn tuổi, con hai mươi hai, thằng Lập hai mươi mốt . Ba có những ba đứa con vừa đẹp, vừa ngoan, lại siêng năng chăm học . Vậy mà ba phải dẫu không dám nhận chúng là con, vì sợ mẹ vợ quá ác sẽ hại chúng . Ha ! Xem ra cuộc đời ba đúng là một bi kịch.

Hạnh Lâm nhỏ nhẹ, nhưng hết sức lạnh lùng :

- Xin lỗi . Ông cần mua gì ? Nếu không, mời ông ra ngoài để chúng tôi buôn bán.

Ông Phát vuốt mặt :

- Ba chỉ ghé thăm con thôi, chớ có thiếu gì đâu mà mua . Thằng Phú có tốt với con như thằng Thái tốt với Hạnh San không ? Còn thằng Lập nữa, nó có quen ai chưa ?

Lâm chua cay :

- Có con gái nào thêm quen với một đứa giữ xe sống chui rúc dưới gầm cầu như nó . Ông ác lắm . Nếu hồi bỏ đi, ông còn chút lương tri, đừng ăn cắp mấy cây vàng mẹ dành dụm thì mẹ con tôi đã có nhà ở, chớ đâu khốn khổ thế này.

Mắt toé lên tia căm hận, Lâm mím môi :

- Khổ nhất là mẹ . Khi chết không có được một nơi đáng hoàng để đặt quan tài . Tôi đã thề sẽ không tha thứ cho ông, ông hiểu không ?

Ông Phát khổ sở :

- Ba hiểu chứ . Ba không mong được tha thứ mà chỉ muốn lo cho các con.

Hạnh Lâm cười nhạt :

- Lúc mẹ bệnh nặng, tôi nhờ người ta dẫn đi tìm để nhờ ông bố thí ít tiền, lo thuốc thang cho mẹ, nhưng ông lại tránh mặt.

Ông Phát sùng sốt :

- Ba không hề biết chuyện đó.

- Tôi nghe tiếng ông rành rành, ông đừng chối . Phải chi lúc đó ông nhân đạo một chút, có lẽ mẹ đã không chết tức tưởi như vậy.

Ông Phát than thở :

- Ba không biết thật mà.

Lâm gần từng tiếng :

- Biết hay không, mẹ tôi cũng chết rồi . Bọn tôi tự xem mình mồ cô cha lẫn mẹ, bởi vậy ông không phải lo cho chúng tôi.

Giọng hơi nghẹn lại, ông Phát nói :

- Ba biết nên hôm nay ba tới đây đưa lại tụi con số vàng ngày xưa ba đã lấy cắp của mẹ . Vàng này để dành mua nhà, giờ con lấy tu sửa mồ cho mẹ rồi tìm chỗ mà ở, đừng chui rúc trong gầm cầu thang nữa.

Vừa nói ông vừa đặt lên mặt kính một gói nhỏ . Hạnh Lâm đẩy ra xa.

- Cái ông phải trả là mạng sống của mẹ, là nỗi khổ cực bao nhiêu năm nay của chị em tôi kìa.

Ông Phát nài nỉ :

- Con cứ mĩa mai, mắng nhiếc đi, nhưng đừng từ chối số vàng này . Tụi con có nhà ở, mẹ con chết mới yên tâm nơi suối vàng.

Ông Phát đẩy cái gói vàng tới sát Lâm, cô lại đẩy ra . Ông liền cầm tay Lâm, và đặt túi vàng vào đấy . Giọng ông xúc động :

- Đừng từ chối con à . Ba chỉ trả lại những gì của mẹ thôi mà.

Hạnh Lâm chưa kịp rút tay lại, cửa đã xích mở, Phú lùng khùng bước vào . Nhìn tay cha con Lâm, mặt anh sa sầm xuống, nhưng ngay sau đó Phú mỉm cười lịch sự :

- Vui quá hả ? Tôi có thể tham gia được không ?

Ông Phát ngượng ngùng rút tay lại . Phú nhìn ông lạnh nhạt :

- Ông vẫn còn phong độ lắm . Nhưng thú thật tôi chướng mắt quá.

Cúi gầm mặt, ông Phát bỏ đi một nước . Phú quay sang nhìn Hạnh Lâm rồi lạng lẽ quay ra . Cái nhìn của anh khiến cô đau thắt ở ngực . Cô chạy theo gọi to.

Phú đứng lại, hất hàm :

- Cô muốn gì ?

Hạnh Lâm nuốt nước bọt :

- Tại sao anh ghét ông ta dữ vậy ?

Phú cười nhạt :

- Câu hỏi quá thừa.

Dứt lời, Phú lại lầm lũi bước . Hạnh Lâm trở vào shop, cô mân mê gói vàng trong tay, lòng rối tung . Không biết trong đây là bao nhiêu vàng, nhưng nếu đủ để mua một căn nhà thì chắc không thể nào là một hai cây . Với chị em Lâm, số vàng này là một gia tài, là một giấc mơ không dám mơ khi chưa ai rời ghế nhà trường để làm ra tiền bằng công đèn sách mười mấy năm . Thế sao cầm nó trong tay, Hạnh Lâm thấy chua chát nhiều hơn là mừng . Giá như ngày ấy, ông ta đừng vô lương tâm đến mức đánh cắp vàng của mẹ để theo người

dàn bà khác qua tận Campuchia thì có lẽ cuộc đời của chị em cô đâu khốn khổ như thế này.

Càng nghĩ, Lâm càng hận cha mình . Hừ ! Vâng chị em cô phải lấy vì đó là của mẹ, nhưng tình cha con thì không bao giờ . Với Lâm, ba mình đã chết lâu lắm rồi.

Phú ngồi lặng lẽ nhìn mưa qua ô cửa kính. Năm nay mưa đến sớm, quán xá sớm vắng vẻ và lòng anh thường trống trải hơn. Trước đây, mãi mê lao vào chuyện kiếm cho thật nhiều tiền, Phú chẳng bao giờ có thời gian thừa để ngồi nhìn mưa về nhớ nhung lắng đọng về một người như vậy. Thế nhưng, mọi cái đã khác đi khi anh gặp Hạnh Lâm và yêu cô. Tiếc rằng, tình yêu ấy không đẹp như anh tưởng. Phú cố tình quên, khổ sao cô gái ấy vẫn hiển hiện trong tim anh, Lâm như một vết thương không lành, mà chỉ cần chạm nhẹ tay, toàn thân anh đã nhức nhối khôn nguôi. Thái đẩy nhẹ cửa, bước vào, tóc ướt nước. Anh bước đến kế bên Phú, vỗ nhẹ vào vai anh, Thái cười cười:

– Sao giống thất tình vậy?

Phú cười khinh khỉnh:

– Thất tình à? Còn khuya. Tao đang nghĩ cách kiếm thêm nhiều tiền đây.

Thái nheo nheo mắt:

– Tiền mày đâu có thiếu. Lo tìm mối đầu tư cho tình thì hay hơn. Cờ tuổi này phải nghĩ tới chuyện vợ con, không thì lâm vào cảnh cha già con muộn đày.

Phú hất hàm:

– Nói người khác, nhưng mày thì sao?

Thái thở ra khoan khoái:

– Đợi Hạnh San thi tốt nghiệp xong, chúng tao sẽ cưới.

Nhìn Phú, Thái hỏi:

– Tao không hiểu sao mày và Hạnh Lâm đã từng mặn nồng như thế mà bây giờ cứ như hai người xa lạ.

Phú nhếch môi:

– Hạnh San không nói gì với mày sao?

– Không. Cô ấy chỉ bảo rằng số của Hạnh Lâm vừa cực vì gia đình, vừa lận đận trong tình duyên, khi con bé vừa hiểu được mình yêu ai thì người đàn ông đó lại quay lưng.

– Thế sao cô ta không nói lý do vì đâu họ lại quay đi?

Thái ngập ngừng:

– Tao muốn hỏi lắm chứ, nhưng thấy đề hỏi mày thì đúng hơn.

Phú thản nhiên:

– Cũng chả có gì phải giải thích, Hạnh Lâm đâu phải người đầu tiên của tao, quay đi khi đã chán chường.

Thái đành mặt lại:

– Nhưng Lâm đâu phải hạng đàn bà để mày đùa chơi rồi bỏ. Mày phải có trách nhiệm với con nhỏ chứ.

Phú long mắt lên:

– Tao đã quá tốt với cô ấy. Lương tâm tao thanh thản khi quay đi. Điều đó chắc chắn Hạnh Lâm biết, thậm chí cô nàng còn cười và cho tao là một gã ngốc nữa là khác. Với đàn ông, điều sỉ nhục nhất là bị người đàn bà mình yêu lừa gạt. Do vậy, chả đời nào tao tha thứ cho cô ta.

Thái ngờ ngàng:

– Mày... mày... nói vậy nghĩa là sao?

– Đứa bé trong bụng Lâm không phải tác giả là tao. Đã có người đứng ra nhận đó là máu mủ của mình, vậy mà Hạnh Lâm...

Thái ngất ngàng:

– Thăng Long phải không? Sao mày không nghĩ nó cố tình chia cắt mày và Lâm?

Phú lắc đầu:

– Không phải Long. Nó cũng là một thằng ngốc như tao thôi.

– Vậy thì đó là ai?

Phú bật cười chua chát:

– Không phải là thằng mà là ông. Một ông đứng tuổi ra vẻ một ông bố hơn.

Thái sửng sốt:

– Thật sao?

Thái bồn chồn tự hỏi:

– Hạnh San biết không nhỉ?

Phú nhún vai:

– Đó là chuyện của chị em cô ta. Tính Hạnh San khác hẳn Hạnh Lâm, mày không phải lo về cô vợ tương lai.

Thái nhíu mày:

– Nhưng sự thật có đúng vậy không?

Phú cười nửa miệng:

– Nếu bịa chuyện là tao tự bôi tro trét trấu vào mặt mình.

Thái hơi chồm tới trước:

– Mày đã tìm hiểu tại sao chưa?

Phú hơi khựng lại, rồi đáp gọn lỏn:

– Tiền. Chỉ vì tiền thôi. Khi nghèo quá, người ta dễ sa ngã. Nhưng giá như Lâm thành thật, tao sẽ sẵn sàng bỏ qua tất cả, đằng này cô

ta lại đóng kịch một cách xuất sắc. Suýt chút nữa tao đã nuôi con thiên hạ rồi. Nếu là mày, mày sẽ làm sao?

Thái im lặng. Một lát sau, anh mới nói:

– Tao vẫn thấy những điều mày nói khó tin. Theo tao, Hạnh Lâm yêu mày thật, dạo này con bé buồn lắm. Chuyện xảy ra với Lâm, chắc là một chuyện ngoài ý muốn.

Phú cố chấp:

– Nếu vậy Lâm cũng phải nói thật với tao và không nên tiếp tục quan hệ với người đàn ông đó.

Thái hỏi gặng:

– Mày gặp hai người sao?

Phú dài giọng:

– Chuyện thường mà. Ông ta vào tận shop Song Hạnh nữa kìa.

Giọng Thái bắn khoăn:

– Tao biết ông ta không?

– Ờ, thế mày đã từng gặp. Ông tên Phát.

Thái kêu lên:

– Cũng là chủ một nhà hàng. Đúng không?

Phú kể lể:

– Sau khi chú tao mất, bà thím đã bước thêm bước nữa với người đàn ông này. Ông ta mau chóng tóm thâu mọi thứ. May cho tao, nên nhà hàng này mới còn. Nhưng họ tề đến mức dọn sạch hết mọi thứ bên trong.

Thái ngờ ngàng:

– Có chuyện đó nữa sao?

Phú gật đầu:

– Lúc đó mày đã xuất ngoại nên đâu biết được tình hình của tao.

Đang học năm thứ hai đại học, tao phải bỏ vì không ai nuôi để quản lý một nhà hàng chỉ còn cái vỏ.

Thái ái ngại:

– Rồi mày làm sao?

– Tao phải thế chấp chủ quyền nhà để vay vốn ngân hàng và tiếp tục với công việc bao nhiêu năm của mình. Có điều lần này tao đã là chủ. Vất vả làm tao mới trụ được và đứng vững như hôm nay. Bởi vậy, trong mắt tao, Phát là một kẻ thù không đội trời chung.

Thái gật gù:

– Vừa là đối thủ, vừa là tình địch. Kể cũng đau thật. Nhưng mày vẫn có thể chơi lão một ván cho tan nhà nát cửa mà.

– Ra đòn kiêu đó thì quá tồi. Tao không muốn.

– Vì sợ hại tới Hạnh Lâm chứ gì?

Phú cười khẩy, thay cho câu trả lời. Thái chột trằm giọng:

– Trong tình yêu, điều quan trọng nhất là biết tha thứ và tin tưởng nhau. Mà không thể tha thứ cho Lâm thì ít ra cũng nên nghe cô ấy giải bày chứ. Cố chấp quá càng đau khổ.

Phú nhăn mặt:

– Ai bảo với mày tao đau khổ ?

Thái cười:

– Cần gì phải có người bảo. Nhưng mày phủ nhận thì thôi. Riêng tao vẫn tin Hạnh Lâm có nỗi khổ riêng nào đó. Rồi tao sẽ tìm hiểu hộ mày.

Phú khoát tay:

– Không cần đâu.

Thái trằm giọng:

– Mày chưa hiểu chị em Hạnh Lâm bằng tao. Họ có những nỗi niềm riêng không phải với ai họ cũng nói.

– Như vấn đề gì?

– Gia đình chị em Hạnh Lâm rất hận bố mình, vì trước đây ông ta bỏ mẹ con họ để theo một người đàn bà khác qua tận Campuchia. Khi đó ông ta đã lấy hết số vàng mẹ Lâm dành dụm để mua nhà...

Phú thoáng ngớ ngàng:

– Chớ không phải họ mồ côi cả cha lẫn mẹ sao?

– Đối với chị em Lâm thì ông ta đã chết, nhưng mới đây San nói tao mới biết không phải vậy.

Thái thở dài:

– Chị em Lâm khao khát có một chỗ ở hoàng một tí. Chắc vì ước muốn này thúc nhen Lâm mới can tâm làm thế để đạt được điều chị em cô cần. Vừa rồi San cũng khoe với tao, chị em cô ấy sắp mua nhà mới. Tao không tiện hỏi ở đâu họ có tiền, nhưng bây giờ tao đoán ra rồi.

Phú nhìn Thái trân trối:

– Mày muốn nói là tiền của Hạnh Lâm à?

Thái im lặng thay câu trả lời. Vỗ vai Phú, anh bùi ngùi:

– Dầu như thế nào, Hạnh Lâm vẫn đáng quý, vì con bé biết sống cho người khác. Điểm này Hạnh San và Lập thua Lâm xa. Nếu mày bỏ Lâm, mày sẽ ân hận suốt đời.

Phú diều cợt:

– Mày đâu cần lãng xê em vợ đến thế.

Thái có vẻ giận:

– Mày tệ hơn tao nghĩ nhiều quá.

Vừa nói, anh vừa bực bội đứng dậy. Trời vẫn mưa, nhưng Thái vẫn

bỏ ra cửa. Phú chạy theo giữ anh lại:

– Giận tao à?

Nhìn đồng hồ, Thái thản nhiên:

– Tao hết hứng nói chuyện rồi. Với lại, tao phải đi đón Hạnh San. Tối nay nàng đi sinh nhật bạn nên chỉ mình Hạnh Lâm ngoài quầy không ai chuyện trò, cũng chả ai đưa đón.

Phú đành để Thái đi. Ngồi một mình trong quán, chẳng có mấy người khách, anh vừa buồn, vừa chán vì nhớ Hạnh Lâm. Những gì mới nghe được từ Thái càng làm anh nhớ cô hơn. Suy ra cho cùng, Phú chẳng hiểu nhiều về hoàn cảnh của Lâm, nên dẫu yêu cô, anh vẫn không thông cảm cho cô. Cứ loay quanh lẫn quẩn giữa các dãy bàn mãi cũng chán, Phú phóng xe đi dưới mưa. Tới trước shop Song Hạnh, anh không vào mà ngồi trong xe đốt thuốc. Phải bắt đầu như thế nào với Lâm đây? Phú chột lúng túng. Anh bị dẫn vật bởi tình yêu và lòng ghen tương ích kỷ. Tha thứ hay không? Phú lần lựa không quyết định nổi. Hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác, rồi ngượng ngùng khi nhớ trước đây đã hứa với Lâm không... thuốc lá, rượu chè nữa. Lời hứa ấy anh dễ dàng bỏ qua khi giận Lâm. Anh dễ dãi với bản thân nhưng khe khắt với người mình yêu đến mức không màng nghe cô phân trần giải thích. Nhất định đêm nay, Phú và Lâm phải nói hết những điều chất chứa trong lòng mới được.

Xuống xe, Phú dầm mưa đi tới shop. Đẩy cửa bước vào, anh bất ngờ khi thấy ngoài Hạnh Lâm ra còn có cả Long. Mặt Lâm tái đi còn mặt Long thì hầm hầm khi anh đến gần. Cả ba bỗng rơi vào yên lặng, một sự yên lặng nặng nề đến khó chịu vô cùng. Cuối cùng, Lâm lên tiếng:

– Thưa ông, cần mua gì?

Phú mím môi:

– Anh cần nói chuyện với em.

Hạnh Lâm nhỏ nhẹ, nhưng lạnh như băng:

– Ông cứ nói đi. Tôi xin nghe.

Phú nhìn cô da diết:

– Anh chỉ nói riêng với em thôi.

Lâm quay mặt đi:

– Ngoài chuyện mua bán ra, tôi không muốn nghe chuyện gì cả.

Mong ông hiểu cho.

Nãy giờ im lặng nhìn Phú bằng cái nhìn căm ghét, Long chột lên tiếng:

– Anh không nên làm phiền Lâm nữa. Cô ấy đã nhìn ra bộ mặt thật của anh rồi.

Phú nóng nảy:

– Im đi. Chuyện của chúng tôi không liên quan tới cậu.

Giọng Hạnh Lâm khàn đặc:

– Có đấy. Giữa chúng tôi bây giờ là một. Tôi đã hiểu ai là người đàn ông tốt với tôi rồi.

Phú sững sờ. Anh chợt hụt hẫng ghê gớm. Bản lãnh của một gã lỏi đời, từng trải phút chốc biến mất. Anh đứng chết trân nhìn Lâm nép người vào Long với vẻ tin cậy. Phú giận dữ quay đi. Anh chui vào xe, gục đầu trên vô lăng, lòng đau như bị ai xé. Nhưng anh đâu thể bỏ qua dễ dàng như vậy. Rồ ga, Phú chạy về chung cư và tiếp tục hút thuốc lá trong xe để chờ Lâm về. Có lẽ một lát anh phải chứng kiến cảnh cô âu yếm ngồi sau lưng Long, dịu dàng vòng tay ôm, tình tứ úp mặt vào lưng thẳng nhai ấy. Cũng chẳng sao, anh đang muốn thử sức chịu đựng của mình trước những cảnh ấy đấy. Mưa vẫn lâm thâm rơi, không lớn, nhưng vẫn đủ sức làm lạnh run những người phải đợi mưa mà đi. Phú rút thuốc đổ trên môi, anh vẫn lạnh hơn những người đang co ro ngoài kia. Trán Phú chợt nhíu lại khi thấy một dáng nhỏ đang còng lưng đạp xe về một mình trong đêm mưa vừa lạnh, vừa vắng chớ không phải về với Long như anh tưởng. Tông mạnh cửa xe, Phú băng băng chạy về phía cô đúng lúc Lâm đứng trước lễ chung cư để vào cầu thang. Phú giữ tay cầm xe lại, đôi mắt tối sầm vì hối hận đã nghĩ sai về Lâm. Giọng hơi nghẹn một chút, Phú thì thào:

– Hạnh Lâm!

Dù bất ngờ trước sự xuất hiện đột ngột của Phú, Lâm vẫn mím môi đẩy đầu xe tới trước:

– Xin lỗi. Ông cho tôi vào nhà.

Buông xe ra, Phú lì lợm giữ chặt đôi vai mảnh dẻ của Lâm, buộc cô phải ngược lên nhìn anh. Ánh mắt lấp lạnh buốt của Phú khiến Lâm chùn chân. Một tiếng nức nở tắt nghẹn trong họng Lâm. Cô như đổ gục khi Phú kéo mình vào lòng.

– Lâm ơi!

Anh lại khẽ gọi tên cô, khẽ tới mức Lâm tưởng như cô đang mơ.

Mưa vẫn đều hạt, Phú vuốt những sợi tóc ướt trên vàng trán mịn màng trắng như men sứ của Lâm rồi nài nỉ:

– Đừng giận anh nha Lâm.

Lâm lắc đầu và vùng ra:

– Hương Thảo đâu mà ông đến đây? Tôi không phải là trò tiêu khiển của ông. Hãy để cho tôi được yên.

Phú thoáng ngỡ ngàng khi Lâm nhắc đến Hương Thảo bằng giọng

khá gay gắt. Với Phú, cô gái này chỉ để đùa vui, để trêu tức Lâm. Anh đã quên khuấy cô nàng, không ngờ Hạnh Lâm vẫn nhớ. Điều đó chứng tỏ Lâm yêu anh nên ghen. Giọng chùng xuống, Phú nói:

– Hương Thảo không liên quan gì tới chúng ta hết.

Hạnh Lâm vượt gương mặt dầm nước mưa:

– Vậy thì ai liên quan ? Ông Phát phải không ? Ông không chấp nhận ông ta, sao còn tìm gặp tôi làm chi ? Dẫu tôi cũng rất thù ông Phát, nhưng giữa chúng tôi vẫn còn tồn tại một ràng buộc thiêng liêng. Ông không vượt qua sự căm ghét của mình để chấp nhận sự ràng buộc này thì giữa chúng ta đã chấm dứt rồi.

Gạt mạnh tay Phú khỏi vai mình, Lâm dắt xe đạp đi, cô khuất sau hốc cầu thang rồi mà Phú vẫn đứng trơ trơ dưới mưa.

Lâm vừa khẳng định tình cảm giữa cô và ông Phát, đã vậy cô còn bảo anh phải vượt qua bản thân để chấp nhận tình cảm này nếu yêu cô.

Phú cười gằn. Có gã đàn ông nào chấp nhận như thế không ? Anh quay gót trở về chỗ đậu xe và phóng đi. Ngoài trời mưa vẫn rơi.

oOo

Lập rụt rè ngồi xuống kế bên Phú. Thái độ của cậu khiến anh buồn cười.

Vỗ mạnh vai Lập, Phú nói :

– Làm gì mà căng thẳng thế ? Anh đã ủng hộ, cậu không phải lo.

Hoàng Diệp tùm tùm :

– Ngày thường anh quậy lắm mà.

Lập hiền lành cãi :

– Anh có quậy gì đâu.

Bà Hà nói vào :

– Có quậy cỡ nào cũng không bằng anh Phú nhà này. Làm đàn ông hiền quá cũng dở. Nghe Diệp kể hoàn cảnh của cháu, bác thấy thương. Máy chị em đùm bọc nhau để sống đã là khó, đằng này lại còn học tới đại học nữa. Bọn trẻ bây giờ không phải ai cũng có ý chí thế đâu.

Phú nháy mắt trêu :

– Được điểm mười rồi. Khỏe nha.

Bà Hà tiếp tục nói :

– Từ nay rảnh cháu cứ tới nhà chơi. Bác không khó khăn trong chuyện bạn bè của Hoàng Diệp. Nhưng bác luôn bảo nó phải chọn bạn. Quen ai phải đưa về cho bác biết, nếu thấy không được, bác cấm là Diệp chả dám cãi lời đâu.

Lập ngoan ngoãn nghe bà Hà giao đầu. Muốn cưới được vợ phải

chịu cực, chịu khó. Nghe thế này, cũng không cực lắm.

Bà Hà hạ Giọng :

– Hoàng Điệp hay nhắc chị Lâm của cháu lắm. Tháng sau giỗ của bác trai, bác mời cả ba chị em cháu tới ăn giỗ. Nhớ không được từ chối đó.

Lập lễ phép gật đầu. Nhìn cậu ta, Phú lại chạnh lòng khi nghĩ tới Hạnh Lâm. Nếu như bà Hà biết ông Phát dan díu với cô thì chuyện gì sẽ xảy ra nhi ? Bà thím anh tuy rất mực si mê ông Phát, nhưng bà cũng rất quyền hành độc đoán và ghen thì cũng kinh khủng.

Hoàng Điệp kể có lần ghen ông Phát với một cô nữ tiếp viên, bà Hà đã cầm dao rượt ông chạy vòng vòng trong nhà. Ông Phát sợ đến mức phải quỳ xuống thề thốt đủ điều.

Giọng Hoàng Điệp khó chịu :

– Giờ này mà vẫn không thấy dựng về ...

Bà Hà vội nói :

– Mẹ Vừa nhờ ổng chút chuyện, chắc cũng sắp về tới rồi.

Quay sang Phú, bà hỏi :

– Nghe nói dạo này ổng hay ghé nhà hàng Sao Đêm lắm phải không ?

Phú vội lắc đầu :

– Dạ, không. Nhà hàng của thím thuộc loại có đẳng cấp, ông ta ghé nhà hàng cháu làm chi ?

Bà Hà nhếch môi :

– Làm chi chỉ đàn ông với nhau mới biết.

Giọng Phú đành lại :

– Không có lý do gì cháu bao che cho hạng người đó cả.

Hoàng Điệp bầu tay Phú :

– Cho em xin mà. Bữa nay em đang vui, anh để em vui cho trọn đi.

Phú im lặng. Ngoài cổng có tiếng chuông. Bà Hà nói :

– Chắc ổng về đó.

Hoàng Điệp đứng dậy ra mở cửa. Lập tò mò chờ người mà Điệp từng bảo là mẹ cô si mê, xem ông ta phong độ đến cỡ nào.

Sự háo hức của Lập tắt ngấm khi anh nhận ra ông Phát. Những biến chuyển trên gương mặt Lập không lọt khỏi ánh mắt sắc sảo của Phú. Anh thấy cả sự bối rối cùng cực của cả ông Phát.

Ông ta cười, nhưng miệng méo xệch khi nghe Hoàng Điệp giới thiệu Lập. Ông Phát chìa tay ra, nhưng Lập quay đi giọng chua chát :

– Sao lại là ông ? Thật không ngờ.

Điệp ngơ ngác:

– Ủa! Anh quen dựng em hả?

Lập cười đau đớn:

– Quen. Rất quen nữa là khác.

Nhìn bà Hà, Lập nói:

– Xin lỗi. Cháu không thể ở lại dùng cơm với gia đình bác được.

Dứt lời, Lập đâm đầu chạy bỏ ra đường trước tiếng gọi thất thanh của Điệp.

Quay sang nhìn Phú, Điệp thẳng thốt:

– Chuyện gì vậy anh?

Phú chưa trả lời, Hoàng Điệp đã hỏi ông Phát:

– Sao anh Lập lại bỏ đi hử dượng? Bộ hai người từng xích mích à?

Ông Phát ấp úng:

– Làm gì... làm gì có.

– Nhưng anh Lập bảo là rất quen dượng mà.

Ông Phát liếm môi:

– Thằng ấy giữ xe gần siêu thị. Ai là khách thì nó quen.

Phú cười khẩy trước cách chối quanh của ông Phát. Lập còn biết xấu hổ vậy mà Lâm lại bảo anh phải chấp nhận việc của cô và lão già đáng tuổi cha chú ấy.

Anh đứng dậy, trấn an Điệp:

– Để Lập cho anh. Không sao đâu. Cậu ta bị sốc chút chút khi gặp dượng đấy mà.

Ra tới đường, Phú không thấy Lập đâu. Thằng nhóc nhanh góm.

Phú chạy xe lòng vòng để tìm, nhưng không thấy. Anh quay về bãi xe, và nghe một người bạn của Lập bảo Lập vừa về rủ đi nhậu, nhưng vì bận trông xe, nên chẳng đưa nào chịu đi. Cậu ta chỉ cho Phú cái quán cóc gần đó.

Anh tìm ra Lập chẳng khó khăn gì. Ngồi xuống chiếc ghế đầu nhỏ kê cái bàn con con xiêu vẹo, Phú bắt đầu bằng một câu hỏi nhỏ nhẹ:

– Chuyện gì? Cứ nói cho anh nghe, em sẽ thấy nhẹ người.

Lập làm lì ợc cạn một ly rượu để mà mặt không hề đổi sắc.

Nhìn chai nửa lít trên bàn, Phú giật phắt cái ly:

– Anh uống với cậu.

Lập gắt ngang:

– Anh đừng giả vờ nữa. Tại sao anh biết tất cả mà để tôi phải rơi vào cảnh ngộ khốn nạn như vừa rồi?

Phú bối rối:

– Tôi không cho rằng chuyện ông ta và Hạnh Lâm có liên quan đến em.

– Không liên quan? Anh nghĩ lạ vậy? Chẳng lẽ tôi không phải là con ông?

Phú sừng sốt. Anh áp úng:

– Em nói sao? Ông Phát là... là ba của chị em em à?

Lập long mắt lên:

– Ông là người cha đồn mạt nhất, tồi tệ nhất. Trên đời này chị em tôi không căm thù ai bằng ông. Vậy mà anh không hề thông cảm với chị Lâm. Anh ruồng rẫy vì chỉ vô phúc có một ông cha như thế. Đúng là ích kỷ, nhỏ nhen.

Ngừng lại để thở, Lập nói tiếp:

– Anh thừa hiểu tôi không chịu nổi cú sốc vừa rồi mà anh vẫn cho xảy ra và điềm nhiên ngồi xem tôi rơi từ trên cao xuống địa ngục.

Anh thật độc ác.

Phú bàng hoàng vì những gì vừa nghe. Thì ra anh đã hiểu lầm Hạnh Lâm. Anh đã nghĩ sai hoàn toàn về con người cô. Điều đó cũng có nghĩa là anh đã sỉ nhục, đã xúc phạm cô nặng nề. Tại sao anh lại mù quáng đến thế nhỉ?

Khổ sở nhìn Lập, Phú phân bua:

– Anh không biết ông Phát là ba em. Thật đó.

Ngừng một chút, Phú ân hận tuôn một hơi:

– Anh thật tồi tệ khi nghĩ rằng Hạnh Lâm là nhân tình của ông ta. Anh cho rằng đứa bé trong bụng Lâm là của ông Phát. Bởi vậy anh mới đối xử với Lâm không ra gì.

Lập bóp chặt cái ly:

– Tại sao anh lại nghĩ oái oăm như vậy?

Tay run run đốt thuốc, Phú kể lại cho Lập nghe những cuộc trò chuyện không đầu không đuôi giữa anh và ông Phát cũng như giữa anh và Hạnh Lâm.

Phả ra một hơi khói dài, Phú ray rứt:

– Tự anh đã nhân nỗi đau của Lâm lên gấp đôi, gấp ba. Anh thật tệ vì đã nghi ngờ sự trong trắng của người mình yêu.

Lập thở dài:

– Khi yêu ai cũng mù quáng. Em không trách anh. Nhưng chị Lâm khổ lắm, anh lựa lời mà phân bua, xin lỗi chị.

Phú tức tối:

– Anh không ngờ ông Phát dấu mình kỹ thế. Mãi tới bây giờ, thím Hà vẫn tin rằng ông ta chưa vợ con.

Lập nhếch môi:

– Điều đó cũng dễ hiểu, vì có bao giờ vợ con ông xuất hiện đâu. Nói thật, nếu em không gặp ông vào bệnh viện thăm chị Lâm, thì hôm nay chưa chắc em nhận ra ba mình.

Phú tò mò:

– Ông Phát bỏ hẳn tụi em sao?

Rót rượu ra ly, Lập nói:

– Chưa bao giờ ông đi tìm, ngoại trừ lần tìm chị Lâm. Ông hiền nhiên giải thích rằng, ông không biết chỗ tụi em ở.

Lập cười khẩy và nói tiếp:

– Ông nói láo.

Phú ngập ngừng:

– Cũng có thể ông ta nói thật.

Lập nhún vai:

– Nếu tìm cũng là để trả lại số vàng trước kia ông ta đã đánh cắp của mẹ cho lương tâm thanh thản, chứ đâu phải để nhận tụi em là con.

– Ông ta đã làm điều đó phải không?

Lập gật đầu:

– Số vàng ấy chị San đang giữ. Rồi tụi em sẽ có một cái nhà, nhưng mẹ em không còn sống để nhìn thấy.

Giọng Lập bỗng trầm xuống:

– Khi ông bỏ đi, mẹ em trắng tay với ba đứa con chỉ biết ăn học. Có người tốt bụng cho ở nhờ, nhưng được mấy năm khu ấy bị giải tỏa thế là phải ở gầm cầu thang. Mẹ phải dậy sớm nấu xôi đi bán, chiều đi dạy, tối phụ việc trong các quán phở tới khuya rất cực. Vì làm việc quá sức, nên mẹ bị lao phổi rồi mất. Ông ta biết mẹ bệnh, mê mang, hấp hối, nhưng không hề ghé, không hề giúp đỡ dù lúc đó tụi em biết ông rất giàu.

Nhìn giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt Lập, Phú xót xa nhớ tới lời ông Phát lúc nãy... Rõ ràng ông ta quá tệ khi chối bỏ con mình. Ông sợ thím Hà đến mức nói Lập là người giữ xe ở siêu thị cho mình chẳng quen biết gì. Ông ta chỉ sống cho bản thân chứ chẳng cho ai hết.

Rót cho mình ly rượu, Phú uống cạn rồi nói:

– Đừng làm khổ Hoàng Diệp. Mồ côi cha, sống với một bố dượng không ra gì, con bé cũng có sung sướng chi đâu.

Lập chua chát:

– Biết em là con ông, chắc gì mẹ Diệp chấp nhận cho tụi em tiếp tục quen nhau.

Phú phẩy tay:

– Chuyện đó đã có anh.

Lập cười nhạt:

– Chuyện của anh là với chị Lâm kia. Chị em không bỏ qua cái tội nghĩ bậy bạ của anh đâu.

Phú lạc quan:

– Hạnh Lâm rất bao dung, rất rộng lượng. Cô ấy sẽ tha thứ cho anh như đã từng tha thứ. Bây giờ anh em mình "chơi" hết chai này nha. Lập gạt đầu. Hai người ngồi với nhau mấy tiếng đồng hồ kể cho nhau nghe về bản thân, về những người thân của mình. Khi tàn cuộc nhậu cũng đã khuya.

Phú đưa Lập về, anh muốn gặp Lâm ngay lúc này vô cùng.

Hai người về tới cầu thang thì đã hơn mười giờ. Lập bất ngờ khi thấy ngoài San và Lâm ra còn có cả Hoàng Diệp.

Cô bé đứng dậy ngay khi anh vào, còn Hạnh Lâm lại leo vội lên giường tầng úp mặt vô vách khi thấy Phú.

Hạnh San rầy la:

– Diệp đợi em mấy tiếng đồng hồ rồi. Có chuyện gì không vừa lòng thì nói, ai lại bỏ đi uống rượu thế.

Phú vỗ vai Lập:

– Đưa Hoàng Diệp tới quán cà phê nào đó đi.

Lập lặng lẽ bước trở ra, Diệp leo đèo theo sau với vẻ cam chịu trong thật tội.

Hạnh San thở dài:

– Toàn gặp chuyện bực mình không thôi.

Phú ngần ngừ:

– Tôi có thể gặp Lâm một chút không?

San nhìn lên tầng trên của cái giường:

– Anh thấy đó, Lâm ngủ rồi. Hôm nay Lâm vừa đi học vừa đi làm suốt ngày. Con bé đừ lắm nên cần nghỉ ngơi.

Phú nài nỉ:

– San máng tôi bất lịch sự cũng được, nhưng làm ơn cho tôi gặp Lâm ngay bây giờ.

San lắc đầu:

– Nói thật, anh đừng buồn. Anh gặp con bé cũng vô ích vì nếu muốn, nó đã không quay mặt vào vách như vậy.

Phú thở dài, anh ra ngoài ngồi trên bậc thang đốt thuốc hết điều này đến điều khác.

Hơn một giờ khuya Lập mới về, thấy anh ngồi tư lự với đóm lửa dờ trên môi. Lập thẳng thốt:

– Trời đất! Sao lại ngồi đây?

Rồi cậu ta tự trả lời:

– "Bà Tám" nhà em vẫn còn giận phải không? Em đã bảo bà ấy giận dai hơn giẻ rách mà.

Phà một hơi thuốc, Phú cương quyết:

– Không gặp được Lâm, anh không về.

Lập ngồi xuống kể anh:

– Tim chị em bằng đá đó. Để làm mềm nó, chắc anh còn mệt dài dài.

Phú búng tàn thuốc ra xa:

– Anh không ngại chuyện ấy mà chỉ ngại Lâm không yêu anh thôi.

Hơi ngật ngừng, Phú hỏi:

– Long còn gặp chị em hết?

– Không thấy anh ta ghé đây, nhưng nghe chị San nói Long thường tới shop. Trước kia chị Lâm đã không yêu anh, chẳng lẽ sau những chuyện Lan Anh gây ra, chị em lại yêu Long hay sao mà anh lo.

Phú nhếch môi:

– Ai có thể biết được, càng gặp khó khăn trắc trở, tình yêu càng dễ phát sinh. Nếu Hạnh Lâm quay lại với Long, là cũng vì anh, còn trách gì cô ấy chứ?

Lập tủm tỉm:

– Sao lại bi quan vậy?

Phú thở dài:

– Sự thật là thế mà. Còn cậu thì sao?

Lập chép miệng:

– Cũng mịt mù không kém anh. Chẳng biết anh em mình hỗ trợ nhau nổi không. Hoàng Diệp kể nội chiến xảy ra tương bưng trong nhà vì mẹ cô ấy không tin giữa em và ông ta không có quan hệ gì. Bác gái còn nói em và ông giống nhau như đúc nửa kia.

Phú ngờ ngàng nhìn sống Lập như chưa bao giờ anh thấy cậu ta.

Dưới ánh sáng vàng nhạt của cái đèn hành lang, anh nhận ra đúng là giữa hai người có nhiều nét giống nhau. Vậy mà trước kia, Phú không hề thấy. Lòng ghen tương đố kỵ khiến người ta mất khôn thì phải.

Giọng Lập lại vang lên:

– Bác Hà đuổi ông ấy đi và cấm Diệp giao du với em.

Phú chắc lưỡi:

– Ôi dào! Thím Hà đuổi ông biết bao nhiêu lần mà kể. Sau đó chính bà lại năn nỉ ông về. Còn Hoàng Diệp ấy hả. Nó lớn rồi, phải tự quyết định cuộc đời mình chứ.

Lập rầu rĩ:

– Diệp đòi tới ở đây với em. Nhưng anh thấy đó. Em nghèo quá, lại đang đi học, em không đeo bông cũng không muốn cô ấy khổ. Diệp còn lãng mạn và bông bột trong tình yêu lắm, cô ấy cứ tưởng đời thật đẹp như trong phim. Em vừa bảo không được, đã giận đòi đi chết.

Phú nói:

– Diệp trẻ con thật. Nhưng con bé rất yêu em. Giàu nghèo đâu phải

là khoảng cách không thể vượt qua. Anh cũng là con mồ côi, cũng từ tay trắng vươn lên. Anh tin tụi em sẽ vượt qua tất cả bằng tình yêu và nghị lực của mình.

– Thế còn anh? Anh định ngăn khoảng cách với chị Lâm bằng cách nào đây?

Phú không trả lời, mà lại đốt thuốc. Lập giữ điều thuốc lại:

– Tối nay ngủ đất với em nhen. Anh chịu khó tuần lễ, nửa tháng gì đó, biết đâu trái tim đá của "bà Tám" mềm lại.

Phú gượng gạo cười trước đề nghị hết sức dễ thương của Lập.

Đúng là biết đâu chừng, anh tin rằng trái tim của Hạnh Lâm nóng nần, dễ xúc động chứ không sắt đá như Lập nói.

oOo

Hạnh Lâm đẩy đĩa xôi mặn còn nóng hổi về phía Lập:

– Em ăn đi. Chị không đói.

Lập tròn xoe mắt rất ư dễ thương:

– Phần đó của chị mà. Xôi ngon đặc biệt đúng gu chị thích nữa.

Lâm lườm cậu ta:

– Gu nào? Em giỏi nhiều chuyện thôi.

Liếc xéo chỗ Phú đang ngồi, cô làm bằm:

– Mới tảng sáng đã bị quỷ ám.

Lập chỗ mồm vào:

– Yêu chó đâu phải quỷ.

Hạnh Lâm làm thinh, dắt xe đạp ra. Phú bảo:

– Để anh đưa em tới trường.

Lâm thản nhiên:

– Cảm ơn. Ông tới mà đưa đón Hương Thảo. Con bé rất thích ngồi xe du lịch đời mới.

Dứt lời cô dắt xe xuống lề đạp đi. Lập nháy mắt với Phú:

– Chưa thật. Nè! Đạp xe của em theo đi. "Bà Tám" chỉ giỏi nói thể chó trong bụng... yếu lắm rồi. Chỉ cần dùng khổ nhục kế một thời gian nữa là thắng lớn.

Dắt xe ra, Phú cong lưng đạp theo Lâm. Trời còn mờ sương, không khí se lạnh làm anh sảng khoái.

Đến kề bên cô, Phú thì thầm:

– Sáng nào cũng được như vậy thật hạnh phúc.

Hạnh Lâm giật mình, nép sát vào lề. Đến khi nhận ra anh, cô gắt gọng:

– Anh đừng hoài công, vô ích lắm.

Phú mỉm cười:

– Khi yêu không ai tính công hết. Mà nếu có tính anh cũng chẳng

hoài công, anh biết chắc em yêu anh.

Lâm cay độc:

– Đó là chuyện trước kia. Nếu tôi chưa yêu anh, thì anh còn hy vọng ngày nào đó tôi sẽ yêu. Khổ nỗi tôi đã chán rồi. Có lẽ hơn ai hết, anh hiểu thế nào là cảm giác chán một người.

Phú điềm nhiên:

– Em cứ nói cho hả dạ đi. Anh không chán đâu.

Hạnh Lâm mím môi đập mạnh pe-đan. Chiếc xe cán lên một hòn đá chảo qua một bên làm cô loạng choạng. Lâm thắng lại và kêu trời trong bụng khi thấy dây sên sút ra.

Phú hờn hờ như bắt được vàng.

– Để cho anh. Giờ này không có thợ đâu.

Lâm ương ngạnh:

– Tôi làm được.

– Nhưng dơ tay hết.

– Mặc xác tôi.

Phú nói:

– Càng chống đối cự tuyệt, em càng để lộ tình cảm của mình.

Hạnh Lâm ám ức để Phú loay hoay gắn sên vào đĩa. Nhìn đôi tay lấm lem của Phú, Lâm rút bịch khăn giấy đưa anh kèm theo câu "Cám ơn" lạnh ngắt.

Lúc Phú còn đang chùi tay, cô đã nhanh lên xe phóng vút đi.

Phú vội vàng vọt theo:

– Lâm! Chờ anh với.

Tới ngã tư đèn đỏ, Phú ám ức dựng xe và ám ức nhìn Lâm mất hút ở cuối phố.

Quay trở lại gầm cầu thang, anh trả xe cho Lập rồi về nhà. Đêm qua là đêm thứ ba Phú... ăn và ở nhà Hạnh Lâm, để mỗi sáng anh dậy thật sớm chạy mua điểm tâm cho mọi người để nhận những cái nhìn dừng đọng của Lâm.

Lập nói không sai, Hạnh Lâm giận dai kinh khủng.

Ngã lưng lên nệm, anh vươn vai khoan khoái. Những ngày sau đó, cảm giác ray rức ập về khi anh nhớ tới hốc cầu thang âm thấp chật chội của chị em Hạnh Lâm.

Cô chui rúc nơi tắm tối đó, anh mới hiểu tại sao chị em Lâm căm ghét ông bố của mình đến thế.

Đang đắm chìm trong suy nghĩ, Phú chợt bừng tỉnh vì tiếng chuông ngoài cổng. Anh uể oải đứng dậy ra mở cổng.

Thất bất ngờ khi người tìm anh vào lúc này lại là Lan Anh.

Phú khó chịu:

– Có chuyện gì? Sao em không điện thoại trước?

Không đợi Phú mời, cô tự nhiên bước vào nhà:

– Điện thoại anh sẽ không nghe em nói hết câu, tìm anh vào những lúc khác chắc chắn sẽ không gặp, nên em chọn sớm như vậy. Đừng giận nha.

Thả người xuống salon, Phú hát hóm.

– Chuyện gì? Vào đây đi.

Lan Anh xịu mặt, rầu rĩ:

– Không phải tới đây than thở, nhưng sau vụ bị Thái đen chơi một vố, em kẹt dữ lắm. Em tới cầu xin anh giúp đỡ...

Thấy Lan Anh ngập ngừng, Phú che miệng:

– Cứ nói tiếp đi.

Lan Anh lấp lửng:

– Em không mượn tiền mượn vốn của anh đâu.

– Vậy em muốn gì?

– Ngoài siêu thị Lan Anh ra, em chẳng còn miếng đất nào cầm dùi. Em đang cần một cái kho chứa hàng. Anh có thể cho em mượn cái kho phía sau nhà hàng Sao Đêm không? Muốn bao nhiêu em cũng chịu, nhưng xin anh cho em được trả chậm.

Nhìn Lan Anh, Phú cười nhạt:

– Kho đó đâu có trống.

– Nhưng hàng của em không nhiều, không choán chỗ của anh đâu.

Lan Anh hạ giọng:

– Dầu gì cũng xin anh nghĩ chút tình xưa...

Phú lạnh lùng:

– Tình nghĩa gì hạng độc ác như cô. Giữa chúng ta chỉ là đùa chơi kiểu bèo dạt mây trôi. Đầu tiên ngủ với nhau, mình đã thỏa thuận như thế, giờ đừng kể lể, tôi không động lòng đâu. Trái lại, tôi càng cảm phần khi nhớ tới đứa bé. Hừ! Cô đã giết con tôi, tôi không đời nào quên.

Giọng Lan Anh nhẹ như sương:

– Nó không phải con anh. Đừng nhận vợ vào rồi oán trách em.

Phú đứng phắt dậy:

– Ra khỏi đây ngay. Ra ngay!

Nhưng Lan Anh chưa động dậy, Phú lại nghe có tiếng chuông. Anh hậm hực mở cửa.

Hương Thảo cười ngónghen:

– Em mang điếm tâm tới cho anh.

Phú cau có:

– Tôi có bảo cô làm chuyện này đâu. Mang về dùm đi.

Nghiêng người nhìn vào phòng khách Hương Thảo trở giọng ghen tương:

– Thì ra anh đuổi em vì bà chần lửá đó. Em không về đâu.

Vừa nói, Thảo vừa giậm chân đi vào nhà. Mặt khinh khỉnh, Thảo vênh váo.

– Bà chị đã ở đây suốt đêm rồi, giờ cho em mượn anh Phú một tí, chắc không xót chứ?

Phú cố ghìm cơn giận xuống:

– Mời hai người ra ngay.

Lan Anh chậm rãi đứng lên:

– Chuyện gì cũng không nên cạn tàu ráo máng. Hừ! Già néo thì đứt dây. Anh hãy nhớ câu đó.

Hương Thảo nhìn theo những bước chân kênh kiệu của Lan Anh rồi bủi môi:

– Cho mẹ ta.. de là phải. Vừa già vừa đổng đánh chướng mắt.

Phú quát:

– Cô cũng xéo ngay.

Hương Thảo trở mặt:

– Sao lại trút giận vào em?

Phú hạ giọng:

– Em về đi. Anh đang bực bội đấy.

Hương Thảo bước đến xoa lưng anh:

– Em sẽ làm anh hết bực ngay mà.

Phú xua tay:

– Về lo học hành đi. Anh không muốn em thế này...

Thảo cười nhạt:

– Học làm gì nữa hở anh? Hiện giờ em thích kiếm tiền hơn.

Phú cộc cằn:

– Vậy thì đi chỗ khác. Anh không phải ngân hàng đâu.

Hương Thảo gằn:

– Hạnh Lâm có gì hơn em? Nó cũng kiếm tiền kiểu này thôi.

Giọng Phú đánh lại:

– Cấm em động tới Hạnh Lâm. Cổ hơn em nhiều lắm.

Thảo trề môi:

– Lại thần thánh hóa. Anh và Long mê muội như nhau.

Phú hét kiên nhẫn, anh phũ phàng:

– Xéo mau! Không thôi, tôi sẽ ném em ra khỏi đây.

Hương Thảo vừa bước ra cửa, vừa nói vọng vào:

– Rồi có lúc anh sẽ ân hận vì thái độ hôm nay.

Phú vỗ nhẹ vào trán. Mới sáng sớm đã lu bu bực bội vì đám đàn bà.

Nhưng tất cả cũng tại anh đã sống quá buông thả, giờ còn trách gì. Chính sự buông thả này cũng là một nguyên do để Hạnh Lâm ngao ngán anh.

Chuông điện thoại reo lên, Phú nhắc ống nghe, giọng Thái vang lên:

– Đi uống cà phê.

– Được. Nhưng ở đâu?

– Mimosa. Tao đang chờ mày.

Cúp máy, Phú vươn vai làm vài đống tác thể dục rồi phóng xe đi.

Tới quán đã thấy Thái ngồi với tờ báo trên tay. Phú hát hàm:

– Có tin gì lạ à?

– Không. Đọc để giết thời gian vậy mà. Nhưng cũng nhiều cái hay.

Làm ăn phải nắm thông tin.

– Nếu tin đã đưa lên báo thì trễ quá rồi.

– Đương nhiên. Nhưng cũng phải đọc để kiểm chứng.

Phú nheo mắt:

– Mày gọi tao ra đây không để nói chuyện bao đồng chứ?

Thái cười:

– Tao định hỏi xem mày và Hạnh Lâm ra sao rồi? Có chút hy vọng nào không?

Phú ngập ngừng:

– Đương nhiên là phải có. Cơ giận của phụ nữ được ví như những cơn bão lớn mà. Nhưng bão cấp mấy rồi cũng phải tàn.

Thái tủm tỉm:

– Chỉ sợ trước khi tàn nó quét sạch mọi thứ ấy chứ.

Phú cũng cười, nhưng không nói gì thêm. Thái bỗng hạ giọng:

– Dạo này mày có gặp Lan Anh không?

Phú ngập ngừng:

– Hầu như không.

Thái nói:

– Sau vụ đất đai, cô ta bệ rạc lắm. Nghe nói suýt phá sản vì thiếu nợ.

Phú gật gù:

– Tao có biết vụ đó. Mày cao lắm.

Thái bình thản:

– Làm ăn với hồ ly không cáo nó sẽ nuốt trọn mình. Con nhỏ đó đúng là dày mặt. Cách đây vài hôm, nó đến tìm tao, anh anh em em ngọt sớt như chưa xảy ra chuyện gì.

Trán cau lại, Phú hỏi:

– Lan Anh tìm mày chi vậy?

Thái trả lời nhát gừng:

– Mượn đất làm kho chứa hàng.

– Mày đã từ chối?
– Đương nhiên. Ai biết nó chứa hàng gì. Vả lại, bản chất Lan Anh độc ác, tao không muốn làm ăn với hạng người này.
Phú mím môi:
– Cô ta cũng tới tìm tao với mục đích đó. Nhớ tới những chuyện xảy ra với Hạnh Lâm, tao tức đến mức đuổi cô ả thẳng tay.
Thái chậm rãi nói:
– Nghe đồn dạo này Lan Anh buôn bán lậu và cả hàng trắng nữa. Mày phải cẩn thận đấy.
Phú lạnh lùng:
– Tao và cô ta xem như đã xong rồi.
– Vậy thì tốt. Nhưng hãy coi chừng, rắn độc hay trả thù lắm.
– Mày cũng thế. Đâu phải Lan Anh chỉ trả thù mình tao.
Thái bật cười:
– Hận tình đáng sợ hơn.
Phú có vẻ tự tin:
– Nhắm cô ta làm quái gì tao nào?
– Tao không phải Lan Anh, làm sao trả lời mày được. Mà này! Rảnh không? Đi xem nhà với tao.
Phú hóm hỉnh:
– Tậu nhà chuẩn bị cưới vợ à?
Thái trả lời:
– Thì cũng tới lúc rồi.
Phú chép miệng:
– Mày làm tao nôn quá.
Rồi anh đứng dậy bước theo Thái, lòng băng khuâng không biết chừng nào mình được như anh ta.

Dưới Ngàn Thông

Chương 8

Hương Thảo giở giọng nũng nịu với Nhật:
– Anh cho em gửi mấy thùng bia đi mà. Bữa nay ế ẩm quá, chả tiếp thị được ai hết.
Nhật chặc lưỡi:
– Cứ để đại ở hộc bếp cho rồi.
Thảo dầy nẩy:

– Hồng được đâu. Để chỗ đó em từng bị mất, nhưng chả dám hé môi.

Nhật nghi ngờ:

– Có mất thật không đó?

Hương Thảo đứng sát vào người anh chàng, giọng ngọt sớt:

– Thật chứ. Em nói dối anh làm gì.

Nhật lưỡng lự:

– Ông Phú khó lắm. Lỡ có chuyện chắc anh mất việc quá.

Thảo phì cười:

– Có chuyện gì chứ? Anh khéo lo.

Rồi Thảo ghịt lấy vai anh:

– Đi.. mà... anh.

Béo má Thảo, Nhật ồm ờ:

– Đi thì đi.

Cúi xuống khiêng bốn thùng bia cho Thảo, Nhật thẳng thừng:

– Anh không làm công chùa đâu nha.

Thảo chớp mắt:

– Sinh viên bọn em nghèo lắm anh ơi. Nhưng một châu cà phê em sẵn sàng mời.

Đợi Nhật khoá kho lại xong, Hương Thảo đưa đẩy:

– Đi với em nha.

Nhật nhún vai tiếc rẻ:

– Ông Phú còn ở ngoài ấy, biến bây giờ căng lắm.

– Em không đợi anh được.

Vỗ nhẹ vào mông Thảo, Nhật lảng lơ:

– Vậy thì hôm khác. Gấp gấp gì.

Thảo nguýt:

– Anh này kỳ.

Nhật cười híp mắt. Vừa ra tới quầy anh ta đã thấy Phú nhìn mình sắc lém.

– Làm thì ra làm, vừa làm vừa chơi là không ổn với tôi.

Nhật lấm lét:

– Em xin rút kinh nghiệm ạ.

Phú hạ giọng:

– Con bé ấy không hiền lành như cậu tưởng đâu. Vớ vào có ngày bồng tay.

Nhật nuốt nước bọt:

– Em biết mà.

– Biết sao còn đụng vào nó? Rồi có ngày cậu sẽ ân hận đấy.

Nhật cố phân bua:

– Cô ấy là sinh viên đi làm để kiếm tiền đóng học phí, thuê nhà trọ đã có gì ghê gớm anh Út. Chẳng qua em muốn giúp cho cô ấy thôi. Hương Thảo cũng là bạn của Hạnh Lâm mà.

– Nhưng họ không giống nhau.

Phú chưa nói hết ý, đã có người gọi, anh quay ra và đụng ngay ông Phát.

Bữa nay trong ông ta tàn tạ làm sao.

Ném về phía anh cái nhìn hằn học, ông nói ngay:

– Mày giỏi lắm. Hừ! Chơi tao một cú đẹp khiến tao phải lâm vào cảnh ngộ này. Mày hả hê chưa? Dầu gì thì tao cũng là bố con bé, là ông ngoại của con mày mà.

Phú khinh khỉnh:

– Tôi ghét ông thật, nhưng tôi không tiểu nhân để chơi ông một cú như vừa rồi đâu. Không phải tôi cao thượng mà vì đòn này trúng nhiều người quá.

Ngập ngừng, Phú nói tiếp:

– Lâu nay, tôi không nghĩ ông là ba của Hạnh Lâm.

Lơ mắt nhìn Phú, ông Phát gằn:

– Vậy mày nghĩ tao là gì của con bé. Hừm! Đầu óc mày tầm tối vừa thôi. Nếu tao có chức quyền làm bố, tao sẽ cấm con bé theo mày.

Phú cười nhạt:

– May mắn cho chúng tôi là ông không có quyền đó.

Ông Phát hiu hiu tự đắc:

– Lá rụng về cội. Chúng nó không bỏ tao đâu. Nhất là tao mới cho chúng tiền mua nhà.

Phú nổi nóng:

– Thâm ý của ông là điểm này. Nhưng em Lâm không dễ lợi dụng như ông tưởng. Họ chán ngán ông quá mức rồi.

Cho hai tay vào túi quần, ông Phát thách thức:

– Để rồi mày xem. Bọn chúng được dạy dỗ cẩn thận, không đứa nào bất hiếu. Cũng vì nghĩ tới cha nên Hạnh Lâm còn lơ mày, cho dù tao chưa hề lên miệng cấm.

Phú nhún vai:

– Ông cứ tha hồ nói khoác, chẳng hề gì tới tôi cả.

Rồi để mặc ông ta đứng xớ rớ, anh lấy xe đạp đi tới shop Song Hạnh. Phú tới nơi cũng đúng lúc shop đóng cửa. Tối nay cũng chỉ mình Lâm bán tới giờ này, cô gồng việc để Hạnh San học thi. Nhìn đáng cô nhón cổ kéo cánh cửa sắt nặng nề, Phú không giấu được tình cảm của mình.

Anh vội đến giúp cô. Hai người lặng nhìn nhau. Chẳng nói chẳng

rằng, Lâm bước tới cái xe đạp, và từ từ đạp đi y như là Phú không hề tồn tại bên cô.

Phú kiên trì đạp theo Lâm. Hai người như một đôi tình nhân đang đi dạo phố khuya bằng xe đạp vậy.

Anh xót xa lên tiếng trước:

– Dạo này em gầy quá. Tối nên nghỉ bán sớm hơn. Anh thấy tám giờ đã vắng khách rồi.

Hạnh Lâm lạnh nhạt:

– Đúng vậy. Tôi ở lại cũng là để học. Ở đó vắng tốt hơn ở nhà.

– Sao em không nghỉ qua đêm?

– Chỗ ấy cũng chật cứng, với lại tôi không muốn người khác đánh giá mình lợi dụng, dù chỉ là một chỗ ngủ.

Phú chép miệng:

– Em câu nệ quá, làm anh khổ tâm.

– Biết làm sao khi cuộc sống buộc tôi phải như thế.

– Em cứ cứng cỏi đến mức anh phải khâm phục và nhận ra anh cần em biết bao.

Hạnh Lâm mỉa mai:

– Nhưng anh cũng cần những cô gái khác.

– Anh không cần ai ngoài em hết.

– Đúng là lời đường mật. Tiếc rằng tôi đã qua rồi cái thời tin những lời đó rồi... Anh cất lại đi là vừa.

Phú bật cười:

– Đáo để lắm. Rất nhiều lúc anh muốn giận vì những lời chua ngoa của em, nhưng khổ sao anh không giận được. Có lẽ vì anh biết em giả vờ chớ trong lòng đang nghĩ khác.

Hạnh Lâm nóng mặt:

– Không dám đâu.

Phú xôn xao vì cái giọng được kéo dài có chút gì nũng nịu của Lâm. Anh đang đốt dần khoảng cách hai người, vấn đề còn lại chỉ là thời gian. Một năm, hai năm anh chẳng màng, miễn sao Hạnh Lâm quay về với anh thì thôi.

Giọng Lâm bỗng ngại ngùng:

– Chúng ta có thể đi uống cà phê không?

Phú mau mắn:

– Được chứ. Anh biết gần đây có một quán khá thơ mộng.

Lâm làm anh cụt hứng:

– Tôi không cần thơ mộng mà chỉ cần một chỗ để nói chuyện.

Phú bình thản:

– Chỗ đó rất yên, phù hợp để trò chuyện lắm.

Lâm nói tiếp:

– Tôi chỉ làm phiền anh chừng mười phút thôi.

Phú sốt sắng:

– Thời gian anh dành cho em không giới hạn. Em đâu cần gò bó trong năm mười phút.

Hạnh Lâm lắc đầu:

– Không phải gò bó, nhưng nếu kéo dài hơn, thú thật tôi chẳng biết nói gì.

Hai người dừng xe dưới gốc ngọc lan nồng hương. Phú kéo ghế cho cô ngồi rồi gọi cà phê.

Giọng Lâm đều đều vang lên:

– Thật nặng nề khi mỗi ngày phải chuẩn bị tinh thần để đối phó với người mình không muốn gặp. Đúng là một nặng nề. Tôi đã hết sức chịu đựng rồi, nếu yêu tôi như anh vẫn nói, xin anh hãy tha cho tôi. Đừng hành hạ tôi bằng trò tới nhà nằm và hàng đêm, ngày ngày tốn thời gian đùa giỡn. Làm như thế là rất ích kỷ, vì tôi đã không thể nào có được người vừa ý. Ai dám quên tôi khi lúc nào anh cũng kè kè kè bên.

Liếc Phú một cái như tìm hiểu xem anh đang nghĩ gì, Hạnh Lâm nhỏ nhẹ nói tiếp:

– Đừng nghĩ tới tôi nữa, vô ích lắm. Anh hãy đi tìm một người khác, cũng như làm ơn để tôi đi tìm người đàn ông của mình. Anh có thể hứa với tôi không?

Phú đau đớn nhìn Lâm. Những lời cô vừa nói như những ngọn roi quất thẳng vào mặt anh. Khác với những lần trước, tối nay Hạnh Lâm rất thật trong từng câu từng chữ. Phú nhận ra được điều đó cũng có nghĩa là anh đã thất bại.

Thật là vô vọng khi nghĩ tới ngày nào đó Hạnh Lâm sẽ chấp nhận tình yêu của anh.

Phú nghe giọng mình khàn đặc:

– Anh hứa, nếu thật lòng em muốn thế.

Nhìn thẳng vào mặt Phú như để chứng minh mình chân thật, Lâm gần từng tiếng:

– Tôi rất muốn.

– Anh cầu chúc em gặp được người yêu em như anh đã yêu.

Dứt lời, Phú đứng dậy:

– Anh đưa em về nhà lần cuối nhé.

Hạnh Lâm gạt dầu, cô thoáng hụt hẫng vì không ngờ Phú lại đáp ứng yêu cầu của cô nhanh đến thế. Lâm nhưng tưởng anh sẽ năn nỉ ỉ ôi bằng những lời vừa êm vừa ngọt, ai ngờ Phú lại chia tay bằng câu

chúc làm nhói tim cô thế này.

Hai người im lặng đập xe song song, Lâm thấy việc đề nghị Phú vào quán cà phê để nói như thế thật vô vị. Vì cô có thể vừa đập xe thế này vừa nói chớ đâu cần phải trịnh trọng nữa... cảnh mới diễn ra giữa hai người.

Giọng Phú buồn bã :

– Tôi thật xấu hổ khi suốt thời gian qua đã làm khổ em mà cứ ngỡ việc mình làm là đúng . Đám bạn đại học của em bảo tôi dày mặt . Nhận xét đó thật thú vị . Tôi sẵn sàng dày mặt để được em yêu, nhưng thực tế không phải thế . Em không chấp nhận tôi dù có thể em đã yêu...

Phú nhếch môi cười :

– À ! Không . Em không hề yêu . Tôi đã nhầm lẫn tình yêu và một thứ tình cảm khác . Thật đau đớn làm sao, nghiệt ngã làm sao . Đến vua chúa cũng không ép được người khác yêu mình . Thôi đành vậy thôi. Hạnh Lâm bứt rứt, khổ sở :

– Tôi không muốn làm anh đau... Thật mà.

Phú tha thiết nhìn cô :

– Em đáng yêu thế kia mà tôi không được yêu . Đúng là buồn quá . Nhưng biết sao hơn khi số phận không như tôi mơ tưởng . Nếu để trả lời câu hỏi : "Điều gì khiến bạn ray rứt suốt cả đời", tôi sẽ trả lời bằng tên em . Và nếu ai hỏi tôi : "Điều gì khiến bạn hạnh phúc nhất", tôi vẫn trả lời bằng tên em . Tình yêu chính là sự tương phản và quyến rũ chết người . Tình yêu của tôi chính là em . Ai có thể sống không tình yêu cơ chứ.

Tới chân cầu thang, Phú dựng chiếc xe của Lập kế bên :

– Nhớ giữ gìn sức khỏe, đừng đi làm về khuya, đừng lười ăn, đừng ham việc . Ráng ăn sáng dù chỉ một ly sữa, ráng uống thuốc bổ để có sức học bài.

Ngập ngừng một vài giây, Phú nói :

– Chúc em hạnh phúc với người đàn ông trong mơ của mình.

Hạnh Lâm lặng người nhìn bóng anh đổ dài trên mặt đường . Cô muốn gọi anh một tiếng rồi chạy đến úp mặt vào ngực anh để được anh ôm trong vòng tay, được nghe những lời thì thầm, nhưng tự ái đã ghìm chân cô lại khi nhớ tới những hoài nghi khủng khiếp anh dành cho mình.

Phú không tin cô và rất xem thường cô, nên mới nghĩ như thế . Nhất là nghĩ đứa bé trong bụng Lâm không phải của mình . Mọi chuyện dù đã qua, nhưng chưa bao giờ phai nhòa trong tâm tưởng cô . Yêu một người sao lại khó khăn thế . Nhất là người đó có nhiều thói hư tật

xấu như Phú . Nhưng khó cỡ nào cũng không bằng phải nói : không yêu.

Trước đây, Long còn lì gáp mấy lần Phú, nhưng khi từ chối anh, Lâm không hề xúc động, hay buồn phiền, ray rứt . Chỉ với Phú, cô mới có cảm giác khổ sở đó.

Mà thôi . Nghĩ ngợi làm gì . Mọi việc rồi cũng qua . Hãy nhìn về tương lai và cố làm nó ngày một tốt đẹp hơn.

oOo

Nằm dài ở tầng dưới của chiếc giường đôi, Hạnh San cố ý nói to cho Hạnh Lâm đang ngồi soi gương ở tầng trên nghe.

– Đạo này sáng thiếu xôi mặn, trưa thiếu yaourt, chiều vắng bột chiên, há cáo chị sứt ký rồi nè Lâm .

Hạnh Lâm làu bàu :

– Sứt ký thì than với ông Thái, để ông bồi dưỡng, mắc mớ gì mà than với em.

Hạnh San cười hì hì :

– Ông Thái không biết chỗ mua mấy thứ này.

– Thì bảo... bạn ông chỉ.

– Chị thích bạn ông mua cho tụi mình ăn hơn.

Lâm bấu môi :

– Ăn kiểu đó thiếu nợ, biết đời nào mới trả họ được.

Hạnh San nhún vai :

– Những lời nói nghe như... biết điều lắm, song không biết điều chút nào . Em đã sử dụng ngôn ngữ độc ác nào đó để Phú thôi đến đây, chị chả biết . Quan trọng là lòng em vui hay buồn kìa . Từ trước đến giờ, chị không xen vào chuyện tình cảm riêng tư của em, lần này chị cho rằng em đã sai khi từ chối Phú . Anh ấy và em đã có những quan hệ sâu đậm mà suốt đời khó quên . Tại sao em không vun đắp mà lại xới tung mọi thứ lên rồi ôm nỗi trống vắng vào mình.

Ngừng lại để thở, Hạnh San nói tiếp :

– Ai cũng có tự ái, tự trọng, nhất là đàn ông . Phú đã dẹp bỏ qua tất cả chỉ vì yêu em . Vậy mà em nở nhần tâm từ chối anh ấy.

Hạnh Lâm bướng bỉnh :

– Em cũng từng từ chối Long, chớ đâu riêng gì Phú.

San có vẻ mỉa mai :

– Thì ra em muốn làm dài thêm bản danh sách những người khổ vì em . Em muốn sau Long và Phú sẽ thêm bao nhiêu gã nữa ?

Lâm ầm ức :

– Chị đâu cần châm biếm em như vậy.

– Nhưng những lời chị nói có sai đâu . Đừng bao giờ đặt mình lên

cao quá.

– Em không có.

San không buông tha :

– Vậy nghĩa là sao ? Em đang tự hành hạ mình đây mà . Ngốc vừa vừa thôi . Tình yêu cũng như giọt nước, đã lọt qua kẽ tay là vỡ tan, là thấm sâu vào đất, là chấm dứt . Lúc ấy có ân hận cũng muộn màng.

Rồi cô hạ giọng :

– Có lý nào em không hề yêu Phú dù một tí ti ?

Hạnh Lâm im lặng nhìn mình trong gương... Một gương mặt ảm đạm không chút sinh khí, mà Cẩm Tiên bảo rằng gương mặt thiếu...

những nụ hôn.

Hạnh Lâm bỗng chớp mắt . Nửa tháng nay, Phú mất tăm . Anh đã giữ lời hứa không quấy rầy Lâm nữa . Lẽ ra cô phải vui mới đúng . Trái lại, cô thấy mình hụt hẫng đến không ngờ . Lòng tự cao của Lâm đã được vuốt ve, song cô không chút hả hê, thỏa mãn . Cô chỉ thấy buồn, một nỗi buồn đến choáng ngợp . Lâm đang ao ước, giá như Phú lại ngày ngày đưa đón cô, giá như cô ốm để anh chăm sóc cô từng chút một như ngày nào . Giá như... giá như...

Không gặp anh, Lâm đã thảm vì nhớ nhung, ngóng đợi, nhưng lẽ nào cô lại tìm anh . Ngoài miệng cô luôn nói ngược với những điều nghĩ trong lòng như trước đây cô từng nói, lẽ nào Lâm lại hành động khác đi ?

Vứt cái gương sang kế bên, Lâm nằm xoay mặt vào vách . Đó là dấu hiệu giận dữ khi bức mình, phật ý ai . Hạnh San cũng im lặng lấy quyền sách úp lên mặt.

Buổi sáng chủ nhật trôi qua trong tẻ nhạt, chán chường, trong nỗi niềm riêng của mọi người.

Góc cầu thang đang im đến nặng nề, Lập bỗng chạy xộc vào, giọng hốt hoảng :

– Anh Phú bị bắt rồi.

Lâm bật dậy như một chiếc lò xo.

– Em nói cái gì ?

Vuốt mái tóc ướt đầm mồ hôi, Lập nhắc lại :

– Ông Phú bị bắt rồi.

Lâm ù cả hai tai, cô thẳng thốt :

– Tại sao vậy ?

Cầm chai nước lên tu một hơi, Lập ngắc ngứ :

– Liên quan gì tới bà mà hỏi.

Hạnh San nôn nóng :

– Anh bị bắt vì tội gì ? Mà nói rõ coi.

Lập liếm môi :

- Không rõ lắm . Nhưng dường như có liên quan tới ma túy.
- Không thể nào.

Vừa nói, Hạnh Lâm vừa chuôi chân ngồi dậy . Cái gương nhỏ bị chân cô đẩy rơi xuống đất vỡ tan tành trước sự sững sờ của mọi người.

Lâm hốt hoảng :

- Vỡ rồi à ? Trời ơi !

Lập buông chai nước :

- Để em hốt . Vỡ thì mua cái khác, làm gì quỳnh lên thế ?

Hạnh Lâm áp úng :

- Người ta nói vỡ gương xui lắm.

Lấy cái mo và cái chổi, Lập gất :

- Vớ vẩn.

Rồi anh chàng chép miệng :

- Cũng có thể là xui, nếu chị là vợ hay bồ của ông Phú . Đẳng này, chị ghét ông lắm mà.

Hạnh Lâm cứng họng . Cô biết nếu càng hỏi tới, Lập càng làm bộ làm tịch, nên cô đành ôm nỗi ám ức vào lòng.

Giọng Lập vang lên :

- Nghe Hoàng Điệp kể, tối hôm qua cảnh sát vào xét kho của nhà hàng Sao Đêm . Họ thu được một bịch heroin, thế là họ còng anh Phú . Phen này thì gay go rồi.

Hạnh Lâm chắc nịch :

- Anh Phú không làm chuyện đó đâu . Chắc chắn có người hại anh rồi.

Lập trợn mắt :

- Bằng cách bỏ thứ chết người ấy vào kho hả ? Coi bộ chị ... làm phim rồi . Ma túy đâu phải thứ dễ kiếm để có thể dùng nó giá họa cho người khác.

- Nói vậy em cũng nghi Phú hả ?

Lập cộc lốc :

- Không . Nhưng nghĩ chưa ra lý do nào anh dính vào vụ này.

San lo lắng :

- Giờ phải làm sao ? Anh Thái lại đi Đà Nẵng, biết trông vào ai ?

Hạnh Lâm bật dậy :

- Tới nhà hàng Sao Đêm hỏi thăm mới được.

Không đợi ai nói gì thêm, Hạnh Lâm hấp tấp thay quần áo rồi dắt xe đạp ra . Chưa kịp đi, Lâm đã thấy Cẩm Tiên . Con bé kéo Lâm trở vào, giọng thì thầm :

– Đã hay gì chưa ?

Lâm thở hắt ra :

– Về Phú phải không ?

Cầm Tiên lấp lửng :

– Không phải chỉ mình ông Phú đâu.

Hạnh Lâm trợn mắt :

– Còn ai nữa ?

Tiên bật ra :

– Cả chị của Long và Hương Thảo cũng bị. Thì ra họ là một bộ ba ăn ý. Buôn ma túy hèn chi đạo này nhỏ Thảo phát lên thấy rõ.

Hạnh Lâm sững sờ vì những gì vừa nghe. Lẽ nào Phú vẫn còn quan hệ Với Lan Anh và Hương Thảo để bây giờ cả ba cùng bị bắt trong một chuyến làm ăn phi pháp.

Buông xe đạp, Lâm ngồi phịch xuống chân cầu thang. Cầm Tiên tiếp tục nói :

– Nhỏ Thảo tắm ngấm tằm ngấm và ghê thật. Tao sợ nó khai lung tung rồi mình bị dính líu thì chết. Dầu gì mình cũng từng tiếp thị bia ở nhà hàng Sao Đêm với nó. Lỡ có chuyện gì thì đuổi học, chắc tao chết.

Hạnh Lâm trấn an :

– Mình không làm, lo gì mà lo. Nhưng tao không tin Phú bán thứ chết người đó.

Tiên lắc đầu :

– Dựa vào cơ sở nào để tin như vậy khi nhà hàng, quán nhậu thường là những điểm tập trung người chơi ma túy nhiều nhất.

Rồi Tiên ồ lên :

– Anh Phú cũng hút thuốc liền tay, không biết ông ta có ... có ...

Hạnh Lâm ngắt ngang :

– Đừng suy diễn tầm bậy, tao tin Phú không liên quan tới chuyện này.

Cầm Tiên nhún vai :

– Mà tin thì ăn thua gì. Phải làm sao cho cảnh sát họ tin kìa.

Tiên chột nhìn cô :

– Sao tự dưng mày bệnh ông ta dữ vậy ?

Hạnh Lâm lúng túng :

– Tao bệnh hồi nào ?

Cầm Tiên dò xét :

– Mày xiêu lòng trước sự đeo đuổi bền bỉ của Phú rồi phải không ?

Cha ! Nếu đúng thế thì nên rút lui đi, dù sự xiêu lòng đó mới diễn ra trong tâm tưởng.

Hạnh Lâm nhăn nhó :

– Nãy giờ mày nói nhiều, nhưng tao nghe không lọt lỗ tai câu nào hết.

Cầm Tiên dỗi :

– Vậy thì thôi, không nói nữa.

Hạnh Lâm gục đầu vào tay, lòng rối bời. Cô không ghen tức với Lan Anh và Hương Thảo mà chỉ thấy lo cho Phú.

Tại sao anh lại buồn bán, tồn trữ thứ đó chứ ? Càng nghĩ, Lâm càng tức cho Phú. Cầm Tiên nói đúng. Cô tin anh bằng thừa. Mà đã chắc gì Phú không phạm tội chứ ?

Cầm Tiên chợt hỏi :

– Lúc nãy mày định đi đâu vậy ?

Hạnh Lâm nói dối :

– Tao định đi chợ.

– Bây giờ có đi thì đi với tao.

Uể oải lắc đầu, Lâm đáp :

– Không đi nữa.

Cầm Tiên cười cười :

– Đúng là ba phải. Chẳng lẽ chuyện Phú bị bắt, ảnh hưởng tới mày dữ vậy sao ?

Hạnh Lâm im lặng. Tiên nghiêm mặt :

– Nếu đúng thế, tao không chọc nữa. Nhưng tình hình chẳng lạc quan chút nào. Mày sẽ phải đi thăm nuôi dài dài ấy.

Thấy Lâm vẫn làm thinh, Tiên ái ngại :

– Sự thật đúng là như vậy. Nên chuẩn bị tinh thần, nếu ... lỡ yêu. Tao về đây.

Lâm gượng gạo đứng dậy tiễn Cầm Tiên. Cô nhìn theo cái xe đạp lộc cò lộc cộc của con bé, đầu óc trống rỗng.

Hoàng Diệp tới hỏi nào cô cũng không hay. Mãi tới lúc con bé gọi tên mình, cô mới ngơ ngác ngược lên. Rồi không hiểu sao, Lâm khóc.

Giọng cô tức tưởi :

– Phú luôn nói rất thương chị. Nếu thương chị sao anh làm như thế ?

Hoàng Diệp vội nói :

– Anh không buồn thứ đó đâu. Chị hãy tin như vậy. Chuyện cần làm bây giờ là chờ kết quả điều tra.

Lâm liếm môi :

– Còn sau đó ?

– Phải tìm ngay luật sư, nếu kết quả ấy xấu.

– Bây giờ đi thăm Phú được không ?

Diệp ngập ngừng :

– Chỉ sợ người ta không cho gặp.

Hạnh Lâm chớp mắt :

– Nhưng ít ra cũng phải cho gọi đồ đạc chứ.

Hoàng Diệp gật gù :

– Ô, nhỉ. Em và chị tới nhà soạn cho ảnh vài bộ đồ vậy.

Không đợi Diệp nhắc lần thứ hai, Lâm vội lên xe cho con bé chở.

Ngôi nhà của Phú cũng đã bị khám xét trước khi bị giải đi, anh yêu cầu thông báo để Hoàng Diệp đến đây trông nhà, nếu không cô chẳng biết Phú bị bắt.

Bước vào phòng của Phú, Hạnh Lâm nhìn xung quanh. Mọi vật không hề thay đổi ngoại trừ quần áo, đồ đạc, bị xốc tung. Cô dịu dàng xếp gọn từng bộ quần áo cho Phú, dọn lại chiếc giường như còn ấm hơi anh.

Hạnh Lâm băng khuâng cầm cái kẹp tóc có hình chiếc xe đạp lên.

Thì ra đêm đó nó rơi ở đây và Phú giữ lại chứ không trả cho cô.

Cái kẹp như một kỷ niệm gọi lại trong lòng Lâm biết bao nhiêu là buồn vui khôn tả, nó khiến cô rung rung khi nhớ tới Phú.

Lấy một số vật dụng cá nhân cần thiết cho vào túi xách, Lâm và Diệp tới chỗ tạm giam xin gặp Phú, nhưng không được, hai người đành lủi thủi ra về.

Hoàng Diệp nói :

– Bữa nay em ở nhà anh Phú, chị đến với em nha.

Hạnh Lâm gật đầu và hỏi :

– Tại sao em lại ở đây ?

Hoàng Diệp ngả người ra salon, giọng buồn buồn :

– Ở nhà chẳng có gì vui. Mẹ em sau lần lên cơn ghen ấy đã đuổi ông Phát đi. Nhưng tất cả buồn bực lại trút lên đầu em. Anh Lập đối với em cũng thế. Em rầu ghê chị Lâm ơi. Anh Lập làm như em có lỗi trong chuyện này không bằng. Em đòi bỏ nhà đi ở chỗ khác, ảnh lại cản. Thật tình em không biết phải làm sao cho vừa lòng ảnh nữa.

Hạnh Lâm thở dài :

– Tất cả chúng ta đều là nạn nhân của ông. Lập cũng chẳng sung sướng gì sau khi xảy ra chuyện ấy. Chẳng ai muốn có một ông bố như vậy. Tiếc rằng mình không thể chọn người để sinh ra.

Diệp chớp mắt :

– Em sẽ tự lập, sẽ chọn người mình yêu chứ không nhờ vào mẹ để bị ràng buộc. Nhưng anh Lập làm em chán nản tất cả. Lâm nhỏ nhẹ :

– Tính Lập nóng nảy lắm. Rồi chị sẽ khuyên giải nó từ từ. Yêu em, dần dần nó sẽ mềm tính lại để cùng em vượt qua khó khăn này. Tình yêu phải có trắc trở mới biết rõ lòng nhau.

Bỗng dưng Hoàng Điệp tủm tỉm cười làm Hạnh Lâm thắc mắc :

– Sao em lại cười ?

Hoàng Điệp lắc đầu :

– Không. Em không có cười chị.

– Vậy em cười ai ?

– Em cười anh Phú. Nếu anh biết từ sáng tới giờ chị chạy đôn chay đáo vì anh chắc anh có ngồi tù cũng hạnh phúc.

Hạnh Lâm dấy nẩy :

– Nói toàn chuyện xui xẻo không hà.

Hoàng Điệp bắt chẹt :

– Nhưng chị yêu anh Phú em. Đúng không ?

Mặt đỏ ửng lên, Hạnh Lâm quanh co :

– Chị đang lo gần chết, ở đó mà yêu với ghét.

Hoàng Điệp nghiêng đầu :

– Nhưng yêu hay ghét ?

Lâm cong môi :

– Đương nhiên là ghét rồi. Yêu một người đa tình như ông ta, chỉ chuốc khổ vào thân. Em thấy đó, ông Phú có bị bắt một mình đâu.

Ngoài ông ra, còn hai nàng yêu nữ nữa.

Hoàng Điệp nói :

– Em nghĩ bà Lan Anh chủ mưu trong vụ này . Anh Phú là người bị hại, bởi vậy chị đừng ghen.

Hạnh Lâm chống tay dưới cằm :

– Anh Phú có nói gì về chị với em không ?

– Trước kia thì có, nhưng gần đây thì không.

– Thế anh đã nói gì về chị ?

Hoàng Điệp dài giọng :

– Thì cũng như những gã đàn ông khác khi yêu . Anh Phú toàn khen người mình yêu không thôi.

Lâm xịu mặt :

– Em lại trêu chị rồi.

– Em nói thật đấy . Anh Phú trước kia hoang đường chi địa lắm . Anh gặp rất nhiều người, nhưng chưa khi nào nhận đã yêu ai ngoài chị.

Hạnh Lâm ngọt ngào :

– Thì ra chị hơn những người khác ở điểm này.

Hoàng Điệp tủm tỉm :

– Nếu chị đồng ý, anh Phú sẽ hét lên cho cả thế giới này biết, chị là vợ sắp cưới của anh ngay.

Hạnh Lâm thờ dài :

– Giờ này không biết Phú đang làm gì . Nếu anh được ở ngoài, chị

sẵn sàng chờ nghe anh hét.

Rồi có ân hận :

– Có phải chị đối xử với anh quá đáng không ?

Chẳng đợi Điệp trả lời, Lâm nói tiếp :

– Chị biết em cho rằng chị cố chấp, nhưng nếu bị người mình yêu nghi ngờ với chính ba ruột mình, em cũng sẽ phản ứng như thế . Đã có lúc chị thề với lòng không bao giờ tha thứ cho Phú, thà chị chia tay với anh còn hơn . Suốt thời gian qua, chị đã yên tâm khi nghĩ trái tim mình đã ngủ yên . Ai ngờ sáng nay vừa nghe Lập báo hung tin chị đã chóang đến mức muốn xỉu.

Hoàng Điệp nhỏ nhẹ :

– Em hỏi thật nha . Ví dụ anh Phú phạm tội ấy thật thì sao ? Chị có chấp nhận anh không ? Có tha thứ cho anh không ?

Hạnh Lâm khỗ sở :

– Chị không biết . Câu hỏi ấy quá sức chịu đựng, chị sợ phải đối diện với sự thật nghiệt ngã mà không ai muốn .

Hoàng Điệp kêu lên :

– Chị phải tin người mình yêu chứ.

Nuốt nỗi ghen ngào xuống, Hạnh Lâm nói :

– Chị hoang mang lắm . Cuộc đời này chưa bao giờ cho chị điều gì tốt đẹp, đến tình yêu cũng thế . Thà chị đừng tin Phú còn hơn ngày nào đó vỡ mộng, chị phải rơi tởm xuống tận cùng của tuyệt vọng.

Môi nhếch lên chua chát, Lâm nói tiếp :

– Có lẽ em nghĩ chị thiếu lập trường mâu thuẫn với chính bản thân, nhưng thú thật, trong chị luôn tồn tại những yêu ghét, thương hận anh Phú . Đôi khi nói hận lẫn cả yêu thương, lắm lúc yêu thương làm dịu sự căm ghét . Chính sự mâu thuẫn này khiến tình cảm của chị bất ổn . Sống như thế có vui sướng gì ?

Hoàng Điệp thắc mắc :

– Nhưng tại sao chị lại vừa yêu, vừa hận anh Phú ? Phải tại anh bay bướm quá chăng ?

Hạnh Lâm ngập ngừng đáp lại :

– Có lẽ là như vậy . Chị đúng là hẹp hòi.

Điệp dẫu môi :

– Anh Phú có rộng lượng đâu.

Hai người bỗng chìm vào im lặng . Hạnh Lâm nhìn đồng hồ :

– Chị phải tới shop Song Hạnh đây . Có gì mới, nhớ điện cho chị nghe.

– Để em đưa chị đi.

– Thôi khỏi . Mất công tối em phải đón về.

Hoàng Diệp cười :

– Chăm sóc chị một chút để còn có cơ hội kể công với anh Phú nữa chứ.

Hạnh Lâm cũng cười, dù nụ cười rất gượng . Nói được những điều chất chứa trong lòng, cô chợt thấy nhẹ nhõm . Chỉ cầu mong sao Phú đừng phạm tội để cô không đau khổ và tình yêu của cô không rơi vào bi kịch.

Dưới Ngàn Thông

Chương 9 (chương kết)

Hạnh Lâm sốt ruột nhìn về cuối đường . Nãy giờ, cô đợi hơn mười lăm phút rồi mà Hoàng Diệp vẫn chưa đến . Hay là con bé quên khuấy cô rồi ?

Kéo cánh cửa đã khép hờ lại, Lâm trở vào quay gọi số điện nhà Phú . Không ai nhắc máy, bỗng dưng cô sốt ruột lạ lùng . Chẳng hiểu chuyện gì xảy ra nữa đây.

Kiên nhẫn, Lâm lại gọi lần nữa, vẫn không ai nhắc máy . Hạnh Lâm vội đóng cửa shop và bước sát đường chờ xích lô.

Trên đường phố, tất cả những tiệm buôn bán đã đóng cửa, nên con đường trở nên tối và vắng . Thường ngày shop Song Hạnh đóng cửa sớm hơn, nên hầu như chưa bao giờ cô phải... bơ vơ giữa phố khuya vắng ngắt như thế này.

Đang vừa lo vừa sợ, Lâm nghe tiếng xe thắng rít lại sau lưng .

Tưởng là Hoàng Diệp, cô mừng rỡ quay lại, ai ngờ đó là hai gã thanh niên lạ hoắc.

Gã ngồi phía sau nhìn cô nham nhở :

– Đi... nha !

Lùi ra sau, giữ chặt cái túi xách, Lâm ấp úng :

– Đi đâu ?

Gã bật cười :

– Bộ nai tơ hả ? Sao hỏi bọn anh ?

Hạnh Lâm chợt hiểu ra, cô hét :

– Cút ngay đi . Tôi la làng bây giờ .

Gã vút điều thuốc, bước xuống xe, tới trước mặt cô. Tay quơ ra chọc ngay ngực Lâm, hấn cười đều giả :

– Để xem ... cô nào.

Hạnh Lâm vừa la lên đã bị tát mạnh vào mặt. Cô xiểng niểng té vào tường. Lâm còn kinh hoàng đến mức đứng không vững trên đôi chân thì nghe giọng đàn ông quen thuộc :

– Khốn kiếp ! Muốn chết hả ?

Ngước lên, qua làn tóc rối, Hạnh Lâm thấy Phú. Đúng là Phú rồi. Anh đang mím môi, banh cằm, giáng cho gã khốn nạn ấy mấy tát tai liên tiếp.

Nhìn vẻ mặt đờng đờng của Phú, Lâm vừa sợ vừa mừng, vừa tủi.

Gắng gượng đứng dậy, Lâm lắp bắp nói :

– Đừng đánh nữa.

Phú đẩy mạnh gã thanh niên ra, hấn vội nhảy lên xe phóng mất dạng. Phú bước đến bên Lâm và giữ chặt hai vai cô. Ánh mắt lạnh lẽo của anh sáng ngời một niềm vui. Anh nhìn cô thật sâu, ngoài đôi mắt của Phú, Lâm không thể nhận ra đường nét mờ ảo của khuôn mặt anh. Lâm nấc lên rồi gục đầu vào vai anh, nước nở.

Cô cảm thấy cằm anh đặt lên trán mình, tay anh bối rối vuốt ve mái tóc đen mềm mại của mình :

– Đừng khóc. Đã có tôi kề bên mà. Không ai dám ăn hiếp em đâu.

Hừ ! Cái bọn khốn kiếp ấy ...

Hạnh Lâm ngẩng đầu, chân hơi nhón để được nhìn thẳng vào mặt anh. Cô hé môi muốn nói điều gì đó, nhưng không diễn được thành lời. Tay Phú thôi không vuốt mái tóc Lâm nữa. Rất từ từ, anh cúi xuống sát gần mặt cô cho tới khi hơi thở nóng bỏng của anh phả lên gò má cô rồi mơn trớn đôi môi cô.

Tim Hạnh Lâm đập rộn ràng trong cảm giác mơ mộng, nhưng bỗng nhiên Phú nhích ra, giọng tỉnh táo :

– Hoàng Diệp không được khỏe, nên tôi đến đưa Lâm về. Xin lỗi đã tới trễ để em phải trải qua việc chẳng hay ho gì vừa rồi.

Hạnh Lâm hơi khựng lại, cô xấu hổ vì đã để tình cảm chế ngự lý trí, xấu hổ vì đã bộc lộ hết những dấu kín lâu nay ra với Phú, và tệ hơn hết là anh không đón nhận như cô vẫn tưởng.

Cô gượng gạo hỏi :

– Anh không sao chứ ?

Mắt Phú nheo hấn lại :

– Chỉ là sự nhầm lẫn tai hại.

Lâm cố giữ cho giọng bình thường :

– Vậy thì tốt rồi. Nhưng sao lại nhầm ngay anh nhỉ ?

Phú hỏi :

– Em muốn biết thật sao ?

Tánh bướng trong Lâm bỗng trở dậy, cô gật đầu :

– Tôi vốn tò mò kia mà.

Mở cửa xe cho Lâm vào ngồi sau vô lăng, Phú nói :

– Tiếc rằng tôi cũng chẳng biết gì nhiều hơn điều vừa kể với em.

Hạnh Lâm ầm ức :

– Còn Lan Anh, Hương Thảo thì sao ? Họ cũng bị nhầm lẫn tai hại à ?

Phu hờ hững :

– Tôi không quan tâm tới họ.

Hạnh Lâm cắn môi làm thinh. Giữa hai người như có một bức vách vô hình mà bên muốn phá thì phá không nổi, trong lúc phía bên kia cứ cố gắng xây cho bức vách ngày một kiên cố hơn.

Giọng Phú vừa khách sáo, vừa xa lạ :

– Cảm ơn Lâm.

Cô chua chát :

– Về chuyện gì thế ?

– Về tất cả. Hạnh phúc, niềm hoan lạc, nỗi khổ đau từ em, tôi đều nhận đủ. Tôi sẽ đem theo khi rời thành phố này.

Hạnh Lâm thẳng thốt :

– Anh đi đâu ?

Vừa chăm chú lái xe, Phú vừa nói :

– Vũng Tàu hay xa hơn nữa cũng được. Tôi muốn có nhà hàng Sao Đêm ở những nơi khác. Di chuyển nhiều sẽ rất bận rộn, nhưng chắc chắn sẽ vui hơn ở một chỗ và ôm nỗi buồn không ai sang sẻ.

Lâm cảm thấy đau nhói. Cô cố trấn an :

– Bao giờ anh đi ?

Phú hạ giọng :

– Nếu không xảy ra chuyện, tôi đã đi rồi.

Hạnh Lâm cười đau đớn :

– Đi và không từ giã à ?

– Điều đó có cần thiết không ?

Lâm nhếch môi :

– Câu hỏi cũng là câu trả lời rồi còn gì.

Phú bỗng ngập ngừng :

– Em đi uống cà phê với tôi nhé ?

Lâm im lặng một hồi rồi gật đầu. Phú cho xe tấp vào một quán cà phê khá sang. Anh đẩy cửa kính cho cô vào. Hai người ngồi đối diện nhau trước một chiếc bàn men đá đến vuông vức.

Phú nhìn Lâm thật lâu. Cái nhìn như muốn hỏi điều gì của anh khiến cô xốn xang. Anh trầm giọng :

– Tự nhiên phải bước vào vòng lao lý trong khi chẳng phạm tội gì, đối

với một người quả là kinh khủng. Khi được tuyên bố không liên can tới vụ án, tâm trạng tôi thật khó tả. Lúc đó tôi nghĩ gì, em biết không ? Hạnh Lâm nhè nhẹ lắc đầu. Phú nói tiếp :

– Tôi nghĩ tới em và thấy em thật xa vời. Dầu gì mai tôi cũng đi rồi, em đừng giận, nếu phải nghe những lời chân thật dễ ghét này.

Lam nghẹn ngào :

– Anh nhất định phải đi sao ?

Phú cười buồn :

– Thành phố này là nơi tôi sinh ra và lớn lên, tôi đã một thời phá phách ở đây, rồi yêu một người ở đây, giờ phải rời xa nó, nghĩ thôi cũng đã buồn đã nhớ. Nhưng tôi không thể ở lại.

Lâm thất thỏm :

– Tại sao ?

Phú lắc đầu không trả lời. Hai người lại im lặng với nỗi niềm riêng.

Hạnh Lâm muốn bảo anh hãy ở lại, nhưng cô không cách nào mở miệng, trong khi Phú chờ mãi một câu năn nỉ, van xin mà Lâm không chịu nói.

Giọng người ca sĩ hát bài "Biển nhớ" nghe xót xa, náo lòng. Cuối cùng, Phú bảo.

– Tôi đưa em về. Khuya lắm rồi.

Hạnh Lâm rưng rưng gạt đầu. Cô thổn thức khi nghe lời hát nức nở xa đưa :

"Ngày mai em đi, thành phố mất đêm đèn vàng. Hồn lẽ nghiêng vai gọi buồn nghe ngoài biển động buồn hơn".

Về đến nhà, Phú mới ngập ngừng :

– Nhớ tới đừng về quá khuya, nếu như chưa tìm được một người để chở che, chăm sóc. Ngày mai tôi sẽ đi sớm, Lâm gọi lời chào San và Lập dùm.

Hạnh Lâm chưa kịp phản ứng, anh đã phóng xa mất hút. Cô thần thờ bước vào cầu thang và đứng ngay Lập đang ngồi hút thuốc.

Thay vì la lối, cần nắn như thường ngày, tối nay Lâm không có ý kiến gì cả. Kéo cái ghế nhỏ ra, cô ngồi xuống kế bên Lập.

Anh chàng phì phà khói :

– Ông bà vui vẻ cả rồi phải không ?

Hạnh Lâm ỉu xiu :

– Có gì để vui cơ chứ. Ngay cả lý do sao ông bị bắt, chị còn không biết nữa kìa.

Lập ngạc nhiên :

– Ủa ! Anh không nói à ?

– Không. Phú chỉ bảo là mai sẽ đi Vũng Tàu và ở luôn ngoài đó.

Lập chép miệng :

– Chà ! Căng dữ. Sao chị không giữ Phú lại ?

Hạnh Lâm cười nhạt :

– Chỉ có quyền đó sao ? Với chị, Phú đối xử như với một người xa lạ.

Lập ậm ừ :

– Tất cả cũng tại chị. Gã đàn ông nào lại không tự ái.

Hạnh Lâm kêu lên :

– Đã yêu rồi thì tự ái đâu có nghĩa lý gì.

– Vậy sao chị không dẹp tự ái của mình, năn nỉ Phú ở lại ?

Lâm ứ nghẹn, cô lảng đi :

– Tại sao anh ấy bị bắt rồi được thả ra vậy ?

Lập kể :

– Bà Lan Anh bày đặt buôn hàng trắng. Bà ấy kéo cả Hương Thảo vào cuộc. Hai người làm ăn chắc khấm khá lắm, nhưng rồi cũng bị bắt. Mới đầu Thảo khai ông Phú cũng dự phần, cảnh sát khám nhà hàng thấy trong kho có heroin, thế là anh bị bắt. Sau đó không biết phải vì ân hận không, cô nàng đã khai lại.

Rít một hơi thuốc, Lập kể tiếp :

– Thì ra lợi dụng sự dễ dãi của tay quản lý nhà hàng, Hương Thảo đã xin để nhờ bia trong kho. Trong những thùng bia tiếp thị ấy, Thảo liều lĩnh dấu heroin vào, rồi từ từ bán cho nhiều mối khác. Ông Phú và tay quản lý tên Nhật thì phải, đâu hề biết đang chứa thần chết trong kho.

Hạnh Lâm thở ra nhẹ nhõm :

– Dầu sao Hương Thảo cũng còn chút lương tâm, nếu không anh Phú dễ gì tai qua nạn khỏi.

Lập cười nhạt :

– Lương tâm gì hạng buôn bán thần chết ấy, chẳng qua cô nàng không chạy tội được thôi. Ông Phú cũng kịp rút ra một bài học nhớ đời.

Hạnh Lâm nhíu mày :

– Em muốn nói bài học về vấn đề gì ?

Lập thông thả nói tiếp :

– Lúc nãy em có gặp anh Long ngoài bãi gởi xe. Anh cho rằng trước đây Hương Thảo và Lan Anh chẳng ưa gì nhau, thậm chí còn ghét nhau là khác. Nhưng cùng một hôm, ông Phú lớn tiếng xua đuổi cả hai người, thế là từ tình địch hai bà hoá thành bạn bè. Chính Lan Anh bày vẽ cho Hương Thảo buôn bán ấy chứ.

Hạnh Lâm phẫn uất kêu lên :

– Thì ra Long biết chuyện này.

Lập búng đầu điều thuốc ra xa.

– Anh bảo lúc đó thấy Hương Thảo thường đến nhà bàn chuyện với Lan Anh, nhưng không bao giờ ngờ hai người lại làm ăn phi pháp. Đến lúc đổ bể ra, Long mới tự mình suy đoán và thấy sợ mẫu phụ nữ như bà chị mình quá.

Im lặng một chút, Lâm lại hỏi :

– Long còn nói gì nữa không ?

– Dĩ nhiên là còn. Long muốn biết chị như thế nào khi Phú bị bắt, để an ủi, động viên vì anh tin Phú vô tội.

Hạnh Lâm chép miệng :

– Thế còn Long ? Ai sẽ an ủi ảnh đây ?

Lập ngập ngừng :

– Em thấy Long cũng bình thản. Anh ấy có vẻ cam chịu trước những chuyện xảy ra cho gia đình mình. Lúc đang rối rắm mà vẫn nghĩ tới chị, sợ chị lo lắng cho Phú, si tình như Long quả là hiếm thấy. Chị nên tới thăm ảnh vì hai người từng là bạn tốt của nhau mà.

Hạnh Lâm gật đầu :

– Nhất định chị sẽ tới thăm Long, vì lúc nào chị cũng xem ảnh là bạn tốt.

Lập hóm hỉnh :

– Thế chị xác định người yêu tốt của mình chưa ?

Hạnh Lâm không trả lời mà lảng sang chuyện khác.

– Chị tính như vậy, nhưng chưa biết ý em và chị San như thế nào ?

– Thì chị cứ nói xem.

Lam nhìn Lập :

– Mình đem vàng trả lại cho ông.

– Nhưng đó là vàng ông ăn cắp của mẹ mà.

– Đúng là vậy, nhưng số vàng đó ông tiêu sạch ba bốn đời rồi. Giữ số vàng đây, em sẽ khó xử khi sau này tiến tới với Hoàng Diệp.

Chúng ta sẽ xây mộ cho mẹ và mua nhà bằng tiền của mình dành dụm.

Lập thờ dài :

– Trả thì trả. Em chả hăm hờ gì. Nhưng dầu thế nào chẳng nữa, ông cũng là ba mình. Chị có thể bỏ, nếu ông bị chuyện gì đó sao ?

Hạnh Lâm cộc lốc :

– Chị không biết.

Lập lại nói :

– Hoàng Diệp vừa cho em hay chiều nay ông đã trở về. Ông quỳ dưới chân bác Hà để xin tha lỗi vì đã nói dối bao nhiêu năm nay.

Lập cười khẩy và nói tiếp :

– Quỳ dưới chân đàn bà, đúng là hành động dũng cảm chỉ người như ông mới làm được.

Rồi Lập lại chua chát :

– Nhưng khổ sao, ông lại là cha mình, và khổ sao mình không thể dứt bỏ ông.

Lâm nhếch môi :

– Thì đúng là như vậy. Chúng ta không thể dứt bỏ ông ấy như ông ấy từng dứt bỏ chúng ta. Cuộc đời trước mặt còn rất dài, ai rồi cũng sẽ ít nhiều thay đổi. Cầu mong sau này ba sẽ tốt hơn bây giờ.

Hai chị em chợt rơi vào im lặng. Hạnh Lâm chợt hỏi :

– Em và Diệp thế nào rồi ?

Lập cười tươi :

– Vẫn gắn bó như ngày nào. Tụi em sẽ cùng nhau vượt qua mọi khó khăn để được có nhau. Nghe thật lãng mạn phải không ? Nhưng tình yêu sống được nhờ chút lãng mạn đó đấy. Vậy còn chị ? Sao cứ làm khổ mình và người khác bởi những tự ái hết sức xuẩn ngốc thế ? Xin lỗi. Em đã hơi hỗn, nhưng em không tìm được lời nào khác cái từ xuẩn ngốc ấy. Ngày mai Phú đi rồi, nhà hàng Sao Đêm sẽ có giám đốc thế chỗ anh. Nếu để Phú đi, chị sẽ ân hận suốt đời.

Hạnh Lâm úp mặt vào tay. Cô không muốn nghe Lập nhắc tới nỗi bức xúc cô đang đeo nặng trước ngực.

Ngày mai Phú sẽ đi. Ngày mai sẽ không còn Phú trong thành phố này. Anh bỏ đi như vậy mà được sao ?

Càng nghĩ, Hạnh Lâm càng bối rối. Cô thấy đau khổ vô cùng. Một nỗi đau không tên tuổi phập phồng theo nhịp thở của cô. Đến lúc này, Lâm đã nhận ra cô sẽ khốn đốn thế nào nếu mãi mãi không có Phú. Bước lên giường, với tất cả cố gắng, Lâm ráng vô giấc ngủ, nhưng không được. Trong tim cô và trong đầu cô chỉ còn tồn tại một ý nghĩ, làm sao để Phú ở lại.

Hạnh Lâm nhắm nghiền mắt và tự hỏi : Mình có nên tới năn nỉ anh đừng đi không ? Nếu cô đã hạ mình đến, nhưng anh vẫn cương quyết với ý định đó ? Cô sẽ làm sao ? Khóc lóc, van xin hay hậm hực bỏ về ?

Nghĩ cho cùng, cách nào cũng dở. Hạnh Lâm cố nuốt tiếng nước nở vào trong. Cô âm thầm khóc về sự xuẩn ngốc của mình như Lập đã nói.

Thế đấy. Phú chưa rời xa thành phố cô đã ân hận. Sáng ra, anh đi mất rồi, cô sẽ sống ra sao đây ?

Đồng hồ nhà ai gõ bốn tiếng. Đêm dài như vô tận rồi cũng qua, nhưng trời vẫn còn tối. Hạnh Lâm bỗng choàng dậy, cô rón rén bước

xuống giường, rón rén làm vệ sinh cá nhân, rón rén thay quần áo rồi dắt chiếc xe đạp ra.

Kéo cao cổ cái áo gió, Lâm xoa hai tay vào nhau cho đỡ lạnh, rồi đạp xe đi. Sương mù mờ mịt con phố, Lâm băng mình trong sương, nhưng lòng nóng như lửa đốt. Cô chỉ sợ Phú đã dậy và đi sớm hơn cả cô.

Tới nhà anh, Hạnh Lâm buông xe, tựa vào cổng thờ dốc. Từ phòng khách, ánh đèn điện hắt ra, chẳng tỏ anh đã thức.

Tay cô run run, Lâm bấm nhẹ chuông và giật mình vì tiếng reo của nó quá lớn. Tim phập phồng, lòng thấp thỏm, và nghe từng bước chân quen của Phú rồi tiếng mở khóa lách cách.

Tất cả lại chìm vào im lặng. Hạnh Lâm ngược lên và thấy Phú đã đứng sát mình. Trong đôi mắt lúc nào cũng lạnh tanh của anh, cô không những nhận thấy lấp lánh nỗi đau đớn mà cô còn cảm nhận được ngọn lửa hừng hực của khao khát được yêu thương, được ôm ấp.

Nhìn bàn tay gân guốc của Phú bầu chặt vào cánh cửa, Lâm chợt thấy ghen ngào, cô đáp ứng :

– Anh ... anh vẫn chưa đi hả ?

Giọng Phú vừa mỉa mai, vừa trêu chọc :

– Em định đến tiễn anh à ? Dường như còn quá sớm.

Cô muốn khóc vì lời nói lạnh tanh này. Nhưng cô cố kềm lại và máy móc nhắc lại :

– Vâng. Đúng là quá sớm.

Phú cười :

– Em làm tôi cảm động đấy. Nhưng giá em đừng đến thì hay hơn.

Hạnh Lâm chớp mắt, giọng khản khản :

– Anh Phú ! Em không thể thiếu anh. Xin anh đừng đi.

Hơi khựng lại, rồi Phú dang tay ra ôm chặt lấy cô trong chớp mắt.

Giọng anh hỏi hả :

– Có thật em không thể thiếu anh không ?

Lâm gật dạ và buông thả mình cho tất cả tình cảm bị dồn nén lâu nay trôi nổi, xô dồn về trong niềm hạnh phúc vừa vỡ oà ra. Phú siết cô thật mạnh :

– Sao tới bây giờ em mới chịu nói như thế hả cô bé bướng bỉnh ?

Em làm anh khổ sở biết bao, đau đớn biết bao. Nhưng tất cả nỗi thống khổ ấy không làm anh quên được em. Thậm chí anh còn tìm mọi cách để cảm ghét em.

Hạnh Lâm nép sát vào người Phú :

– Và anh đã ghét em phải không ?

Phú vừa nòng nản, vừa quả quyết :

– Anh yêu em.

Im lặng như tờ trong chốc lát, anh khẽ hỏi :

– Vậy em có yêu anh không ?

Hạnh Lâm dịu dàng nhưng thật nghiêm nghị :

– Có. Em yêu anh.

Phú dìu cô vào nhà và nâng gương mặt cô lên. Úp mặt vào ngực

Phú Hạnh Lâm phụng phịu :

– Anh còn giữ ý định ra đi nữa không ?

Vuốt tóc cô, Phú nói :

– Có chứ. Nhưng với điều kiện phải có em đi cùng.

Hạnh Lâm đan những ngón tay mình vào tay anh. Trong bóng tối âm ỉ của màn thiếp lúc trời chưa sáng, gương mặt Phú như một pho tượng, nhưng đôi mắt anh sáng ngời hạnh phúc.

Hạnh Lâm thì thầm :

– Em sẽ đi cùng anh cho đến hết đường đời.

– Ôi ! Thật chứ Hạnh Lâm ? Chúng mình sẽ làm đám cưới trước cả Thái và chị Hạnh San. Cưới xong, em muốn đi nghỉ mát ở đâu ? Phú vẫn ôm vai Hạnh Lâm – Anh có cậu bạn cũng có nhà hàng ở Đà Lạt, chúng mình sẽ về Đà Lạt nghỉ nhé. Ở đó có đồi thông và suối Cẩm Ly tuyệt đẹp.

– Em đã nói rồi. Anh đi đâu em cũng theo mà – Hạnh Lâm vẫn nép vào vai Phú.

Hết

Nguồn: Maybonphuong

Người đăng: NHDT

Thời gian: 16/11/2004 1:25:04 SA